

ДЖЕЙМС & Максин Петро ПАТЕРСЪН

От автора на „Когато доде навърят“, „Целни момичетата“, „Джак и Джил“, „Криенка“, „Котка и мишка“, „Среднощен клуб“, „Когато бащата закружи“, „Дивият на небоступката“, „Краснобрачната къща“, „Дневникът на Скот за Николас“, „Розите са червени“, „Паленурките са сини“, „Морен месец“, „Да умреш трома“

4 Юли

ти

@libri

съвременни
трилъри

**ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН, МАКСИН
ПАЕТРО
4-ТИ ЮЛИ**

Превод: Валерия Панайотова

chitanka.info

Инспектор Линдси Боксър (вече добре известна на българския читател от „Да умреш първи“, където става запознанството ни с Женския детективски клуб) храбро се завръща на сцената за своето четвърто и най-смразяващо разследване, което като нищо може да се окаже и последно.

След бясно среднощно преследване с коли из улиците на Сан Франциско, лейтенант Линдси Боксър стреля при самозащита и по този начин отприщва верижна реакция, в резултат на която полицейското управление е опозорено, целият град е разделен, едно семейство е погубено. Всичко, за което е работила през целия си живот, зависи от решението на дванадесетте съдебни заседатели.

За да избяга от медиите и разярените тълпи, Линдси се оттегля в дома на сестра си в живописно градче на океана. Но скоро след пристигането ѝ се случват няколко зловещи убийства, които превръщат мирните жители в заложници. Няма улики, нито свидетели, но нещо напомня на Линдси за един неин неразкрит случай отпреди десет години, когато е била съвсем млад полицаи. В разгара на жежкото лято Линдси и приятелките ѝ от Клуба водят битка на два фронта — пред съдия и заседатели, докато се гледа делото ѝ, и с неизвестен извършител, който е готов на всичко, за да не допусне разкриването на истината.

Джеймс Патерсън вече повече от десет години радва читателите с едни от най-напрегнатите трилъри на всички времена и неслучайно е обявен за мега-бестселърният криминален автор на Америка.

БЛАГОДАРНОСТИ

Изказваме благодарност на топполицая капитан Ричард Конклин от следствената служба при Дирекция на полицията в Станфорд, Кънектикът; на д-р Хъмфри Джерманиък, съдебен лекар от кметство Тръмбел, Охайо, голям наш учител и виден специалист патоанатом. Специални благодарности и на адвокат Мики Шърман, защитник по наказателни дела, заради неговите мъдри съвети.

Задължени сме и на Лин Коломело, Линда Гайнъп Дюи и Юки Кито за изключителната им изследователска помощ на мястото и в Мрежата.

ПЪРВА ЧАСТ
НА НИКОЙ НЕ МУ ПУКА

ГЛАВА 1

Беше делничен ден, малко преди четири часа сутринта. Мислите ми препускаха още преди Джейкъби да промуши колата ни пред „Лорензо“ — скапан „туристически хотел“, наеман почасово, между две пресечки в „Тендърлойн“^[1], местен квартал на нощни заведения в Сан Франциско, толкова мрачен, че дори слънцето го отбягваше.

До тротоара бяха спрели три черно-бели полицейски коли и Конклин, първият полицейски служител на местопрестъплението, го отцепваше с лента. Помагаше му още един полицаи, Лес Ару.

— Какво открихме? — попитах Конклин и Ару.

— Бял мъж, лейтенант. Към края на пубертета, фиркан. Довършен е без грешка — поясни Конклин. — Стая двадесет и едно. Няма следи от влизане с взлом. Жертвата е във ваната, точно както предишната.

При влизането ни с Джейкъби в хотела ни блъсна смрад на пикоч и повърнато. Тук нямаше пикола, нито асансьори и румсървис. Нощните птици се губеха из мрака, като изключим младата проститутка със сивкаво-белезникава кожа, която се лепна за Джейкъби.

— Дай ми двайсет долара — чух я да казва. — Имам разрешително.

Джейкъби извади десетачка в замяна на някаква хартийка и се обърна към администратора с въпроси за жертвата: имал ли е съквартирант, кредитна карта, навици.

Заобиколих един наркоман на стълбището и се качих до втория етаж. Вратата към стая 21 беше отворена и на прага й стоеше полицаи.

— Добър вечер, лейтенант Боксър.

— По-скоро добро утро, Керести.

— Да, госпожо — каза той, въвеждайки ме вътре, като обърна картончето, на което да се подпиша.

В стаята с размери три и шейсет на три и шейсет метра беше потъмно, отколкото в коридора. Бушонът беше изгорял и пердетата висяха като димна завеса пред осветените от уличните лампи

прозорци. Опитах се да наредя мозайката, разчиствайки веществените доказателствата от останалото, без да наруша нищо. Имаше дяволски много за виждане и твърде оскъдна светлина.

Насочих фенера към счупените стъкла на пода, килима, зацапан със стара кръв, вонящите купища боклук и разхвърляните навсякъде дрехи. В ъгъла се намираше нещо като кухненски бокс с все още запалено колело на печката и принадлежности за наркотици в мивката.

Въздухът в банята беше душен, почти воднист. Прокарах лъча на фенера по дължината на кабела на удължителя, който се виеше от контакта до умивалника, покрай задръстената тоалетна чиния до ваната.

Червата ми се преобърнаха, когато фенерът ми освети мъртвото момче. Беше гол кльощав блондин с безкосмена гръд, полуседнал във ваната с оцъкдени очи и пяна около устата и ноздрите. Електрическият кабел свършваше в старомоден тостер за две филийки, който проблясваше през водата във ваната.

— Мамка му — обърнах се към Джейкъби, който влезе в банята. — Пак същата история.

— Добре са го препекли на тостера — възкликна Джейкъби.

Като висш по ранг служител в отдел убийства вече не се занимавах с черната работа по дадено разследване. Но в случаи като този просто не можех да стоя настрана.

Още едно хлапе беше убито с електрически ток, но защо? Беше ли случайна жертва на насилие или лично разчистване на сметки? В мислите си виждах момчето да се гърчи от болка, докато токът преминава през него и спира сърцето му.

Застоялата вода върху напукания теракотен под на банята се просмукваше по крачолите на панталоните ми. Повдигнах крак и затворих вратата на банята с върха на обувката си, ясно съзнавайки, че зная какво ще открия. Пантите на вратата, несмазвани никога, изскърцаха тъжно.

На вратата бяха изписани със спрей пет думи:

„НА НИКОЙ НЕ МУ ПУКА“.

За втори път от две седмици се питах какво по дяволите означава това.

[\[1\]](#) Квартал в Сан Франциско, смятан за един от най-лошите. —
Б.р. [↑]

ГЛАВА 2

Приличаше на много страшно самоубийство, само дето липсваше тубата с цветен спрей. Чух пристигането на Чарли Клапър с екипа криминалисти, които се заеха да разопаковат следственото оборудване в предната стая. Стоях встрани, докато фотографът направи снимки на жертвата, сетне издърпах кабела на разклонителя от контакта.

Чарли смени бушона.

— Слава богу! — въздъхна той, щом светлината заля това забравено място.

Претърсвах дрехите на жертвата, без да откроя пукнат документ за самоличност, когато влезе Клеър Уошбърн, моя най-близка приятелка и главен съдебен лекар на Сан Франциско.

— Много е гадно — предупредих я, докато пристъпвахме в банята. Клеър беше слънчице в живота ми, нещо повече дори от родната ми сестра. — Едва се сдържах.

— От какво? — попита тя тихо.

Преглътнах тежко, опитвайки се да затисна топката, която се надигаше към гърлото ми. Свикнала бях на всичко, но не и на убити деца.

— Просто исках да бръкна и да издърпам запушалката на ваната.

На ярката светлина жертвата изглеждаше дори още по-измъчена. Клеър приклепна край ваната, при което ѝ се наложи да свие тялото си в пространство с два пъти по-малки размери от нейните.

— Белодробен оток — отсъди тя по розовата пяна около ноздрите и устата на жертвата. Проследи леките натъртвания по устните и около очите. — Първо са го обработили, преди да му пуснат тока.

Посочих отвесния разрез върху скулата му.

— Това на какво ти прилича?

— Чакай да позная. Съвпада точно с лостчето за включване на тостера. Май са фраснали хлапака с уреда, преди да го метнат във ваната.

Ръката на момчето почиваше върху ръба на ваната. Клеър я повдигна внимателно и я обърна.

— Не е вкочанен. Тялото е още топло и синините избледняват. Мъртъв е от по-малко от дванадесет часа, вероятно по-малко и от шест. Няма видими следи, оставени от пръсти. — Тя прекара ръце през разчорлената коса на момчето, повдигна ударената му горна устна с ръката си в ръкавица. — Не е виждал зъболекар от сума време. Може да е безпризорен.

— Да — произнесох. После, изглежда, съм се умълчала.

— За какво се замисли, душко?

— Че това е поредният ми Джон Доу^[1].

Спомних си един друг Джон Доу — бездомен хлапак, убит на подобно място, още докато бях начинаеща в сектор „Убийства“. Беше от най-тежките ми случаи досега и десет години по-късно смъртта му продължаваше да се зъби насреща ми.

— Ще зная повече, когато положи младока върху масата ми — изрече Клер и в този момент Джейкъби пак мушна глава през откренатата врата.

— Информаторът съобщи, че е установен частично регистрационният номер на някакъв мерцедес — обяви той, — черен на цвят.

При предишното убийство с електрически ток също беше забелязан черен мерцедес. Усмихнах се в прилив на надежда. Очевидно вземах случая навътре. Щях да пипна копелето, видяло сметката на тези хлапета, и да го обезвредя, преди да е извършило отново подобно нещо.

[1] Джон Доу или съответно Джейн Доу, ако е жена — така в американската криминална практика наричат неидентифицираните трупове. — Б.р. ↑

ГЛАВА 3

Изниза се седмица от кошмара в хотел „Лорензо“. Лабораторията по криминалистика продължаваше да отсява обилните веществени доказателства от стая 21, а непълният трицифрен регистрационен номер на колата, докладван от нашия информатор, беше или сгрешен, или просто измислен. Лично аз се будех всяка сутрин в отворително настроение, защото грозният случай не водеше наникъде.

Мъртвите момчета не ми излизаха от ума, докато шофирах към „Сузис“ за редовната ни сбирка с момичетата тази вечер. „Сузис“ е квартално заведение, свежо и модно със стени в ярки тропически тонове, където предлагат пикантна, но вкусна карибска кухня.

Джил, Клеър, Синди и аз си бяхме харесали бара за наше убежище и клуб. Откровените ни момичешки разговори, освободени от съобразяването със служебни чинове и длъжности, ни спестяваха седмици бюрокралични простотии. На това място сме разнищвали заедно не един случай.

Зърнах Клеър и Синди в „нашето“ сепаре в дъното. Клеър се заливаше от смях на нещо, което ѝ казваше Синди — обичайна гледка, понеже Клеър обичаше да се смее, а Синди, освен първокласен разследващ журналист от „Кроникъл“, просто си беше забавна. Джил, естествено, я нямаше.

— Искам каквото пиете и вие — обявих, мушвайки се в сепарето на стола до Клеър. На масата имаше кана с коктейл „маргарита“ и четири чаши, две от които празни. Напълних моята, огледах приятелките си и усетих почти магическата връзка, изтъкана от всичко, през което бяхме преминали заедно.

— Май имаш нужда от трансфузия — подметна Клеър.

— И още как. Давайте интравенозния разтвор! — Отпих голяма глътка от ледената смес, издърпах вестника, който лежеше до лакътя на Синди, и запрелиствах страниците, докато не открих моята история, забутана на 17 страница в раздела новини от големия град, точно под прегъвката на вестника. „ТЪРСИ СЕ ИНФОРМАЦИЯ ЗА УБИЙСТВОТА В ТЕНДЪРЛОЙН“.

— Май историята изглежда голяма само в моите очи — рекох.

— Смотаняците от задънени улички не правят новина номер едно — отбеляза съчувствено Синди.

— Все пак е странно — споделих с момичетата. — Всъщност разполагаме с прекалено много информация. Седем хиляди отпечатъка. Косми, влакна, цял тон ненужна ДНК от килима, който не е чистен, откакто Никсън е минавал прав под масата. — Спрях да дрънкам, колкото да изхлузя ластика от опашката си и да разтръскам косата си. — От друга страна, всичките наши потенциални доносници, дето пълзят из „Тендърлойн“, успяха вкупом да ни набавят само една-едничка скапана следа.

— Отврат, Линдс — рече Синди. — Да не те е подгонил шефът?

— Не е — отвърнах, почуквайки с показалец краткото съобщение за убийствата в „Тендърлойн“. — Убиецът го казва точно: „На никой не му пука“.

— Я не се впрягай, душко — ободри ме Клеър. — Ще му видиш сметката и на този случай. Както винаги.

— Да, достатъчно по въпроса. Джил щеше да ме направи на пух и прах за хленченето.

— Тя казва „Няма проблем“ — обади се Синди, сочейки към празното място на Джил.

Вдигнахме чашите си и ги чукнахме.

— За Джил — произнесохме в хор.

Напълнихме чашата ѝ и пихме от нея поред в памет на нашата Джил Бърнхард, забележителен компютърен факир и любима приятелка, убита само преди няколко месеца. Липсваше ни ужасно и го споделихме гласно. След малко нашата сервитьорка Лорета ни донесе нова кана с „маргарити“ на мястото на празната.

— Пърхаш от радост — обърнах се към Синди, която заразпраща какви са новостите около нея. Запознала се с ново гадже, хокеист от „Шаркс“ в Сан Хосе, и сияеше. Ние с Клеър се опитахме да изкопчим възможно повече подробности, а през това време реге-групата загрея и скоро всички запяхме парчето на Джими Клиф, почуквайки в такт с лъжичките по чашите си.

Накрая почти се изгубих в Маргаритавил, когато мобилният ми иззвъня. Обаждаше се Джейкъби.

— Срещни ме навън, Боксър. Аз съм на една пряка от теб. Нацелил съм оня мерцедес.

Трябваше да кажа: „Иди без мен. Не съм дежурна.“ Но това беше моят случай и трябваше да отида. Хвърлих няколко банкноти на масата, пуснах въздушни целувки на момичетата и хукнах към вратата. Убиецът грешеше в едно нещо. На един му пукаше.

ГЛАВА 4

Вмъкнах се на мястото до шофьора в нашия сив форд без полицейски знаци.

— Накъде? — попитах Джейкъби.

— Тендърлойн — отвърна. — Там са засекли да кръстосва черен мерцедес. Май не е от квартала.

По-рано инспектор Уорън Джейкъби беше мой партньор. Понесе доста добре служебното ми издигане предвид фактите: познаваше и кътните ми зъби за десетте години съвместна работа с мен плюс седемте години специален стаж. Все още си партнирахме по някои по-заплетени случаи и макар че бях старша по чин, на мен също ми се налагаше да му докладвам.

— Ударих няколко в „Сузис“.

— Бири?

— Маргарити.

— Колко много са няколко? — Извърна едрата си глава към мен.

— Една и половина — уточних, без да си признавам за третината от онази, която изпих за Джил.

— Ставаш ли за проследяване?

— Да, разбира се. Нищо ми няма.

— Не си и помисляй за шофиране.

— Да съм искала?

— Отзад има термос.

— Кафе?

— Не, за да се изпикаеш в него, ако ти се наложи, защото няма да имаме време за градски кенеф.

Пресегнах се за кафето през смях. Джейкъби си беше цапнат в устата. Докато пресичахме към Шеста улица точно на юг от улица „Мишън“, съзрях кола, отговаряща на описанието, в едночасова зона за паркиране.

— Виж, Уорън. Ето там е нашата количка.

— Око — рентген, Боксър.

На Шеста улица не се случваше нищо, освен че кръвното ми скочи. По олющената улична отсечка се редуваха кирливи дюкянчета с незаети стаи под наем, чиито прозорци чернееха слепи, защото бяха заковани с шперплат. Пешеходци се шляеха, а бездомници дремеха под купища дрипи. Колегата огледа лъскавата черна лимузина.

— Дано не задигнат това чудо — изразих надежда. — Бие на очи като роял в автомобилно гробище.

Обадих се в управлението и заехме позиция на половин улица разстояние от мерцедеса. Набрах регистрационния номер на колата в компютъра ни и този път той звънна и изплю адрес. Колата бе регистрирана на името на д-р Андрю Кабът, живеещ на „Телеграф хил“.

Свързах се с контролния пост, помолих Капи да провери въпросния д-р Кабът в базата данни на НИЦК^[1] и да ми съобщи резултата. Сетне с Джейкъби се настроихме за дълго чакане. Който и да бе Андрю Кабът, явно се увеселяваше в бедните квартали. По принцип полицейското наблюдение е привлекателно колкото вчерашен обяд, но аз седях търпеливо и потраках с пръсти по таблото. Кой, по дяволите, е Андрю Кабът? И какво дири тук?

Двайсетина минути по-късно се зададе яркожълта машина за почистване на улиците, грамадно туловище колкото кола, същински броненосец с мигащи светлини и звукова сигнализация, изкатери се и се затъркаля по тротоара, както всяка друга нощ. Налягалите клошари се надигнаха, за да избегнат четките. Хартии се завихриха в мъждивата светлина на уличните лампи.

Чистачната машина закри видимостта ни за няколко секунди и щом отмина, двамата с Джейкъби видяхме едновременно картината: предните врати на мерцедеса тъкмо се затръшнаха.

Колата започна маневра.

— Време е за рокендрол — извика Джейкъби.

Изчаквахме на нокти изпречилата се между нас и обекта кафеникава тойота. Предадох съобщение по радиостанцията: „Преследваме черен мерцедес, Куийн Зебра Уиски Две Шест Чарли, насочва се по Шеста към «Мишън». Искаме подкрепление в района — ах, мамка му!“

Мислехме, че ще се измъкнем бързо, но преди да се усетим и без видима причина шофьорът на мерцедеса обърка сметките ни,

оставяйки ни с Джейкъби сред прясно вдигнатия уличен прахоляк.

[1] Съкратено от Национален информационен център по криминалистика. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Не можех да повярвам на очите си, докато гледах как задните светлини на мерцедеса се смалиха в червени топлийки и продължиха да се топят в далечината, докато тойотата старателно паркираше на заден ход в свободното място и ни препречваше пътя.

Сграбчих микрофона и изревах по полицейската алармена система:

— Разчисти улицата! Разкарай се веднага оттам!

— Заеби тая работа — процеди Джейкъби.

Удари бутоните за габаритите и фаровете и с писъка на включената сирена изфучахме покрай тойотата, като отнесохме един от стоповете ѝ.

— Това си го биваше, Уорън.

Прелетяхме кръстовището с улица „Хауард“, а аз повиках Код 33 да разчистят радиообхвата за преследването.

— Движим се на север от Шеста, южно от „Маркет“, преследваме черен мерцедес, опитваме се да го спрем. Всички екипи в района да се насочат натам.

— Причината за преследването, лейтенант?

— Разследване на убийство.

Адреналинът кипна в тялото ми. Ще заковем хубавеца, само се молах да не затрием невинни минувачи в акцията. Докато пресичахме „Мишън“ на червено с поне деветдесет и пет километра в час, екипите от радиовръзката започнаха да съобщават местонахождението си.

Натисках въображаема спирачка, докато Джейкъби даваше газ до дупка, пресичайки „Маркет“ — най-голямата и оживена улица в града, задръстена в този момент от автобуси, микробуси и късен градски трафик.

— Карай вдясно — извиках на Джейкъби.

Мерцедесът зави по „Гейлър“ при едно разклонение на пътя. Бяхме на две коли разстояние зад него, но не достатъчно близо в сгъстяващия се мрак, за да разберем кой кара колата и дали държи оръжие.

Последвахме мерцедеса по „Елис“, после той ни насочи на запад покрай хотел „Коронадо“, където беше извършено първото убийство с електрически ток. Явно убиецът бе на свой терен. Мръсникът познаваше улиците не по-зле от мен.

Спрели коли притискаха тротоарите, а ние хвърчахме със сто и тридесет километра през тесни пресечки с надута сирена и пълна газ по стръмно нагорнище, на върха за инфарктни секунди излетяхме във въздуха, преди да се приземим на низходящия път и въпреки всичко изгубихме мерцедеса от поглед при „Лавенуърт“, където кръстовището бе задръстено от коли и пешеходци.

Отново изкрещях в микрофона и благодарих на бога, когато една кола отговори по радиовръзката:

— Виждаме го, лейтенант. Черен мерцедес, насочва се към „Търк“, кара със сто и двадесет километра.

Още един екип се включи в преследването при „Хайд“.

— Според мен се насочва към „Полк“ — казах на Джейкъби.

— И аз така мисля.

Оставихме главния път на дежурните полицейски коли, профучахме край Палата на дрънкулките „Кримс и Крамс“ на ъгъла с „Търк“ и се втурнахме на север по „Полк“. От „Полк“ се разклоняват поне дузина еднопосочни улички. Обшарвах с поглед всяка от тях, докато подминавахме „Уилоу“, „Елис“ и „Олив“.

— Ето го къде си тътри задника — извиках на Джейкъби. Мерцедесът занесе на спукана задна дясна гума на завоя при театър „Мичъл Брадърс“, после пое по „Ларкин“.

Сграбчих таблото с две ръце, когато Джейкъби се спусна по петите му. Мерцедесът изгуби контрол, натресе се в малка товарна кола, отскочи при удара върху тротоара и отнесе една пощенска кутия. При врязването на кутията в шасито се разнесе пронизително стържене на раздран метал, колата спря с вирнат нос под ъгъл от четиридесет и пет градуса и килната надолу към канавката врата откъм страната на шофьора.

Капакът се отвори и от маркуча на радиатора изсвистя пара. Смяра на изгоряла гума и бонбонено-ябълков мирис на антифриз изпълниха въздуха.

Джейкъби спря нашата кола и се втурнахме към мерцедеса с насочени пистолети.

— Ръцете във въздуха — изкрещях. — Горе ръцете веднага!

Видях, че двамата пътуващи са притиснати от въздушните възглавници. Когато въздухът изпусна, хвърлих първи поглед към лицата им. Бяха деца, бели, на около тринайсет и петнайсет, побъркани от страх.

Докато ние с Джейкъби, стиснали пистолетите с две ръце, приближавахме мерцедеса, хлапетата се разреваха сърцераздирателно.

ГЛАВА 6

Почти чувах ударите на сърцето си, тъй като бях бясна от яд. Д-р Кабът явно не беше в колата, освен ако не бе на възрастта на Дуги Хаузър. Тези хлапета или бяха идиотчета, или откачени по високите скорости, или крадяха коли, а най-вероятно и трите.

Държах пистолета си насочен към прозореца на шофьора.

— Вдигнете ръце! Добре. Пипнете тавана! И двамата!

Сълзи като водопад се лееха по лицето на шофьора и с ужас осъзнах, че е момиче. Бе късо подстригано с боядисани в розово връхчета на косата, без грим и без халки по лицето: пънкърски вариант на списание Севънтийн, само че не беше го докарала съвсем. Когато вдигна ръце, забелязах стъклени дрънкулки да се мятат върху черната ѝ тениска. Носеше името си на верижка около врата.

Признавам, че ѝ се разкрещях. Току-що бяхме участвали в преследване, което можеше да убие всички ни.

— Какво, по дяволите, си въобразяваше, че правиш, Сара?

— Съжалявам — изхлипа тя. — Имам само разрешение за учебно шофиране. Какво ще ми направите?

Не вярвах на ушите си.

— Бягаш от полицията, защото нямаш книжка? Ти луда ли си?

— Той ще ни убие — изрече другото хлапе, дългурест тийнейджър, който висеше настрани и само коланът го държеше към седалката.

Момчето имаше огромни кафяви очи, над които падаше русолява коса. Носът му кървеше, вероятно счупен от удара на въздушната възглавница. По страните му се стичаха сълзи.

— Моля ви не ни обаждайте. Просто кажете, че колата е била открадната или нещо подобно и ни пуснете да си идем вкъщи. Моля ви. Татко наистина ще ни убие.

— И защо? — запита саркастично Джейкъби. — Няма да му хареса новата украса върху капака на колата му за шейсет хиляди долара ли? Дръжте ръцете си така, че да ги виждаме, и излезте много бавно от колата.

— Не мога. З-з-аклещен съм — изхълца момчето. Изтри носа си с опакото на ръката и размаза кръв по лицето си. След което повърна върху конзолата.

Джейкъби промърмори „мамка му“, когато инстинктът ни да окажем помощ надделя. Прибрахме пицовите в кобурите. Наложих се двамата да приложим цялата си сила, за да отворим смачканата врата на шофьорското място. Пресегнах се и изключих двигателя, след което извадихме хлапетата от колата и им помогнахме да се изправят на крака.

— Дай да видя учебното ти разрешително, Сара — наредих. Питам се дали баща им бе д-р Кабът и имаха ли основателна причина да се боят от него.

— Тук е — произнесе Сара. — В портмонето ми.

Джейкъби звънеше за линейка, когато момичето посегна към вътрешния джоб на якето си и измъкна тъй неочакван предмет, че кръвта ми замръзна.

Изкрещях „ОРЪЖИЕ!“ само част от секунда, преди да ме простреля.

ГЛАВА 7

Времето сякаш течеше на забавени обороти, всяка секунда отделна от предишната, но в действителност всичко се случва за по-малко от минута.

Дръпнах се и се обърнах настрани, когато усетих удара от забиването на куршума в лявото ми рамо. Тогава втори изстрел ме тресна в бедрото. Още се мъчех да разбера какво става, а краката ми се огънаха и паднах на земята. Протегнах ръка към Джейкъби и отбелязах шока на лицето му.

Не загубих съзнание. Видях как момчето стреля по Джейкъби — бум-бум-бум. След което пристъпи към него и ритна партньора ми в главата. Чух момичето да казва:

— Хайде, Сами. Да изчезваме оттук.

Не усещах болка, само ярост. Мислех ясно, както винаги в живота си. Бяха забравили за мен. Напипах 9-милиметровия глок, който още висеше на кръста ми, подхванах здраво дръжката и седнах.

— Хвърли пистолета! — извиках с насочено към Сара оръжие.

— Да ти го начукам, кучко! — изкрещя тя в отговор. С изкривено от страх лице насочи 22-милиметровия пищов и стреля три пъти. Чух как около мен гилзите отскачат от тротоара.

Прословуто трудно е да събориш мишена с пистолет, но аз направих онова, за което бях тренирана. Прицелих се в средата на целта, в центъра на гърдния кош и дръпнах спусъка два пъти: бум-бум. Лицето на Сара се сгърчи и тя се строполи. Опитах се да се изправя на крака, но успях само да се повдигна на едното коляно.

Хлапакът с окървавено лице продължаваше да стиска пистолет в ръката си. Насочи го към мен.

— Хвърли го! — изкрещях.

— Ти застреля сестра ми!

Прицелих се и пак стрелях два пъти: бум-бум. Момчето изпусна оръжието и тялото му се отпусна.

Извика при падането.

ГЛАВА 8

На улица „Ларкин“ бе слегнала потискаща притаена тишина. Сетне изведнъж гръмнаха звуци. Някакво радио малко по-надолу пусна рап. Чух задавените стонове на момчето. До ушите ми достигна вой на приближаващи полицейски сирени.

Джейкъби изобщо не шаваше. Извиках му, но не отговори. Откачих мобилния телефон от колана си и събрах сили да съобщя:

— Двама полицаи са в безпомощно състояние. Двама цивилни са в безпомощно състояние. Нужна е медицинска помощ. Изпратете две линейки. Веднага.

Диспечерът ми задаваше въпроси: местонахождение, номер на полицейската значка, отново местонахождение.

— Лейтенант, добре ли сте? Линдси! Отговори ми!

Звуците ту прииждаха, ту заглъхваха. Изтървах мобифона и положих глава на мекия, много мек паваж. Бях застреляла деца. Деца! Видях шокираните им изражения, докато падаха. Господи, какво извърших?

Усетих топла кръв да се събира под шията и под крака ми. Отново отиграх в ума си сцената, само че този път блъсках децата върху колата и им слагах белезници. Претърсвах ги за оръжие. Постъпвах умно. По правилата!

Проявихме непростима глупост и сега всички ще умрем. Милостиво ме обгърна мрак и затвори очите ми.

ВТОРА ЧАСТ
НЕПРЕДВИДЕНА ВАКАНЦИЯ

ГЛАВА 9

В невзрачна сива кола, спряла на пътя, пресичащ Залива на полумесеца, най-хубавия квартал в Калифорния, седеше притихнал един мъж. Беше от хората, които остават незабележими за околните, макар че в случая не бе на мястото си. И не му беше работа да държи под око обитателите на бялата къща в колониален стил със скъпи коли по входната алея.

Пред очите си Наблюдателя държеше фотоапарат, не по-голям от кибритена кутия. Беше превъзходен уред с голяма електронна памет и десеткратно фотоувеличение.

Той нагласи фокуса и натисна копчето, улавяйки движенията на семейството зад кухненския прозорец, които нагъваха здравословна закуска от мюсли и бърбеча в уютния си кът за хранене.

В осем часа и шест минути дъщерята Кейтлин О'Моли отвори входната врата. Носеше училищна униформа, морава раница и два часовника, по един на всяка китка. Дългата ѝ кестенява коса блестеше.

Наблюдателя снима Кейтлин в момента, когато се настаняваше на мястото до шофьора в черния спортен джип „Лексус“, при което до слуха му достигна далечен звук на радио рокстанция.

Наблюдателя постави фотоапарата на таблото, извади от жабката син бележник и флумастер с тънък писец и взе да записва със старателен, почти калиграфски почерк.

Беше важно да запише всичко. Изискваше го Истината.

В осем часа и девет минути външната врата се отвори отново. Д-р Бен О'Моли бе облечен в лек сив вълнен костюм, червена вратовръзка пристягаше бялата му колосана риза. Обърна се към жена си Лорелай, млясна я по устните и се отдалечи по главната алея.

Всички се движеха в график.

Миниатюрният фотоапарат засне гледките. Зззт, Зззт, зззт.

Докторът отнесе найлонова торба с боклук към синия контейнер за рециклиране до тротоара. Той подуши въздуха, огледа улицата нагоре и надолу, пропускайки сивата кола и обитателя ѝ. Сетне седна

до дъщеря си в джипа. Д-р О'Моли даде на заден, после потегли на север към магистралата „Кабрильо“.

Наблюдателя привърши бележките си и прибра тефтера, флумастера и фотоапарата в жабката.

Беше ги видял: дъщерята в току-що изгладена униформа и чисти бели три четвърти чорапи, в прекрасно настроение. Това трогна Наблюдателя и погледът му овлажня. Беше толкова реална и толкова различна от баща си, доктора, в неговата маскировка на спретнат гражданин от всекидневието.

Но едно нещо у д-р Бен О'Моли определено му се понрави: неговата хирургическа прецизност. Наблюдателя разчиташе на нея.

Просто не обичаше изненадите.

ГЛАВА 10

В главата ми прокъртя глас:

— Хей! Сара!

Събудих се стресната и се пресегнах за оръжието, само за да открия, че не мога да помръдна. Видях надвесено над мен тъмнокожо лице, осветено отзад от мъгляво бяло сияние.

— Феята на захаросаните сини сливи — изломотих.

— Наричали са ме и по-зле — разсмях се тя. Беше Клеър. Лежах върху нейната маса, което със сигурност означаваше, че съм пътничка.

— Клеър? Чуваш ли ме?

— Съвсем ясно, душко. — Тя ме притисна ласкаво в майчинска прегръдка. — Добре дошла отново.

— Къде съм?

— В Обединена болница, Сан Франциско. Реанимацията.

Мъглата се вдигаше. Спомних си студения мрак на улица „Ларкин“. Хлапетата. Джейкъби беше повален!

— Джейкъби — произнесох, извърщайки очи към Клеър. — Джейкъби не оживя.

— Той е в интензивното, душко. И се бори мъжки — усмихна се Клеър. — Виж кой е тук, Линдси. Само извърни глава.

Костваше ми огромни усилия, но успях да обърна надясно тежката си глава, при което зърнах хубавото му лице. Беше небръснат, с натезали от умора и тревога клепачи, но само при вида на Джо Молинали сърцето ми запя като пърхащо канарче.

— Джо, не трябваше ли да си във Вашингтон?

— Но съм тук, захарче. Дойдох веднага щом научих.

Целуна ме, а по страните ми се затъркаляха сълзи.

Опитах се да му обясня, че се чувствам разнебитена отвътре.

— Джо, момичето е мъртво. Господи, каква кошмарна издънка!

— Скъпа, доколкото разбрах, не си имала избор.

Потърка грапавата си буза о моята.

— Номера на пейджъра ми е точно до телефона. Линдси? Чуваш ли ме? Ще се върна утре сутринта — обеща той.

- Какво, Джо? Какво каза?
- Опитай се да поспиш, Линдси.
- Дадено, Джо. Ще се опитам...

ГЛАВА 11

Медицинската сестра, чието име беше Хедър Грейс, светица на светиците, ми беше осигурила инвалидна количка. Седях в нея край леглото на Джейкъби, а късното следобедно слънце нахлуваше през прозореца на интензивното отделение и огряваше синия линолеум на пода. Тялото му бе пронизано от два куршума. Единият бе поразил белия дроб, а другият бе продупчил бъбрека. Ритникът, който бе получил в главата, бе счупил носа му и лицето му бе придобило ярък цвят на патладжан.

Това беше третото ми посещение за три поредни дни и макар че правех всичко възможно, за да го ободря, настроението на Джейкъби си оставаше безпощадно мрачно. Наблюдавах го как спи, когато подпухналите му очи се отвориха колкото цепки.

— Здравей, Уорън.

— Здравсти, виртуозке.

— Как си?

— Като най-големият конски задник на света. — Закашля се болезнено и аз се намръщих съчувствено.

— Не се тревожи, приятелю.

— Драйфа ми се, Боксър.

— Зная.

— Не спирам да мисля за това. И да го сънувам. — Млъкна и докосна бинтования си нос. — Пустото му хлапе да ме гръмне, докато аз се държа за оная си работа.

— Хм. Бил е клетъчният ти телефон, Джейкъби.

Не се засмя, което беше лошо.

— Нямам никакво извинение.

— Поне сърцата ни са били на място.

— Сърца ли? Дръжки. Следващият път повече мозък и по-малко сърца.

Прав беше, разбира се. Поемах казаното и добавях още подробности наум. Като например щях ли отново да се чувствам нормално с пистолет в ръка? Щях ли да се колебая, когато не бива?

Щях ли да стрелям, без да мисля? Подадох на Джейкъби чаша вода със сламка.

— Издъних се. Трябваше да закопчея онова хлапе.

— Такова нещо даже не бива да ти минава през ум, Боксър. Ние трябваше, а ти може би ми спаси живота.

На вратата се мярна фигура. Косата на шефа ни Антъни Трачио беше зализана на темето, носеше прост, спретнат цивилен костюм, а под мишница стискаше кутия бонбони. Приличаше на тийнейджър, дошъл на първа среща. Но не съвсем.

— Джейкъби. Боксър. Радвам се, че ви намирам заедно. Как сте, възстановявате ли се?

Трачио не беше лош човек и с мен се държеше добре, но не може да се каже, че отношенията ни бяха чак любовни. Той се повдигна на пръсти, след което се приближи до леглото на Джейкъби.

— Имам новини.

Веднага прикова вниманието ни.

— Хлапетата на Кабът са оставили пръстови отпечатьци в „Лорензо“. — Очите му святаха. — А Сам Кабът е направил самопризнания.

— О, мамка му! Истина ли е? — изхриптя Джейкъби.

— Кълна се в майка си. Хлапакът казал на една медицинска сестра, че със сестра му си правели игричка с безпризорните. Наричали я „Куршум или баня.“

— Сестрата ще свидетелства ли?

— Да. Закле ми се.

— „Куршум или баня“. Мръсни копеленца — изпръхтя Джейкъби. — Игричка.

— Да. Е, играта свърши. Даже в спалнята на момичето в дома им открихме тетрадки, в които е колекционирала криминални истории. Откачалка на тема убийства. Чуйте, вие двамата се оправяйте, разбрано? И не се тревожете за нищо. О, а това е от екипа — каза, подавайки ми кутията шоколадови бонбони „Джирардели“ и картичка с надпис „Оздравявайте“ с много подписи. — Гордеем се с вас двамата.

Поговорихме още минута-две, предадохме благодарности на приятелите ни от следствието. Когато си тръгна, се пресегнах и стиснах ръката на Джейкъби. Това, че едва не умряхме заедно, беше изковало помежду ни интимност, надхвърляща приятелството.

— Е, били са мръсни гадчета — произнесох.

— Да, бе. Отваряй шампанското.

Нямаше как да споря с него. Фактът, че децата на Кабът бяха убийци, не променяше ужаса на стрелбата ни. Както не променяше мисълта, която таях вече от дни.

— Ще ти кажа нещо, Джейкъби. Обмислям да се оттегля. Да напусна работата.

— Хайде, на мен ли ги говориш тия!

— Сериозно.

— Няма да напускаш, Боксър.

Оправих една гънка на одеялото му и натиснах бутона за повикване на сестрата, за да ме откара обратно в моята стая.

— Гледай да си отспиш, партньоре.

— Зная. И не се тревожи за нищо.

Наведох се и целунах брадясалата му буза за пръв път, откакто го познавам. Знаех, че ще го заболи, но Джейкъби всъщност се усмихна.

ГЛАВА 12

Денят беше като откъснат от страниците на детска илюстрирана книжка. Яркожълто слънце. Чуруликане на птички, а наоколо се носеше цветистият дъх на лято. Дори окастрените клони на дърветата в болничния парк бяха избуяли в зеленина от последното ми идване преди три седмици.

Не ще и дума — прекрасен ден. Но не успях като друг път да примиря живота с пълзящото у мен чувство, че нищо не е наред. Параноя ли е или отрезвяване?

Зеленият субару форестър на Кет зави по овалната алея пред входа на болницата и видях племенничките ми да размахват ръце и да подскачат на задната седалка. Щом щракнах колана на мястото до шофьора, настроението ми се повиши. Дори затананиках „Ден като мечта...“

— Лельо Линдси, не знаех, че можеш да пееш — изписука шестгодишната Бриджит отзад.

— Разбира се, че мога. В колежа свирех на китара и пеех, нали, Кет?

— Викахме й „радиокласацията“ — обади се сестра ми. — Беше като подвижен джукбокс.

— Какъв джуууут бокс? — попита Мередит, която беше на две години и половина.

Обясних й през смях, че е нещо като гигантски Си Ди-плейър, на който се пускат плочи, а после изясних и какво са плочите.

Свалих прозореца на колата и оставих вятъра да духа дългата ми руса коса, докато се носехме на изток по Двадесет и втора улица към редицата двуетажни и триетажни викториански къщи в пастелни тонове със стълбища към „Потреро Хил“.

Кет попита какви са плановете ми и аз отвърнах с повдигане на раменете. Казах й, че съм отстранена, докато трае дознанието за стрелбата, водено от Бюрото за вътрешни разследвания, и че имам сума време като „пострадала при изпълнение на дълга“, което смятам

да използвам полезно. Например да разтребя шкафовете си. Да подреда старите снимки в кутии от обувки.

— Имам по-добра идея. Остани у нас и се възстановявай — рече Кет. — Ние заминаваме за Аспен след една седмица. Моля те, използвай къщата! Пенелъпи ще се радва на компанията ти.

— Коя е Пенелъпи?

Децата се разкикотиха зад гърба ми.

— Коооояяя е Пенелъпи?

— Тя ни е приятелка — извикаха в хор.

— Нека да помисля — казах на сестра ми, когато завихме по „Мисисипи“ и спряхме пред син викториански блок, който наричах свой дом.

Кет ми помогна да изляза от колата, когато Синди се появи на предните стъпала, а сладката Марта излетя пред нея.

Моето полудяло от радост куче едва не ме събори, заблиза ме и се разджафка толкова силно, че се надяхах Синди все пак да чуе благодарностите ми, задето се бе грижила за него.

Помахах на всички за довиждане и се запрепъвах по стълбите, замечтана за горещ душ и дълъг сън в собственото ми легло, когато звънецът на входната врата иззвъня.

— Добре, добре — извиках недоволено. Дали ще позная? Носят ми цветя.

Затрополих тежко по стълбите и отворих вратата.

Непознат младеж, облечен в камуфлажни бермуди и тениска, стоеше на прага с плик в ръката. Дори за секунда не повярвах на широката му усмивка.

— Линдси Боксър?

— Не. Сбъркали сте адреса — отрязах го безцеремонно. — Мисля, че тя живее на „Канзас“.

Младежът продължи да се усмихва и аз усетих, че вятърът е променил посоката си.

ГЛАВА 13

— Убий го! — заповядах на Марта.

Тя вдигна поглед към мен и махна с опашка. Обучените овчарски колита реагират на много команди, но „убий“ не е сред тях. Взех плика от хлапето, което се дръпна назад с вдигнати ръце. Затръшнах вратата с бастуна.

Отнесох горе в апартамента си онова, което явно бе съдебна призовка, оставих го до тръбната масичка със стъклен плот на терасата със зашеметяващ изглед към залива на Сан Франциско. Внимателно наместих контузения си задник в един стол.

Марта положи глава върху здравето ми бедро, а аз я погалих, зареяла омаян поглед към искрящите вълни.

Минутите се точеха. Накрая не издържах, отворих плика и разгънах документа.

Докато се опитвах да вникна в написаното, пред очите ми заиграха правни термини около най-важното: „призовка, съд, искова молба“. Не беше сложно. Д-р Андрю Кабът бе завел срещу мен иск за „незаконно причинена смърт, прекомерна употреба на сила и полицейски произвол“. Той настояваше за предварително изслушване в едноседмичен срок, за да прикрепи към иска апартамента ми, банковата ми сметка и всяко мое имущество на този свят, докато не съм се опитала да ги укривя преди процеса.

Кабът съдеше мен!

Обля ме едновременно гореща и студена вълна, докато в мен се надигна чувство за нечувана несправедливост. Отново пресъздадох сцената в ума си. Да, сгреших, че повярвах на хлапетата, но прекомерна употреба на сила? Полицейски произвол? Незаконно причинена смърт?

Тези деца-убийци носеха оръжие.

Те простреляха мен и Джейкъби, докато пицовите ни бяха прибрани в кобурите. Заповядах им да хвърлят пистолетите, преди да отвърна със стрелба! Джейкъби ми е свидетел. Безспорен случай на самозащита. От ясен по-ясен!

И все пак бях уплашена. Даже напълно гипсирана.

Вече виждах заглавията. Обществото щеше да нададе вой: невинни дечица застреляни от ченге! Пресата щеше да прилапа случая като топъл хляб. Щяха да ме приковат на позорния стълб по съдебните телевизионни предавания.

Нямах време за губене. Трябваше да се свържа с Трачио, да наема съдебен защитник, да мобилизирам сили.

Но не бях в състояние да направя нищо. Седях вцепенена в стола, парализирана от нарастващото усещане, че нещо важно ми се изплъзва.

Нещо, което може да ме нарани истински.

ГЛАВА 14

Събудих се плувнала в пот, намачкала на топка памучните чаршафи. Взех две таблетки тилебол за болката и един небесносин валиум, предписан ми от психиатъра, след което се загледах в шарките по тавана, хвърляни от уличните лампи.

Обърнах се внимателно на здравата си страна и погледнах часовника: 12:15. Спала бях само час, а имах усещането, че съм изкарала в сън цяла дълга нощ.

— Марта, ела тук, момиченце.

Приятелката ми скокна на леглото и се намести във вдлъбнатината, оставена от тялото ми. Краката и потрепваха, докато гонеше насън овчици, а умът ми не спираше да превърта подредената версия „не се тревожи за нищо“ на Трачио. По точно:

„Ще ти трябват двама адвокати, Боксър. Мики Шърман ще те представлява от страна на Дирекция на полицията в Сан Франциско, но ще ти е нужен и личен адвокат да те защитава в случай че... е, в случай че си извършила нещо извън правомощията си.“

„Какво означава това? Сама ли оставам?“

Надявах се лекарствата да омотаят съзнанието ми и да ме унесат в успокояваща дрямка, но не би. В ума си вече отмятах набелязаните ми за деня срещи с Шърман и моята адвокатка, младата г-ца Кастеляно. Молилари даде високо мнение за нея, а превъзходната препоръка от устата на зам.-директора на Националната служба за сигурност наистина имат тежест.

Отново стигнах до извода, че се грижа за себе си добре, предвид обстоятелствата. Но задаващата се седмица щеше да е ад. Имах необходимост от приятно очакване.

Сетих се за къщата на Кет. Не бях ходила при нея, откакто се пренесе там веднага след развода си преди две години, но картините от мястото, където живееше, бяха незабравими. Само на четиридесет минути път южно от Сан Франциско, Заливът на полумесеца беше земен рай. Сърповидният бряг с пясъчен плаж, секвоеви гори и панорамен изглед към океана беше достатъчно топъл през юни, за да

отмарям на обляната в слънце веранда на Кет, докато грозните образи избледнеят.

Не можех да дочакам до сутринта. Обадох се на сестра ми в един без четвърт. Гласът ѝ беше дрезгав от сън.

— Линдси, разбира се, че наистина го мислех. Ела, когато поискаш. Знаеш къде стоят ключовете.

Налагах си да мисля за залива, но при всяко отклонение от сънищата ми за рая се стряхах с разтупано сърце. Истината бе, че предстоящото ми явяване в съда пъдеше от съзнанието ми всичко друго.

ГЛАВА 15

Буреносни облаци затискаха покрива на градския съд на булевард „Макалистър“ номер 400, а по улиците се лееше пороеен дъжд. Бях захвърлила бастуна същата сутрин и затова, докато изкачвахме хлъзгавите стълби на палатата, се опирах на Мики Шърман, адвокат, защитник на община Сан Франциско. Опирах се на него в прекия и преносен смисъл.

Подминахме д-р Андрю Кабът и адвокатата му Мейсън Бройлс, които даваха интервю за пресата под скупчени черни чадъри. Извадих късмет, че към мен поне нямаше насочени фотоапарати.

Хвърлих бърз поглед на Мейсън Бройлс, докато минавахме покрай него. Имаше подпухнали клепачи, буйна черна грива и вълча извивка на устните. Чух го да споменава нещо за „свирепата лейтенант Боксър“ и разбрах, че стига да може, щеше ме изкорми. Колкото до д-р Кабът, скръбта бе превърнала лицето му в каменна маска.

Мики отвори една от тежките врати от стъкло и желязо и се озовахме във фойето на съда.

Мики беше стара кримка, печен и уважаван адвокат заради упоритостта, нахакания език и личния си чар. Мразеше да губи и това рядко му се случваше.

— Виж, Линдси — каза той, хвърляйки чадъра си, — Бройлс само се дуе, защото случаят е крупен. Само не му се връзвай. Ти имаш много приятели тук.

Кимнах, но мислех само как съм докарала Сам Кабът до инвалидна количка за цял живот и съм изпратила сестра му във вечността. На баща им не му трябваше моят апартамент, нито жалката ми банкова сметка. Той искаше да ме унищожи. И беше наел точния човек за това.

С Мики минахме по задните стълби и се вмъкнахме в съдебна зала „В“ на втория етаж. Само след няколко минути тук, в тази малка невзрачна стая със сивкави стени и прозорец с изглед към някаква глуха уличка, щеше да се разиграе всичко.

Върху ревера на тъмносиния си костюм носех значката на Дирекция на полицията, за да имам колкото може по-служебен вид, без да съм униформена. Заемайки мястото до Мики, взех да си преговарям инструкциите му: „Когато те разпитва Бройлс, не му давай дълги обяснения. «Да, сър, не, сър». Толкоз. Ще се опитва да те предизвика, за да покаже, че си избухлива и затова си дръпнала спусъка.“

Никога не съм се смятала за избухлив човек, но в момента ме тресеше гняв. Беше добро попадение. Добро попадение! Публичният обвинител ме беше разкрил! И сега отново се чувствах като мишена. Когато редиците от седалки взеха да се пълнят с народ, осъзнах усиливащото се говорене зад гърба ми.

Ето ченгето, което застреля децата. Ей тази е.

Изведнъж усетих окуражаваща ръка на рамото си. Обърнах се и очите ми се навлажниха при вида на Джо. Сложих ръката си върху неговата и в същото време погледът ми срещна очите на другия ми адвокат — младата американка от японски произход с невероятното име Юки Кастеляно. Казахме си „здравей“, докато тя се настаняваше до Мики.

Шумът в залата стихна изведнъж, щом съдебният пристав произнесе високо:

— Всички да станат.

Изправихме се при влизането на нейна чест Роза Алджиери, която зае мястото си на съдийската скамейка. Съдия Роза Алджиери можеше да отхвърли иска и аз да си тръгна от съдебната зала по живо по здраво, да излекувам тялото и душата си, да възобновя живота си. Но можеше и да даде ход на делото и да очаквам съдебен процес, който щеше да ми коства всичко, на което държа.

— Добре ли си, Линдси?

— Супер съм — отвърнах на Мики.

Той долови сарказма и докосна ръката ми. Само след минута сърцето ми затупа лудо. Мейсън Бройлс се надигна, за да изложи обвинението си срещу мен.

ГЛАВА 16

Мейсън Бройлс измъкна навън ръкавелите си и остана в мълчание толкова дълго, че напрежението започна да вибрира като обтегната струна на китара. Някой в дъното се изкашля нервно.

— Ищецът призовава главния съдебен лекар, д-р Клеър Уошбърн — произнесе накрая Бройлс и най-добрата ми приятелка за свидетелското място от страната на ищите.

Прииска ми се да й махна, да й се усмихна, да й намигна, каквото и да е, но, разбира се, оставаше ми просто да наблюдавам. Бройлс загрея с няколко леки паса, но оттам насетне нанасяше само бързи подавания и къси удари.

— Вечерта на десети май извършихте ли аутопсия на Сара Кабът? — зададе въпрос Бройлс.

— Да.

— Какво можете да ни кажете за нараняванията й?

Всички погледи се впиха в Клеър, докато тя прелисти бележник в кожена подвързия, преди да отговори.

— Открих две огнестрелни рани в областта на гръдния кош, доста близо една до друга. Огнестрелна рана „А“ проникваше дълбоко в горната част на гръдния кош, на петнайсет сантиметра под лявото рамо и на шест сантиметра вляво от предната средна линия.

Свидетелските показания на Клеър бяха съдбоносни, но умът ми направи завои към миналото, извън съдебната зала. Видях се да стоя в мъждив кръг светлина под улична лампа на улица „Ларкин“. Наблюдавах как Сара вади пистолет от якето си и стреля по мен. Как падам и се изтъркоквам по гръб.

— Хвърли пистолета!

— Да ти го начукам, кучко!

Произвеждам два изстрела и Сара се свлича само на метри от мястото, където лежа. Макар и невинна по обвиненията срещу мен, бях убила момичето и съвестта ми тежеше, тежеше, тежеше.

Слушах показанията на Клеър, която описваше втория изстрел, пронизал гръдната кост на Сара.

— Наричаме това К-5 — обясни Клеър. — Пронизал е сърдечната обвивка, преминал е през сърцето и се е спрял в четвъртия гръбначен прешлен, откъдето извадих полуобвит частично деформиран куршум среден калибър с цвят на медна сплав.

— Това отговаря ли на деветмилиметров патрон?

— Да.

— Благодаря ви, г-жо Уошбърн. Приключих със свидетеля, ваша чест.

Мики се подпря с длани върху банката на защитата и се изправи.

— Д-р Уошбърн, Сара починала ли е моментално?

— Така смятам. До един-два сърдечни удара. И двете огнестрелни рани са перфорирали сърцето.

— Така. Докторе, а починалата произвела ли е изстрел малко преди това?

— Да. Установих потъмняване в основата на показалеца ѝ, което съответства на отката на огнестрелно оръжие.

— Как установихте, че е от изстрел?

— Както мога да различа майка си от вашата майка — отвърна Клеър с блеснал поглед. — Защото прилича на себе си. — Изчака да утихне смехът и продължи. — Освен това фотографирах потъмняването, документирах го и направих тест за налип от изстрел с огнестрелно оръжие, който изпратих в лабораторията и получих положителен резултат.

— Възможно ли е починалата да е простреляла лейтенант Боксър, след като самата тя е била простреляна?

— Не виждам как едно мъртво момиче може да простреля някого, г-н Шърман.

Мики кимна.

— Успяхте ли да установите траекторията на въпросните огнестрелни рани, д-р Уошбърн?

— Да. Изстрелите са били произведени нагоре под ъгъл между четиридесет и седем и четиридесет и девет градуса.

— Значи, за да бъдем съвсем точни, докторе, Сара Кабът е простреляла първа лейтенант Боксър и лейтенантът е произвела изстрел нагоре от мястото, където е лежала на земята.

— По мое мнение, да. Така се е случило.

— Бихте ли нарекла това „прекомерна употреба на сила“, или „незаконно причинена смърт“, или „полицейски произвол“?

Съдията уважи възмутеното възражение на Бройлс. Мики благодари на Клеър и я освободи. Връщайки се при мен, върху лицето му играеше усмивка. Мускулите ми се отпуснаха и дори му отвърнах с усмивка. Но изслушването едва започваше.

Изтръпнах, когато съзрях погледа на Бройлс. Можеше да бъде описан само като предвкусващ. Нямахше търпение да повика своя втори свидетел да даде показания.

ГЛАВА 17

— Моля да ни съобщите името си — каза Бройлс на дребна брюнетка на тридесет и няколко години.

— Бети Д'Анджело.

Тъмните ѝ очи зад големи очила с рогови рамки се стрелнаха първо към мен, преди отново да се върнат към Бройлс. Хвърлих поглед на Мики Шърман и свих рамене. Доколкото си спомнях, никога не бях виждала тази жена.

— Какво работите?

— Старша сестра съм в Обединена болница, Сан Франциско.

— Бяхте ли дежурна в интензивното отделение вечерта и през нощта на десети май?

— Да.

— Наложил ли се да вземете кръв от обвиняемата, Линдси Боксър?

— Да.

— И защо ѝ беше взета кръв?

— Подготвихме я за операция за изваждане на куршумите и прочие. Беше животозастрашаваща ситуация. Тя губеше много кръв.

— Да, известно ни е — прекъсна я Бройлс, отпъждайки коментарите ѝ като домашна муха. — Разкажете ни за кръвния анализ.

— Вземането на кръв е нормална процедура. Налагаше се заради предстоящите кръвопреливания.

— Госпожице Д'Анджело, пред мен е медицинският доклад за лейтенант Боксър от онази нощ. Доста е обемист. — Бройлс тупна дебела купчина листа върху свидетелската банка и заби в тях показалец: — Това вашият подпис ли е?

— Да.

— Ще ви помоля да прочетете отбелязания ред.

Свидетелката отметна глава, сякаш подуши неприятна миризма. Персоналът на интензивното отделение често се чувстваше част от полицейския екип и се опитваше да ни защити. Не знаех за какво става

дума, но тази сестра определено искаше да избегне въпросите на Бройлс.

— Ще ми кажете ли какво означава това?

— Това ли? Имате предвид „СЕА“?

— Това отговаря на „съдържание на етилов алкохол“, нали?

— Да. Точно така.

— А какво означава .067?

— Тъ... Означава, че нивото на съдържание на алкохол в кръвта е шейсет и седем милиграма на децилитър.

Бройлс се усмихна и снижи глас до мъркане:

— В този конкретен случай се отнася до съдържанието на алкохол в кръвта на лейтенант Боксър, нали?

— Да, така е.

— Госпожице Д'Анджело, .067 означава пиян, нали?

— Всъщност го наричаме „под въздействие“, но...

— Да или не?

— Да.

— Нямам други въпроси — произнесе Бройлс.

Сякаш ме удариха по главата с чук. Боже мой, ония проклети маргарити в „Сузис“!

Почувствах, че кръвта се изцежда от лицето ми и едва не припаднах.

Мики се обърна към мен и в очите му се четеше въпросът: „Защо не ми каза?“.

Гледах го със зяпнала уста, гадеше ми се от угризение.

Струваше ми се, че няма да понеса неверието в погледа му, когато Мики, въоръжен единствено със своята съобразителност, скочи на крака и се приближи към свидетелката.

ГЛАВА 18

В съдебна зала „В“ в Централния градски съд имаше всичко на всичко дванадесет реда с места и липсваше лежа за съдебни заседатели. Едва ли можеше да се намери по-задушевна съдебна зала от тази. Мисля, че всички бяха спрели да дишат, докато Мики се приближаваше към свидетелското място.

Поздрави г-ца Д'Анджело, очевидно облекчена, че се е отървала от горещите въпроси, с които я засипа Мейсън Бройлс.

— Имам само няколко въпроса — заяви той. — Нормална практика ли е да се използват тампони с етилов алкохол за почистване на раните? Възможно ли е този алкохол да е бил объркан с алкохол в кръвта?

Бети Д'Анджело едва не се разплака.

— Ние използваме тампони с бетадин за промиване на раните. А не с алкохол.

Мики пренебрегна отговора и се обърна към съдията. Помоли за почивка и молбата му беше уважена. Репортерите се втурнаха към вратата и в настъпилото относително уединение аз му се извиних от цялото си сърце.

— Чувствам се адски глупаво — каза той незлобливо. — Видях медицинския доклад, но алкохолът ми е убягнал.

— И аз бях напълно забравила до този момент — рекох. — Явно се е изтрило от паметта ми.

Казах на Мики, че не съм била на работа, когато Джейкъби ми се обади в „Сузис“. Казах му също какво бях пила и че не съм била излязла от строя, защото притокът на адреналин при гонитбата напълно бе изчистил алкохолното въздействие, ако го е имало при качването ми в колата.

— Нали обикновено пийваш една-две чашки по време на храна? — попита Мики.

— Да. Няколко пъти в седмицата.

— Ето, видя ли! Пиенето по време на храна за теб е нещо обичайно, а и 0.67 промила си е гранична стойност. После обаче за теб

настъпва съществен катаклизъм. Простреляна си. Боли те. Убиваш човек — и това се превръща в натрапчива мисъл. Половината от жертвите на престрелки изцяло заличават случката от съзнанието си. Ти добре се оправяш, като знаем през какво си минала.

Въздъгнах.

— И сега какво?

— Поне знаем с какво разполагат. Може да привикат Сам Кабът да даде показания и ако ме оставят да разпитам копелето, всичко ще е наред.

Съдебната зала отново се напълни и Мики се върна на мястото си. Балистичен експерт свидетелства, че куршумите, извадени от тялото ми, съвпадат с изстреляните от пистолета на Сара Кабът; чухме и записаното на видео изявление на Джейкъби от болничното легло. Той беше моят свидетел от местопрестъплението.

Макар видимо да изпитваше болки от огнестрелната рана, Джейкъби даваше обстояйни показания за нощта на десети май. Първо описа автомобилната катастрофа.

— Обаждах се за линейка, когато чух изстрелите — каза той. — Обърнах се и видях как лейтенант Боксър пада. Сара Кабът стреля два пъти в нея, а Боксър нямаше оръжие в ръката си. После момчето ме простреля с револвер. — Ръката на Джейкъби предпазливо посочи омотаното му в превръзки тяло. — Това е последното, което запомних, преди да изгубя съзнание.

Разказът на Джейкъби си го биваше, но не беше достатъчен, за да обърне хода на делото.

Само един човек можеше да ми помогне оттук нататък. Аз носех нейните дрехи, седях в нейния стол. Гадеше ми се, раните ми пулсираха. Честно казано, не знаех дали ще успея да отърва кожата или само ще влоша положението.

Моят адвокат ме погледна с топлите си кафяви очи.

„Спокойно, Линдзи.“

Изправих се с олюляване, когато името ми проехтя в съдебната зала.

Мики Шърман ме викаше да дам показания.

ГЛАВА 19

Давала съм свидетелски десетки показания през кариерата си, но за пръв път се налагаше да браня себе си. Толкова години да защитавам обществото, а сега да бъда хваната така натясно. Беснеех вътрешно, но нямаше начин да го покажа.

Изправих се, заклех се в бог върху стара износена библия и оставих съдбата си в ръцете на моя адвокат. Мики пристъпи към въпроса без заобикалки.

— Линдси, беше ли пиана в нощта на десети май?

Съдията се намеси.

— Моля не се обръщайте към клиента си на малко име.

— Добре. Лейтенант, бяхте ли пиана същата вечер?

— Не.

— Добре. Да се върнем по-назад. Бяхте ли дежурна същата вечер?

— Не. Дежурството ми свърши в пет часа следобед.

Мики ме прекара през събитията от нощта с всичките мъчителни подробности и аз разказах всичко. Описах питиетата, които бях изпила в „Сузис“ и казах на съда за обаждането от Джейкъби. Заявих, че съм казала на Джейкъби истината, когато съм го уверила, че съм годна да работя с него през въпросната вечер.

Когато Мики ме запитва защо съм отвърнала на обаждането, след като не съм дежурна, отговорих:

— Аз съм полицаи двадесет и четири часа в денонощието. Когато партньорът ми има нужда от мен, се отзовавам.

— Открихте ли въпросната кола? — запитва Мики.

— Открихме я.

— Какво се случи след това?

— Колата потегли с висока скорост и ние я последвахме. Осем минути по-късно колата загуби контрол и катастрофира.

— След катастрофата, когато сте установили, че Сара и Сам Кабът са пострадали, изплашихте ли се от тях?

— Не. Те бяха деца. Предположих, че са откраднали колата или са взели друго неправилно решение. Случва се всеки ден.

— И как постъпихте?

— Инспектор Джейкъби и аз прибрахме пистолетите си и се опитахме да им окажем помощ.

— В кой момент извадихте отново оръжието си?

— След като ни простреляха, мен и инспектор Джейкъби, и след като предупредихме заподозрените да хвърлят оръжията си.

— Благодаря, Линдси. Нямам други въпроси.

Премислих показанията си и си дадох оценка „добър“. Огледах залата и видях, че Джо ми се усмихва и кима, но Мики избегна погледа ми.

— Свидетелят е ваш — рече той на Мейсън Бройлс.

ГЛАВА 20

Между нас с Бройлс се проточи мълчание, докато той се взира толкова продължително в мен, че ми идваше да изкреця. Беше стар трик при разпити и той го бе изпилал до съвършенство. От малката сива зала се надигаха приглушени гласове и съдията удари с чукчето, призовавайки Бройлс към действие.

Погледнах го право в очите, когато ме приближи.

— Кажете ни, лейтенант Боксър, какви са правилните полицейски процедури за пресичане на престъпление?

— Да се приближиш с извадено оръжие, да изкараш заподозрените от колата им, да ги обезоръжиш, да им сложиш белезници и да обезопасиш ситуацията, като я поставиш под контрол.

— Това ли извършихте вие, лейтенант?

— Ние действително се приближихме с извадено оръжие, но пътниците не можеха да излязат от колата без наша помощ. Прибрахме оръжията си, за да ги освободим от автомобила.

— Значи сте нарушили полицейските процедури, така ли?

— Длъжни сме да окажем помощ.

— Да, зная. Опитали сте се да бъдете добри към „децата“. Но признавате, че не сте спазили полицейските процедури, правилно ли разбирам?

— Вижте, допуснах грешка — изтърсих. — Но хлапетата кървяха и повръщаха. Колата можеше да се запали...

— Ваша чест?

— Моля ограничете отговорите си до въпросите, лейтенант Боксър.

Облегнах се тежко назад. Преди бях гледала многократно как действа Бройлс в съдебната зала и признавам, че гениално уцелваше точката на огъване в своя опонент.

Току-що беше напилал моята.

Продължавах да се обвинявам, че не закопчах хлапетата с белезници, а и Джейкъби, с повече от двайсет години стаж в отдела,

също се бе подвел. Но за бога, правиш само каквото можеш да направиш.

— Ще перифразирам — изрече непринудено Бройлс. — Винаги ли се стараете да изпълнявате полицейските процедури?

— Да.

— И каква е полицейската процедура, когато си на работа в състояние на опиянение?

— Възразявам! — извика Мики, скачайки на крака. — Има доказателства, че свидетелката е пила, но няма доказателства, че е била опиянена.

Бройлс ми обърна гръб, ехидно ухилен.

— Нямам повече въпроси, ваша чест.

Чувствах, че под мишниците ми са избили мокри кръгове. Слязох от свидетелското място, забравила за ранения си крак, докато болката не ми напомни за него. Закуцуках към стола си, чувствайки се по-скапана от всякога.

Обърнах се към Мики, който ми се усмихна окуражително, но знаех, че усмивката му е фалшива.

Веждите му се бяха събрали от тревога.

ГЛАВА 21

Потресе ме начинът, по който Бройлс изкриви събитията от десети май и хвърли вината върху мен. Биваше си го влечугото, наложи се да събера цялата си сила, за да запазя неутрално изражение и да си седя мирно на задника, докато Бройлс излагаше заключителните си аргументи.

— Ваша чест — произнесе той, — Сара Кабът е мъртва, защото Линдси Боксър я уби. А Сам Кабът, на тринадесет години, ще е в инвалидна количка до края на живота си. Обвиняемата признава, че не е следвала стриктно полицейските процедури. Допускаме, че може да е имало известни незаконосъобразни действия от страна на моите клиенти, но кой очаква от непълнолетни да имат вярна преценка за нещата? Полицейските служители, обаче, са обучени да се справят с всякакви кризисни ситуации, а обвиняемата не е могла да се справи с критичната ситуация, защото е била пияна. Или просто казано, ако лейтенант Боксър бе изпълнила задълженията си по правилата, тази трагедия нямаше да се случи и ние нямаше да сме тук днес.

Речта на Бройлс ме възмути, но трябва да призная, че беше убедителна и ако седях в галерията вместо на подсъдимата скамейка, щях да видя нещата като него. Докато Мики се надигаше, за да изложи своите заключителни аргументи, кръвта забуча в ушите ми, сякаш в главата ми вилнееше роксъстав.

— Ваша чест, лейтенант Боксър не е сложила заредените пистолети в ръцете на Сара и Самюъл Кабът — произнесе Мики с кънтящ от негодувание глас. — Те сами са го направили. Застреляли са невъоръжени полицейски служители, без да бъдат провокирани, и клиентката ми е отвърнала със стрелба при явна самозащита. Виновна е единствено в това, че е проявила прекалена доброта към граждани, които не са й отвърнали със същото. Ако трябва да сме справедливи, ваша чест, искът следва да бъде отхвърлен и този отличен служител да се върне към своите задължения, без вина и опетняване на забележителната служебна характеристика на лейтенанта.

Мики завърши обобщението си по-рано, отколкото очаквах. След последните му отекващи думи се отвори празнина, в която нахлу страхът ми. Докато заемаше мястото си до мен, съдебната зала се изпълни с приглушено като миши стъпки брожение: зашумоляха хартии, защракаха ключалки на лаптопи, размърдаха се телата по столовете.

Сграбчих ръката на Мики под банката и дори се помолих: Мили боже, моля ти се, нека съдията отхвърли иска.

Съдийката намести очилата на носа си, но не успях да разгадая изражението ѝ. Когато проговори, речта ѝ бе сбита, а гласът ѝ прозвуча уморено.

— Вярвам, че обвиняемата е направила всичко по силите си, за да облекчи ситуацията, която се е развила ужасно зле — произнесе съдия Алджиери. — Но ме притеснява алкохолът. Един живот е бил загубен. Сара Кабът е мъртва. Разполагаме с достатъчно доказателства, за да дадем ход на процес пред съдебни заседатели.

ГЛАВА 22

Вцепених се от ужас, щом узнах, че насрочената дата на процеса е само след няколко седмици. Всички станаха на крака, докато съдията напускаше залата, след което тълпата ме обгради плътно. Съзирах сини униформи в периферията ѝ, както и очи, които ме избягваха. После пред лицето ми тикнаха микрофони. Продължавах да стискам ръката на Мики.

Трябваше да постигнем отхвърляне.

Трябваше да спечелим.

Мики ми помогна да се изправя на крака и го последвах, докато той проправяше път през множеството. Усетих ръката на Джо върху задника си, когато тримата с Юки Кастеляно се изнизвахме от залата и се отправихме към стълбището.

„Щом излезеш навън, дръж главата си изправена — посъветва ме Мики. — Когато те питат «Защо убихте онова момиче?», просто продължавай да вървиш бавно към колата. Не се усмихвай, не се подхилвай и не давай на медиите да ти се качат на главата. Не си извършила нищо престъпно. Прибери се вкъщи и не вдигай телефона. По-късно ще се отбия при теб.“

Когато се озовахме навън в мрачния късен следобед, дъждът беше спрял. Не трябваше да се шокирам от стотиците хора, насъбрали се пред сградата на съда, за да видят полицайката, стреляла и убила малолетно момиче.

Мики и Юки се откъснаха от нас, за да направят изявление пред пресата и бях наясно, че в момента мислите на Мики са заети с това как да отстоява Дирекцията на полицията и кметството на Сан Франциско.

Ние с Джо се провирахме през блъскащата се крещяща тълпа към алеята, където ни чакаше колата. Чух възгласи „Убийца на деца, убийца на деца!“ и въпроси, които валяха върху ми като камъни.

„Какво си въобразявахте, лейтенант?“

„Как се чувствахте, когато простреляхте децата?“

Разпознах лицата на телевизионните водещи Карлос Вега, Сандра Дюн, Кейт Морли. Всички до един ме бяха интервюирали преди, когато съм била свидетел на обвинението. Направих всичко по силите си да не им обръщам внимание сега, както и на включените камери и плакати с надписи „Виновна в полицейска жестокост.“

Просто гледах напред и вървах в крачка с Джо, докато стигнахме черната лимузина.

Щом вратите ѝ се затръшнаха, шофьорът даде заден и бързо се изнесе по улица „Полк“. След това зави рязко и се насочи към „Потреро Хил“.

— Той ме унищожи там вътре — казах на Джо, след като потеглихме.

— Съдията те видя, видя що за човек си. Тя се чувстваше зле, задето трябваше да направи онова, което направи.

— Ченгетата ме гледат, Джо, ченгетата, които са ми подчинени и очакват от мен да постъпвам правилно. Как ще запазя уважението им след това нещо?

— Линдси, в този град хората с глави на раменете са на твоя страна. Ти си свестен човек, по дяволите, както и добро ченге.

Думите на Джо проникнаха в мен по начин, който острите стрели на Мейсън Бройлс не постигнаха. Отпуснах глава на фината му синя риза и оставих дълго сдържаните сълзи да потекат, докато той ме успокояваше.

— Вече съм добре — казах накрая. Избърсах сълзите си с хартиената салфетка, която ми предложи Джо. — Това е от сенната хрема. Винаги ме избива на сълзи от големи количества цветен прашец.

Молинали се разсмяха и ме притисна здраво, докато колата се изкачваше към дома ми. Пресякохме Дванадесета улица и пред погледа ни се показаха неравните редици с пастелните викториански къщи.

— Готова съм веднага да напусна работата си — заявих, — но ще се изтълкува като чувство за вина.

— Ония деца са убийци, Линдси. Никой съдебен състав няма да гласува в тяхна полза. Просто няма начин.

— Обещаваш ли?

Джо отново ме притисна до себе си, без да отговори. Знаех, че вярва безрезервно в мен, но никога няма да обещае нещо, което не

може да изпълни.

— Веднага ли си тръгваш? — попитах накрая.

— Много ми се ще да не се налагаше, но трябва.

Работата на Джо в Националната служба за сигурност рядко му позволяваше да се откъсне, за да бъде с мен.

— Някой ден ще имам собствен живот — произнесе той нежно.

— Да. Аз също.

Истина ли е? Или глупава фантазия? Сложих пак глава на рамото му. Стискахме си ръцете и се радвахме на последните си мигове заедно за седмици напред, без да говорим. Накрая се целунахме и си казахме тихо довиждане на прага на жилището ми.

Едва горе в апартамента осъзнах колко емоционално изчерпана се чувствам. Мускулите ме боляха от напрежението да се държа, а на хоризонта не се очертаваше облекчение. Вместо да изчисти очернената ми репутацията, изслушването се оказа само генерална репетиция на друг съдебен процес. Чувствах се като плувец на края на силите си и далеч от разбиващите се вълни на брега. Легнах си с Марта в голямото меко легло, придърпах завивките до брадичката си и се оставих на съня да ме обгърне като гъста мъгла.

ГЛАВА 23

Лъч рано утринно слънце проби облаците, когато хвърлих последния куфар в багажника на колата, щракнах колана и изкарах експлоръра от алеята на заден ход. Нямах търпение да се махна от града, както впрочем и Марта, която надничаше през прозореца на седалката до мен и вече правеше вятър с опашката си.

Натовареният уличен трафик с безконечните спирания и потегления бе типичен за работен ден, тъй че насочих експлоръра в южна посока и използвах времето, за да пресъздам мислено последния ми кратък разговор с шефа Трачио.

— На твоето място щях да се изпаря от града яко дим, Боксър — каза ми той. — В момента си на ограничен работен режим, тъй че обяви го за ваканция и иди си почини.

Разбрах онова, което премълча. Докато делото ми беше висящо, щях да съм неудобна в управлението.

Да изчезна?

Да, шефе. Няма проблем, сър.

В главата ми се блъскаха объркани мисли във връзка с предварителното изслушване и страхове от предстоящия процес.

Сетне си помислих за сестра ми Кет, че у тях съм добре дошла и каква късметлийка съм заради това.

След двадесетина минути вече карах на юг по магистрала № 1, която цепеше напърно през деветметрови канари. Вълните на Пасифика се блъскаха в скалистия склон отдясно, а отляво високо в небето се издигаха зелени планини.

— Хей, Бау — обърнах се към кучето си с галения му прякор. — Това се казва ваканция. Я кажи ва-кан-ция?

Марта извърна сладката си муцунка към мен и ме дари с любвеобилен поглед в кафявите си очи, след което отново изложи нос на вятъра и продължи да разглежда радостно крайбрежния път. Вече беше влязла в крачка и аз трябваше да последвам примера ѝ.

Носех със себе си няколко неща, които да ми помогнат да го сторя: половин дузина книги, които отдавна исках да прочета;

видеокасетите ми със смахнати комедии; моята китара — старата акустична „Сийгъл“, на която подрънквам от двадесет години, когато съм в настроение.

Щом слънцето огря пътя, открих, че настроението ми се качва. Денят беше ослепителен и изцяло мой. Пуснах радиото и затърсих по скалата, докато си избира една сред гъмжилото от възродени рокендрол станции.

Радиоводещият буквално четеше мислите ми и пускаше хитове от седемдесетте и осемдесетте години, връщайки ме към моето детство и колежанските ми дни, към десетките ноци, в които чисто женския ни състав свиреше по барове и кафенета.

Пак беше юни и училището беше свършило — този път завинаги.

Усилих звука.

Музиката ме грабна и запях с пълен глас „Ел Ей мъжки рок“ и други парчета от онези години. Тананиках „Хотел Калифорния“ и „С теб любовта е забавна“, а когато Спрингстийн ревна „Роден да бяга“, заудрях по кормилото, сливайки се тялом и духом с песента.

Даже насъсквах и Марта да вие заедно с „Изпразнен съм“ на Джаксън Браун.

Точно тогава се усетих.

Горивото ми наистина свършваше. Сигналната червена лампичка на таблото святкаше като полудяла, че резервоарът на колата ми е празен.

ГЛАВА 24

Спрях на една бензиностанция вече в пределите на Залива на полумесеца. Беше допотопна, неизвестно как успяла да избегне поглъщане от монополистите — самобитна и провинциална, с платнище над бензиновите колони, опънато на заварени стоманени пръти. На вратата на офиса се мъдреше изписана на ръка табела: „Лунният гараж“.

Мъж със светлоруса коса към края на двадесетте избърса ръцете си с парцал и се приближи, още докато излизах от колата, за да раздвижа схванатия си контузен крак.

Разменихме няколко приказки за октана и сетне се насочих към автомата за газирани напитки пред офиса. Огледах страничния двор, пълен с буренаци и едва крепящи се камари от износени гуми и няколко стари таратайки.

Тъкмо вдигах към устата си чашата студена диетична кола, когато забелязах в сенките на гаража кола, която накара сърцето ми да затанцува.

Беше понтиак бонвил'81 металик — близък на колата, притежавана от вуйчо ми Дуги, когато бях в гимназията. Приближих се и надникнах в купето. Сетне надзърнах под отворения капак. Акумулаторът беше ръждясал, мишки бяха изгризали кабелите на запалването, но поне на пръв поглед чарковете й изглеждаха чисти.

Осени ме идея.

Подавайки кредитната си карта на бензинджията, посочих назад с палец към колата и попитах:

— Този стар бонвил продава ли се?

— Красавец, нали? — ухили се той изпод козирката на шапката си. Прикрепи върху бедрото си в джинси твърда подложка за листа, прокара кредитната ми карта през плъзгача и обърна бележката да я подпиша.

— Вуйчо ми си купи същата кола в годината, когато се появи на пазара.

— Без майтап? Това е класика, абсолютна.

— Върви ли?

— Ще тръгне. В момента я оправям. Предавките са в добра форма. Трябва ѝ нов стартер, генератор за променлив ток, по малко от туй-онуй.

— Всъщност ми се ще сама да се позанимая с двигателя. Нещо като проект, тъй да се каже.

Бензинджията отново ми се ухили, явно доволен от идеята. Каза ми да направя оферта и аз му показах четири пръста. Той отвърна:

— Ще ти се. Тази кола струва хилядарка, ни повече, ни по-малко. Разперих петте си пръста на появяващия бриз.

— Не давам повече от пет стотачки за нещо, купено на юнашко доверие.

Младокът се замисли продължително, давайки ми възможност да осъзная колко силно искам колата. Тъкмо щях да вдигна мизата, когато той произнесе:

— Добре. Но в този ѝ вид, нали разбираш? Никакви гаранции.

— Имаш ли упътване?

— В жабката е. Прибавям и гаечен ключ и няколко отвертки.

— Готово — обявих.

Ударихме вдигнати длани и сключихме сделката.

— Между другото, казвам се Кийт Хауард.

— А аз съм Линдси Боксър.

— Е, къде да доставя тенекето, Линдси?

Ухилих се на свой ред. Беше на риск на купувача, естествено. Дадох на Кийт адреса на сестра ми и го упътвах как да стигне до там:

— Караш нагоре по хълма, след това завиваш по „Мирамонте“ и сетне по Крайбрежния булевард. Синята къща вдясно, втората от края на пътя.

Кийт кимна.

— Ще я оставя вдругиден през деня, ако това те устройва.

— Отлично — казах, качвайки се в експлоръра.

Кийт наклони глава и ми хвърли игрив поглед.

— Не те ли познавам отнякъде, Линдси?

— Не — отвърнах през смях. — Но добър опит, все пак.

Бензинджията ме сваляше! Бях достатъчно голяма да му бъда...
кака.

Хлапакът се разсмя заедно с мен.

— Както и да е, Линдси, можеш да ми се обадиш по всяко време, ако ти дотрябва да изтегля колата ти или нещо друго.

— Добре, ще се обадя — обещах, имайки предвид точно обратното. Но продължих да се усмихвам, когато натиснах клаксона за довиждане.

ГЛАВА 25

Крайбрежният булевард свързваше като пръстен поредица от задънени улички, отделени от извивката на залива от широк пояс тревни дюни. Отворих вратата на колата и още докато Марта изскачаше навън, ме зашемети упойващият мирис на алпийски рози и свеж океански бриз.

Застанала там, погълтах с поглед приветливата къща на Кет с капандурите и верандите, с растящите край оградата в предния двор слънчогледи, преди да взема ключа от гредата над вратата и да надникна в живота на сестра си.

Вътре цареше уютна бъркотия от излишни мебели и претъпкани с книги лавици, като от всяка стая се откриваше разкошна гледка към залива. Почувствах как цялото ми тяло се отпуска и отново ме връхлита идеята да напусна полицейската служба.

Можех да живея на такова място.

Можех да свикна да се будя сутрин с мисли за живота, вместо за смъртта.

Нали?

Отворих плъзгащата се врата към задната веранда и видях навън детска къщурка за игра, боядисана в наситено синьо като голямата къща, с оградка от бели колчета. Тръгнах да слизам по задните стълби, следвайки Марта, която тичаше с наведена ниско до земята глава.

Имах предчувствие, че скоро ще се запозная с Пенелъпи.

ГЛАВА 26

Пенелъпи се оказа грамадна праска, вьетнамска порода, цялата черна, с дебел тумбак и мустачки. Тя се заклати към мен, пръхтяща, грухтяща и аз се наведох през оградата да я погаля по главата.

— Здравсти, красавице — поздравих я.

Здравсти, Линдси.

Към кочината на Пенелъпи беше закрепена бележка, тъй че влязох вътре, за да се запозная отблизо с Правилника на прасешкия дом, „написан“ от Пенелъпи.

Драга Линдси,

В тази бележка пише само за мен.

1) Искам два пъти на ден копаня свинска лапачка и чиста купа с вода.

2) Обичам и дребни домати, солети с фъстъчено масло и праскови.

3) Моля те, идвай да говориш с мен всеки ден. Обичам гатанките и песента от „Питката Боб с квадратните гащи“.

4) При спешни случаи моят ветеринар е д-р Монгил в града, а моите прасешки детегледачки са Кароли и Алисън Браун. Алисън е една от най-добрите ми приятелки. Телефонните им номера са до телефона в кухнята.

5) Няма да ме пускаш в къщата, нали? Вече съм предупредена.

6) Ако ме почешеш под брадичката, можеш да си намислиш три желаниа. Всяко нещо на света, което си поискаш.

Бележката беше подписана с кръстчета и подпечатана с малко заострено копитце. Това се казва Правилник на прасешкия дом! Кет, голяма веселячка си!

Погрижих се за неотложните нужди на Пенелъпи, после се преобух в чисти джинси, сложих си бледолилава тениска и заведох Марта и китарата на предната веранда.

Докато подрънквах няколко акорда, уханието на розите и соленият дъх на океана ме отнесоха мислено към първото ми идване в Залива на полумесеца. Беше по това време на годината. Във въздуха се носеше същият плажен мирис, а аз работех по първия си случай на убийство. Жертвата беше младеж, когото бяхме намерили убит по жесток начин в стаята му в долнопробен хотел в „Тендърлойн“, където бе пребивавал временно.

Носеше само тениска и един бял къс чорап. Червеникавата му коса беше срасана, сините му очи оцъклени, а гърлото му бе прерязано от ухо до ухо. Беше почти обезглавен. Когато преобърнахме тялото, забелязах, че кожата на задните му части беше смъкната от бой с нещо от рода на камшик.

Обозначихме го като Джон Доу №24 и по онова време бях почти убедена, че ще открия убицеца му. Тениската на Джон Доу беше с надпис „Дистилъри“ — туристически ресторант, намиращ се в Мос Бийч, на север от Залива на полумесеца.

Това беше единствената ни реална следа. И макар че претърсих градчето из основи, както и околните общини, следата не ни отведе никъде.

Сега, десет години по-късно, Джон Доу №24 продължаваше да е неидентифициран, непотърсен, невъзмезден от правосъдната система, но за мен той никога нямаше да бъде поредния неразкрит случай. Беше като стара рана, която се обажда при дъждовно време.

ГЛАВА 27

Тъкмо се канех да ида с колата до града, за да вечерям, когато вечерният вестник тупна върху ливадата.

Вдигнах го, разгънах го и заглавието се наби в очите ми: ПОЛИЦИЯТА ОСВОБОЖДАВА ГЛАВЕН ЗАПОДОЗРЯН ЗА УБИЙСТВОТА В КРЕСЪНТ ХАЙТС.

Прочетох статията от край до край.

Когато на 5 май Джейк и Алис Долтри бяха намерени убити в къщата им в Кресънт Хайтс, шефът на полицията Питър Старк обяви, че Антонио Руис е признал за престъплението. Според днешното изявление на полицейския началник самопризнанието не отговаря на фактите. По думите на Старк „Обвиненията срещу г-н Руис са свалени.“

Свидетели твърдят, че е невъзможно тридесет и четиригодишният Руис, техник по поддръжката в Калифорнийската електрическа и газова компания, да е бил в къщата на семейство Долтри в деня на убийствата, тъй като е работил на смяна пред очите на колегите си.

Г-н и г-жа Долтри бяха намерени с прерязани гърла. Полицията не потвърждава съпрузите да са били измъчвани, преди да бъдат убити.

По-нататък в статията се казваше, че Руис, който е извършвал някакъв ремонт у семейство Долтри, твърдял, че са го принудили да направи самопризнанията. Отново се цитираха думите на полицейския началник Старк, според когото полицията „работи по други версии и заподозрени“.

Почувствах първично, първосигнално притегляне. „Работи по други версии и заподозрени“ ще рече „по следата сме“ и ченгето у мен поиска да узнае всичко: как, защо и най-вече кой. Вече знаех къде.

Кресънт Хайтс беше една от общините покрай магистрала № 1. Намираше се в покрайнините на Залива на полумесеца, само на пет-шест мили от мястото, където бях.

ГЛАВА 28

Влез и излез за по-малко от пет минути. В никакъв случай над пет минути.

Наблюдателя засече точния час при излизането си от сивата кола, озовавайки се на „Оушън Колони Роуд“. Тази сутрин беше облечен като служител от паркинг: сиво-кафяв комбинезон с червено-бяла емблема върху горния десен джоб. Нахлупи козирката на униформената шапка. Потупа джобовете си, напипвайки в единия сгъваемия си нож, а в другия фотоапарата. Взе парче твърд картон и туба с маджун за стъкла и ги тикна под мишницата си.

Дишането му се учести, когато пое нагоре по пътеката към къщата на семейство О’Моли. После застана до приземния прозорец на мазето, сложи си гумени ръкавици и взе да отваря стъклото с размери шейсет на петдесет сантиметра с помощта на резец за стъкло и вакуумна помпичка.

Замръзна, изчаквайки лая на съседско куче да се укроти, след което промуши първо краката си и се озова в мазето.

Беше вътре. Без проблем.

Стълбите на мазето водеха към незаклучената врата на кухня, пълна с луксозни уреди и смешно изобилие от домакински прибори. Наблюдателя забеляза кода на алармата, закачен до телефона. Запамети го.

Благодаря, докторе. Голям глупак си!

Извади превъзходния миниатюрен фотоапарат, нагласи го за три последователни снимки и го насочи наоколо към трите страни на помещението. Зззт-зззт-зззт. Зззт-зззт-зззт.

Наблюдателя изкачи стълбите и откри широко отворената врата на спалня. Застана за момент на прага, поглъщайки с поглед всички момичешки вещи: легло с балдахин, дипли в лавандуловосиньо и млечно розово. Плакати на „Крийд“ и „Застрашена дива природа“.

Кейтлин, Кейтлин,... какво мило момиче си ти.

Насочи фотоапарата към тоалетната ѝ масичка, зззт-зззт-зззт, запечата разни предмети като червила, шишенца с парфюм, отворена

кутия с тампони. Помириса момичешките ѝ благоухания, прокара показалец по четката ѝ за коса и сложи в джоба си дълго валмо златисточервеникави косми, които събра от бодлите.

Излезе от момичешката стая и влезе в съседната просторна спалня. Беше драпирана в наситени цветове и ухаеше на букет от аромати.

До долната част на леглото бе поставен телевизор с огромен плазмен екран. Наблюдателя отвори чекмеджето на нощното шкафче, поразрови и откри няколко пакета със снимки, стегнати с ластици.

Отвори един от тях и разпери снимките като колода карти. Сетне го върна на мястото му, затвори чекмеджето. Бавно обходи стаята с фотоапарата, правейки снимки.

Точно тогава забеляза малката стъклена шпионка, по-дребна от копче на риза, да блести на вратата на дрешника.

Изпита моментен страх. Дали не го записват?

Отвори вратата на дрешника и откри видеокамерата върху лавица на задната стена. Копчето за пускане и спиране беше на изключена позиция.

Устройството не записваше.

Страхът на Наблюдателя изчезна. Даже се въодушеви. Направи панорамни снимки с фотоапарата си, засне всяка стая на втория етаж, всяка ниша, всяка повърхност, преди да поеме надолу към изхода си през мазето. Беше прекарал вътре всичко на всичко четири минути и няколко секунди.

Вече извън къщата, прокара черта маджун по краищата на прозоречното стъкло и го притисна обратно на мястото му. Маджунът щеше да издържи, докато се подготви да влезе повторно в къщата — за да ги измъчва и убие.

ГЛАВА 29

Отворих входната врата на дома на Кет и Марта задърпа каишката тъй силно, че буквално ме изтегли във на ослепителната слънчева светлина. Плажът беше на кратко разстояние пеш и ние се запътихме натам, когато някакво черно куче се появи изневиделица и се нахвърли върху Марта, а тя се отскубна от ръката ми и побягна.

Викът ми секна по средата, тъй като нещо ме блъсна в гръб. Паднах и нещо, всъщност някой, се стовари върху мен. Какво става, по дяволите?

Освободих се от купчината върху себе си и се изправих, готова да нанесе удар.

Мамка му! Някакъв идиот ми бе налетял с велосипеда си. Човекът се изправяше на крака. Беше на двадесет и нещо с оредяла коса и очила с розови рамки, които висяха от едното му ухо.

— Софи-и-и — викна той по посока на двете кучета, които вече търчаха към водната ивица. — Софи, НЕ!

Черното куче се спря и се обърна назад към велосипедиста, той намести очилата си и ме изгледа разтревожено.

— Много с-с-съжалявам. Добре ли сте? — запита. Забелязах, че се бори със заекването си.

— След малко ще ви кажа — процедих ядно. — Закуцуках по улицата към Марта, която препускаше към мен с опънати назад уши, обезумяла от страх, горкичката.

Опипах тялото ѝ за евентуални ухапвания почти без да слушам обясненията на велосипедиста, че Софи била малко кутре и само си играела.

— Вижте — каза той — Ще с-с-си взема колата и ще ви откарам до болницата, с-става ли?

— Какво? Не, добре съм. — Марта също беше добре, но независимо от това бях бясна. Идеше ми да размажа тоя сръчко, но се овладях. Инциденти стават все пак, нали?

— А кракът ви?

— Не се тревожете за него.

— Сигурна ли сте...?

Човекът с колелото завърза Софи на каишка и ми се представи.

— Боб Хинтън — рече. — Ако ви е нужен добър адвокат, ето визитката ми. Много съжалявам, наистина.

— Линдси Боксър — представих се и взех картичката. — И действително ми е нужен добър адвокат. Някакъв тип с бебе ротвайлер ми налетя с колелото си.

Мъжът се усмихна неловко.

— Не съм ви виждал наоколо преди.

— Сестра ми Кетрин живее там — посочих кокетната къща. Сетне, тъй като бяхме в една посока, тръгнахме заедно по пясъчната пътека между тревистите дюни.

Обясних на Хинтън, че съм отседнала при сестра си, тъй като съм си взела няколкоседмичен отпуск от службата ми в Дирекция на полицията в Сан Франциско.

— Ченге значи? Дошла сте на точното място. Имам предвид всички убийства, които се случват напоследък.

Стана ми едновременно горещо и студено. Страните ми пламнаха, но вътре в мен всичко се вледени. Не желяех да мисля за убийства тук. Искях да се пречистя. Да си изкарам полагащата ми се реанимация и рехабилитация. И определено не ми се приказваше повече със смотания адвокат, нищо че изглеждаше симпатичен.

— Вижте, трябва да тръгвам — заявих и придърпах каишката на Марта така, че да върви до мен, след което бързо се отдалечих. — И умната — подвикнах през рамо. — Внимавайте къде карате.

Заслизах по пясъчния хълм към плажа, отдалечавайки се колкото може по-бързо от Боб Хинтън.

Не исках нито да го виждам, нито да мисля за него.

ГЛАВА 30

Водата беше твърде студена за плуване, но седнах с кръстосани крака до самите вълни и се загледах към хоризонта, където синкавозеленият залив се сливаше с необятния Пасифик.

Марта тичаше по извитата плажна ивица, пясъкът хвърчеше изпод лапите ѝ, а аз се наслаждавах на слънчевата топлина върху лицето си, когато твърд предмет опря в тила ми.

Замръзнах.

Дори спрях да дишам.

— Ти застреля онова момиче! — произнесе някакъв глас. — Не биваше да го правиш.

Отначало не разпознах гласа. Умът ми се заблъска, търсейки името, някакво обяснение, точните думи, които да кажа. Пресегнах се назад, за да сграбча оръжието си и тогава зърнах лицето му за част от секундата.

Видях омразата в очите му. Страху му.

— Не мърдай — извика момчето и натисна още по-силно дулото на пистолета към гръбнака ми. Пот потече от лицето ми. — Ти уби сестра ми! Уби я без причина!

Спомних си безжизнения поглед на Сара Кабът, докато се свличаше на земята.

— Ужасно съжалявам — казах.

— Едва ли, но ще съжаляваш. И знаеш ли какво? На никой не му пука.

Смята се, че човек не чува куршума, който го уцелва, но това трябва да е мит. Гърмът от изстрела, който прониза гръбнака ми, тресна като бомба.

Свлякох се парализирана. Не можех нито да говоря, нито да спра потока кръв, който плисна от тялото ми и се смеси със студената вода на залива.

Как се стигна дотук? Има някаква причина, но тя ми убягва. Нещо, което е трябвало да направя.

Да им щракна белезниците. Това е трябвало да направя.

При тази мисъл се събудих.

Лежах на една страна и в юмруците си стисках пясък. Марта ме гледаше и душеше лицето ми.

На някого му пука.

Седнах и я прегърнах, зарових лице в шията ѝ.

Лепкавият сън не ме оставяше. Не ми беше нужен психиатър, за да зная какво означава. Все още изживявах насилието от последния месец. Затънала бях в него до козирката.

— Всичко е наред — успокоих Марта и отдръпнах лице от малкото си куче.

ГЛАВА 31

Докато Марта гонеше морските птици, мислите ми се заряха към небето и си представих, че се нося без усилие нагоре с кръжащите чайки. Размишлявах върху недалечното си минало и несигурно бъдеще, когато сведох очи и го видях.

Сърцето ми подскочи. Усмиваше се лъчезарно с присвити от яркото слънце сини очи.

— Здравсти, хубавице — поздрави той.

— О, боже, виж ти кого ни е докарал приливът!

Позволих му да ме изправи на крака. Целунахме се и почувствах онази невероятна топлина, която се разля в мен отвътре.

— Как така не си на работа? — успях да попитам, притискайки го силно.

— Не разбираш. На работа съм. Претърсвам бреговата линия за инфилтрирани терористи — пошегува се той. — Пристанища и плажове. С това се занимавам.

— Аз пък си помислих, че работата ти е да стряскаш хората.

— Това също — засмя се и размаха вратовръзката си към мен. — Нали виждаш? Сигнално жълто.

Харесваше ми как Джо се шегува с работата си. Иначе не би издържал. Нашата брегова линия беше доста пропусклива, а Джо откриваше пролуките.

— Не ме предизвиквай — каза и отново се целунахме. — Да не мислиш, че е лека работа?

Разсмях се:

— Ако не смесваш работата с удоволствията, затъпяваш.

— Хей, имам нещо за теб — обяви той, когато тръгнахме по кея. Измъкна от джоба си увито в хартия пакетче и ми го подаде. — Сам го опаковах.

Пакетчето беше залепено със скоч-лепенка като панделка и Джо бе изрисувал по нея кръстчета и о-та. Разкъсах хартията и изсипах в шепата си бляскава сребърна верижка и медальон.

— Да те пази — произнесе Джо.

— Сладурче, ама това е „Кокопели“! Как се сети? — Вдигнах малкия диск към очите си.

— Грънците из апартамента ти ми подсказаха идеята.

— Страшно ми харесва. Нещо повече, нужно ми е — уверих го и обърнах гръб, за да закопчае дългата сребърна верижка на врата ми.

Джо отмести косата от тила ми и ме целуна по врата. Допирът на устните му и грапавата буза по чувствителното място изпратиха тръпка по цялото ми тяло. Затаих дъх и отново се озовах в прегръдката му. Много ми харесваше в нея.

Целунах го първо нежно, после целувката стана страстна и нетърпелива. Накрая се откъснах от него.

— Я да махнем тези дрехи — промълвих.

ГЛАВА 32

Спалнята за гости на Кет беше феерична, в портокалов цвят, с голямо двойно легло досами прозореца. Сакото на Джо хвъркна към стола, последвано от сините джинси и жълтата вратовръзка.

Вдигнах ръце и той изхлузи внимателно оскъдното ми боди през главата. Взех ръцете му и ги поставих върху гърдите си. Топлината на допира му ме накара да се почувствам почти безтегловна. Вече се задъхвах, когато късите ми панталонки тупнаха на пода.

Наблюдавах от леглото как Джо довършва разсъбличането си и ляга при мен. Господи, добре изглежда това момче. Сетне потънах в прегръдката му.

— Имам още нещо за теб, Линдси — произнесе Джо. Очевидно. Разсмях се в трапчинката на врата му.

— Не е само подаръкът. А и ето това.

Отворих очи и го видях да сочи към дребните разкривени буквички, изписани с химикалка върху гърдите му. Беше написал името ми върху сърцето си.

Линдси.

— Голям образ си — рекох с усмивка.

— Не, романтичен съм.

ГЛАВА 33

С Джо нещата не опираха само до секса. Той беше твърде реална и твърде добра личност, за да мисля за него просто като за готин тип и приятно развлечение. Но плащах ужасна цена за това, че чувствах много повече. В моменти като този, когато службите ни го позволяваха, сме имали неописуеми мигове на интимност. После идваше утрото и Джо пак хващаше самолета за Вашингтон, а аз не знаех кога ще го видя отново и щях ли пак да се чувствам толкова добре.

Хората казват, че любовта те открива, когато си готов за нея.

Бях ли готова?

Последния път, когато бях обичала мъж толкова силно, той загина от ужасна смърт.

А Джо?

Той пък се бе опарил от развода си. Беше ли способен да се довери отново?

В момента лежах в ръцете му, а сърцето ми се разкъсваше между желанието да съборя всички стени и желанието ми да се предпазя от болката на една неизбежна раздяла.

— Къде си, Линдс?

— Тук съм. Тук.

Вкопчена в Джо, си налагах да се върна към настоящето. Целувахме се и се докосвахме, докато отново се сляхме в съвършена хармония. Изстенах и казах на Джо колко е хубаво да е в мен, колко е добър.

— Обичам те, Линдс — промърмори той.

Произнесох името му, казах, че го обичам, вълната на удоволствието ме понесе и пуснах уплашените, подкопаващи съзнанието мисли да отлетят от мен.

После дълго останахме прегърнати, затаили дъх се съвземахме от главозамайването, когато чухме звънеца на входната врата.

— По дяволите! — прошепнах. — Да се направим, че не го чуваме.

— Трябва да отворя — промълви тихо Джо. — Може да е за мен.

ГЛАВА 34

Претъркожих се върху тялото на Джо, навлякох синята му риза върху късите си джинси и отидох до вратата. На предната веранда бе застанала привлекателна жена на около петдесетина години с очаквателна усмивка на лицето. Беше твърде стилна в тенис роклята и марковия си пуловер, за да е от Свидетелите на Йехова и имаше прекалено бляскав слънчев загар за федерален агент.

Представи се като Кароли Браун.

— Живея на пътя „Кабрильо“, на една миля северно от тук. Синята викторианска къща с дългата решетъчна ограда.

— О да, зная сградата. Училище е, нали?

— Да, точно така.

Не исках да бъда нелюбезна, но се чувствах неловко със зачервеното от чужда брада лице и разрошената ми от секса коса.

— С какво мога да ви бъда полезна, г-жо Браун?

— Всъщност съм д-р Браун, но моля ви, наричайте ме Кароли. Линдси, нали така? Ние с дъщеря ми се грижим за Пенелъпи, докато сестра ви отсъства. Това е за вас. — Подаде ми табла, покрита с алуминиево фолио.

— Да, Кет наистина ми спомена за вас. Извинявайте. Бих ви поканила, но...

— И дума да не става. Не идвам на гости. Просто в случая се явявам г-жа готвачката. Добре дошла в Залива на полумесеца.

Благодарих на Кароли и разменихме още няколко любезности, преди да си вземем довиждане и тя да се качи в колата си. Спрях се, за да вдигна сутрешния вестник и на връщане към спалнята хвърлих поглед към заглавията на първата страница. Слънчево през деня, котировките на ценните книжа падат с десет пункта, разследването на убийството в Кресънт Хайтс все така в задънена улица. Почти не бе за вярване, че на такова райско място може да бъдат убивани хора.

Разказах на Джо за убийствата и магнах алуминиевото фолио от купата.

— Шоколадови курабийки — обявих — от г-жа готвачката.

— Г-жа готвачката? Нещо като великденското зайче?

— Кажидречи да.

Джо бе вперил в мен характерния си замечтан поглед.

— Страхотно изглеждаш в ризата ми.

— Благодаряд, великане.

— А без нея изглеждаш още по-добре.

Ухилих се и спуснах таблата. Сетне бавно разкопчах хубавата синя риза на Джо и я оставих да се свлече от раменете ми.

ГЛАВА 35

— Някога имахме съвсем същото прасе — каза Джо, когато вечерта се надвесихме над кочината.

— Я стига! Ти си от Куийнс.

— И в Куийнс има задни дворове, Линдс. Нашето прасе се казваше Алфонс Пиньол и го хранехме с макарони, варена цикория и мъничко чинцано, което той обожаваше.

— Това си го измисляш!

— Нищо подобно.

— Какво стана с него?

— Изядохме го на едно от прословутите прасешки чевермета на клана Молинари. С ябълков сос.

Джо забеляза невярващия ми поглед.

— Добре де, последното беше попресилено. Когато отидох в колежа, Ал се сдоби с голяма кочина в северната част на щата Ню Йорк. Чакай, ще ти покажа нещо.

Хвана едно гребло, опряно на кочината, а Пенелъпи взе да грухти още щом го забеляза.

Джо също й отвърна с грухтене.

— Това е прасешки латински — обясни, поглеждайки ме ухилен през рамо.

Пресегна се с греблото над оградата и почеса Пенелъпи по гърба. Тя падна на колене, простена от доволство, след което се изтърколи по гръб и вирна крака.

— Твоите таланти нямат граници — рекох. — Между другото, мисля, че имаш право на три желаниа.

ГЛАВА 36

Залязващото слънце багреше небето, докато Джо, Марта и аз вечеряхме на верандата с изглед към залива. За пилето направих сос барбекю по една мамина рецепта, после си засладихме с няколко вида сладолед.

Седяхме часове сгушени един до друг, слушахме щурците и музиката по радиото и съзерцавахме пламъците на свещите как танцуват мамбо в лекия зноен бриз.

По-късно спяхме на пресекулки, будехме се да се прегърнем, посмеем и да правим любов. Ядохме шоколадови курабийки, разказвахме си сънищата и пак заспивахме с преплетени крайници.

На разсъмване мобилният телефон на Джо ни върна с трясък към останалия свят. Джо произнесе:

— Да, сър. Добре. — И изключи телефона.

Разтвори обятия и ме прегърна. Надигнах се и го целунах по врата.

— Ясно. Кога пристига колата за теб?

— След няколко минути.

Джо не преувеличаваше. Имах на разположение сто и двадесет секунди да го погледам как се облича в тъмната стая, в която един лъч се прокрадваше изпод щорите, колкото да освети тъжното му изражение от това, че ме напуска.

— Не ставай — рече Джо, когато отметнах завивките. Придърпа ги обратно към брадичката ми. Целуна ме около единадесет пъти по устата, бузите, очите.

— Между другото, бях си пожелал три неща.

— И какви бяха те?

— Не казвам, но едното беше сладолед.

Засмях се и го целунах.

— Обичам те, Линдси.

— И аз те обичам, Джо.

— Ще ти се обадя.

Не попитах кога.

ГЛАВА 37

Тримата се срещнаха в „Кофи Бийн“ рано същата сутрин и се настаниха в леките столове на каменната тераса. Мъглата скриваше гледката им към залива. Бяха сами в заведението и оживено обсъждаха предстоящото убийство.

Единият, с прякор Истината, който носеше черно кожено яке и сини джинси, каза:

— Добре. Прочети ми го набързо.

Наблюдателя започна да чете съвместно от бележника записаните часове, навици и свои заключения за семейство О'Моли.

Търсача не се нуждаеше от убеждаване. Семейството беше негово откритие и бе доволен, че проучването на Наблюдателя потвърждава собствения му инстинкт. Започна да си подсвирква станалия банален блус „Кръстопътища“, докато Истината не го измери неодобрително.

Истината имаше деликатно телосложение, но налагащо се присъствие.

— Правиш логични съждения — отбеляза, — но не ме убеждаваш.

Наблюдателя стана неспокоен. Подръпна яката на трикотажната си риза, разрови се из снимките. Сочеше с резки движения на показалеца си заснетите в близък план подробности, ограждаше ги с кръгчета.

— Добро е като за начало — вметна Търсача в защита на Наблюдателя.

Истината махна пренебрежително с ръка.

— Не ме баламосвай, а ми достави стоката. — Сетне добави: — Дайте да поръчваме.

Сервитърката на име Мади изскокна на терасата по опъната къса поличка и корсет, разкриващ голяма част от гладкия ѝ корем.

— На това му викам коремно намигане — обади се Търсача, чийто чар помръкна от алчността в погледа му.

Мади му хвърли едва забележима усмивка, преди да им налее кафе в чашите. Измъкна тефтера и взе поръчката на Истината: бъркани яйца с бекон и прясно изпечено канелено хлебче.

Търсача и Наблюдателя също си поръчаха, но за разлика от Истината, когато храната пристигна, те едва-едва отчоплиха по хапка. Продължиха да говорят с приглушени гласове.

Изпипваха вариантите.

Разиграваха ги.

Истината се взираше в мъглата, докато слушаше напрегнато как планът се сглобява.

ГЛАВА 38

Денят се разстиляше като жълта плажна хавлия. Колко жалко, че Джо не можеше да го сподели с мен.

Подсвирнах на Марта да се качи в колата и поехме към града за провизии. Профучавайки по „Кабрильо“ мярнах надписа: „Училище Бейсайд, Отдел детски социални грижи, щат Калифорния“.

Голямата синя викторианска сграда се издигаше вдясно от мен. Импулсивно свих към паркинга и спрях колата.

Останах известно време вътре, обхождайки с поглед сградата, дворното игрище и високата решетъчна ограда. После заключих колата и тръгнах по чакълената пътека към тежката дъбова врата.

Отвори ми чернокожа жена със свръхтегло, тридесетинагодишна.

— Здравейте — казах. — Търся д-р Браун.

— Заповядайте. Тя е в учителската стая. Аз съм Мая Абуд, една от учителките.

— Какво е това училище? — запитах, докато я следвах из тесните тъмни коридори, а после и по стълби нагоре.

— Щатските власти събират тук предимно безпризорни деца. Тези при нас са от късметлиите.

Подминахме малки класни стаи, салон с телевизор, както и куп деца от съвсем малки до юноши. Беше като далечен отглас от „Оливър Туист“, но мисълта, че децата са бездомни, все пак бе тъжна и потискаща.

Г-ца Абуд ме остави на прага на светла стая с много прозорци, в която съзрях Кароли Браун. Тя скочи на крака и се приближи към мен.

— Линдси. Радвам се да те видя.

— Просто минавах наблизко и реших да се отбия и да се извиня, задето не бях много учтива вчера.

— О, стига. Всъщност аз те изненадах, а ти не ме познаваше. Радвам се, че дойде. Искам да те срещна с някого.

Обясних на Кароли, че съм дошла съвсем за малко, но тя ме увери, че няма да се забавим повече от минута.

Последвах я навън към спортната площадка и видях, че се насочваме към красиво около осемгодишно тъмнокосо момиченце, което седеше до маса под сянката на дърво и си играеше с фигурки на войници.

— Това е дъщеря ми Алисън — представи я Кароли. — Али, това е Линдси, лелята на Бриджит и Мередит. Тя е полицайка, лейтенант.

Момиченцето ме погледна с грейнали очи.

— Знам много добре коя сте. Вие се грижите за Пенелъпи.

— Точно така, Али, но само за няколко седмици.

— Пенелъпи е много умна, нали? Може да четете мисли.

Момиченцето се разбъбри за своята приятелка прасето, докато с майка ѝ ме изпращаха към паркинга.

— Наистина е страхотно, че си полицайка — увери ме Алисън и ме хвана за ръката.

— Така ли?

— Разбира се. Значи можеш да оправяш всичко.

Почудих се какво ли иска да ми каже хлапето, а то стисна възбудено пръстите ми, след което се затича към колата. Марта въртеше опашка и лаеше, докато не я пуснах навън. Затанцува около Алисън, обсипа я с мокри целувки.

Накрая успяхме да ги разделим и се уговорихме скоро да се видим. Докато им махах през отворения прозорец, си помислих, че съм си намерила нова приятелка.

ГЛАВА 39

Наблюдателя гладеше нервно кормилото на колата, докато чакаше Лорелай О'Моли да напусне къщата. За негово съжаление се налагаше да влезе повторно вътре.

Най-сетне глупачката излезе през вратата в спортен тоалет, удобен за пазаруване, и заключи. Отпраши с малкия червен мерцедес по „Оушън Колони Роуд“, без да се оглежда назад.

Наблюдателя излезе от колата си. Беше със синьо спортно яке, памучен панталон и тъмни очила, каквито би носил районен инспектор от телефонна компания. Забърза към къщата.

Както и преди, Наблюдателя се наведе към приземния прозорец на мазето и си сложи ръкавици. След това прекара острието на ловджийския си нож през маджуна на прозореца, отмести стъклото и скочи вътре.

Движеше се бързо из къщата. Изкачи стъпалата към спалнята на семейство О'Моли. Щом се озова вътре, отвори дрешника, отмести настрани окачените рокли и заразглежда видеокамерата, поставена върху рафта на задната стена.

Наблюдателя извади касетата от камерата и я мушна в джоба си. Грабна наслуки друга касета от безразборната купчина върху същия рафт, устоявайки на изкушението да подреди останалите. Сетне взе една пачка снимки от чекмеджето на нощната масичка.

Беше в къщата не повече от две минути и дваайсет секунди, когато чу хлопването на входната врата.

Устата му пресъхна. През всичките дни на наблюдение на къщата никой не се беше връщал обратно, след като веднъж излезете сутринта. Наблюдателя отиде до дрешника и приклепна под разклатената завеса от поли. Пресегна се и притвори вратата.

Килимът убиваше звука от стъпките и Наблюдателя се стресна, когато дръжката на дрешника се завъртя. Нямаше време да мисли. Вратата се отвори, дрехите се разделиха и го разкриха да клечи като крадец.

Лорелай хлъцна и притисна гърди, след което лицето ѝ потъмня от гняв.

— Аз те познавам — извика. — Какво правиш тук?

Ножът бе вече в ръката му. Лорелай го видя и нададе пронизителен писък. Наблюдателя разбра, че няма избор. Замахна с ножа и докато дългото острие потъваше в корема ѝ, копчета на синята ѝ копринена рокля се разхвърчаха на всички страни.

Лорелай се мятеше, опитваше се да избегне ножа, но Наблюдателя я държеше здраво, може да се каже като в любовна прегръдка.

— Боже господи! Защо правиш това? — изстена тя и подбели очи, а гласът ѝ заглъхна като въздишка.

Наблюдателя притисна ръка към задните ѝ части, прекара острието през меките тъкани на коремната кухина на Лорелай и преряза аортата ѝ. Кръвта не блъвна, а се изля от тялото на жената като вода от кофа, коленете ѝ се подгънаха, тя се свлече върху обувките на пода в дрешника.

Наблюдателя коленичи и притисна с пръсти сънната ѝ артерия. Клепачите ѝ потрепнаха леко. След секунди щеше да е мъртва.

Имаше точно време, за да свърши необходимото. Той вдигна нагоре синята ѝ пола, свали колана си и зашиба с него задните части на Лорелай, докато тя издъхваше в дрешника.

ГЛАВА 40

Можеше да стане само още по-лошо и точно така се получи. Наблюдателя седеше в пикапа на паркинга на улица „Кели“ срещу двуетажната къща, която докторът използваше за свой кабинет.

Хвърли поглед към Търсача, чийто вид на седалката до него беше замаян и объркан. Сетне отново огледа паркинга. Отбеляза нервно пазаруващите хора и няколкото влизащи и напускащи коли.

Когато Бен О’Моли пристъпи навън, Наблюдателя сръга Търсача. Спогледаха се.

— Пригответи се.

После Наблюдателя излезе от колата. Затича се към доктора, изпревари го, преди онзи да достигне джипа си.

— Докторе, докторе, слава богу! Помогнете ми.

— Какво има, синко? — попита докторът, едновременно стреснат и раздразнен.

— Моят приятел. Нещо му стана. Не знам дали е пристъп, сърдечен удар или бог знае какво!

— Къде е той?

— Ей там — отвърна и посочи към близкия пикап. — Ще побързате, нали? Моля ви!

Наблюдателя се втурна напред, поглеждайки през рамо, за да се увери, че докторът го следва. Когато стигна до пикапа, отвори рязко вратата на мястото до шофьора и отстъпи встрани, за да му даде възможност да види просналия се на седалката Търсач.

Докторът надникна вътре, протегна ръка и повдигна единия клепац на Търсача. Отскочи изненадан, когато усети острието да пробожда врата му.

— Влизай! — заповяда Наблюдателя.

— Дума да не си издумал — нареди Търсача, очарователен, обезоръжаващ, нетрепващ, — или ще избием семейството ти.

ГЛАВА 41

Наблюдателя чуваше как завързаното тяло на доктора се блъска и търкаля в задната част на пикапа, докато изкачваха стръмния път.

— Какво ще кажеш за тук? — попита Търсача. Погледна в огледалото за задно виждане и отби встрани от пътя в закътано място между скупчени дървета. Наби спирачки.

Търсача изскочи от пикапа, издърпа назад плъзгащата се врата и подпря доктора в седнало положение.

— Хайде, докторе, време е да се поразтърпем — произнесе и дръпна лепенката от устата му. — Ще обявиш ли последните си думи? Или ще затвориш завинаги уста?

— Какво искате от мен? — задъхваше се д-р О'Моли. — Само ми кажете. Пари ли искате? Мога да ви дам пари. Опиати ли? Давам всичко, каквото поискате.

— Е, това наистина беше тъпо, докторе — отвърна Търсача. — Дори като за теб.

— Не го правете. Помогнете ми — умоляваше. — Моля ви, помогнете ми.

— Моля ви, помогнете ми — присмя се Наблюдателя.

— Какво съм ви направил? — разхълца се д-р О'Моли.

Грубо блъскане изхвърли доктора извън пикапа върху пясъка край пътя.

— По-лесно е, отколкото си го представяш — изрече любезно Търсача, като се наведе към ухото на доктора. — Просто си помисли за нещата, които обичаш... и се сбогувай.

Докторът така и не видя големия камък, който издълба дупка в черепа му.

Търсача отвори ножа си сграбчи кичур от прошарената му коса и повдигна главата на доктора. Прерязва гърлото на мъжа с лекота, все едно разрязва пъпеш.

След това Наблюдателя използва колана си вместо камшик и го зашиба с все сила, като оставяше кафеникави ленти по яркочялата кожа на задника на О'Моли.

— Усещаш ли това? — изхъхри запъхтян над умиращия мъж.

Търсача избърса отпечатъците си по ножа в ризата на доктора. Сетне захвърли ножа и камъка надолу по склона, където те потънаха сред дървета, храсталаци и остри треви.

Двамата мъже вдигнаха тялото на доктора за ръцете и краката и го отнесоха до скалистия ръб на пътя. Залюляха безжизненото тяло и като преброиха до три, го метнаха в урвата. Ослушаха се да чуят удрянето му в гъстака долу и търкалянето му нататък до тъй отдалечено място, че да остане скрито, както се надяваха, докато койотите разнесат жалкия труп.

ГЛАВА 42

Седях на предната веранда и подрънквах на китарата, когато някакво оглушително трещене ме разконцентрира. Не беше за вярване, камион за извозване на автомобили дрънчеше по иначе спокойното платно на крайбрежния булевард. Смръщих се, докато не забелязах, че возеше бонвил от 1981 година.

Моя бонвил.

Шофьорът ми махна с ръка, щом ме забеляза.

— Здравсти, госпожо. Имам специална доставка за вас.

Аха, лунният човек. Бензинджията. Ухилих се, докато Кийт спускаше надолу колата с лостове. Щом колата стъпи на четирите си гуми, той се измъкна от кабината и се приближи към мен с кръшна походка.

— Какво те кара да си мислиш, че можеш да накараш тази таратайка да тръгне? — запита ме той и седна на едно стъпало.

— Вече съм бърникала няколко мотора — обясних. — Предимно патрулни коли.

— Значи си механик? — подсвирна той през зъби. — Абе, знаех си аз, че има нещо свястно в теб.

— Не точно механик. Полицайка съм.

— Лъжеш.

— Никога не лъжа — засмях се на страхопочитанието в погледа на хлапака.

Той протегна към мен мускулеста ръка и с едно безцеремонно „Може ли?“ взе китарата от ръцете ми.

Ами заповядай, приятелче.

Хлапакът я сложи в скута си, дрънна един-два акорда, след което изблея няколко строфи от сълзлива кънтри песен в стил „Моята любима ме остави“. Вложи в тях толкова емоция, че ме разсмя от сърце.

Кийт направи комичен поклон и пак ми връчи китарата.

— Та по каква музика си падаш? — попита.

— Акустичен рок. Блус. В момента точно разучавах нещо. Колкото да си запълвам времето с разни парчета.

— Имам идея. Защо не го обсъдим на вечеря? Знам един рибен ресторант в Мос Бийч.

— Благодаря, Кийт. Идеята ти не е лоша, само че вече съм обвързана. — Вдигнах ръка и докоснах медальона от Джо.

— Въпреки това ще ти кажа, че разбиваш сърцето ми.

— Аууу. Ще го преживееш.

— Не, истина е. Разбит съм. Красива, пък и механик в свободното си време. За какво повече да мечтае един мъж?

— Хайде стига, Кийт — казах и го потупах по ръката. — Я ми покажи новата ми кола.

Тръгнах да слизам от верандата, Кийт ме последва. Погалих бронята на бонвила, отворих вратата на шофьора и седнах вътре. Колата беше приятно просторна и комфортна на вид, а таблото ѝ пълно с копчета и приспособления, точно както си го спомнях.

— Добър избор, Линдси — изтъкна Кийт и се облегна на покрива на колата. — Не бих ти продал боклук. Кутията с инструменти е в багажника, но се обади, ако имаш проблеми.

— Ще се оправя.

Ухили ми се глуповато, свали си шапката, разтърси русата си коса и след като пак я нахлупи на главата си, рече:

— И умната, хей.

Махах му, докато се тръгваше. После вкарах ключа в стартера на новото си бебе и го завъртях.

Двигателят не се запали. Даже не се закашля, не избръмча, ни вопъл, ни стон.

Беше мъртъв като прегазена жаба насред пътя.

ГЛАВА 43

Направих списък на частите, които трябваше да купя и прекарах деня в лъскане на моя бонвил с препарат от кутията с инструменти на Кийт. Бях на върха на щастието, че докарах захабеното кафяво до бляскав бронз.

Още се възхищавах от труда си, когато вечерният вестник изхвърча от прозореца на пощенската кола. Затичах се и успях да го уловя, преди да е тупнал, с което си спечелих похвала „Добро улавяне!“ от пощальона.

Бързо разгънах тънкия местен „Газет“ и заглавието прикова погледа ми:

СЪПРУГА НА МЕСТЕН ЛЕКАР ЗАКЛАНА В ДОМА СИ. ЛЕКАРЯТ ИЗЧЕЗНАЛ

Стоях като побита в ливадата, докато четях:

Днес следобед Лорелай О'Моли, съпруга на д-р Бен О'Моли, е намерена убита в дома им на „Оушън Колони Роуд“. Очевидно е станала жертва на неочаквано заварени крадци. Доведената дъщеря на жертвата, Кейтлин, петнадесетгодишна, открила трупа на мащехата си в дрешника на спалнята, когато се върнала от училище.

Д-р О'Моли, уважаван общопрактикуващ лекар и дългогодишен жител в общината, е изчезнал.

Днес следобед шефът на полицията Питър Старк помоли хората, стълпили се пред полицейския участък, да запазят спокойствие, но да бъдат бдителни.

„Има очевидни сходства между последните убийства — каза Старк. — Но не мога да коментирам, тъй като това би застрашило разследването. Мога само да ви дам думата

си, че полицейските сили няма да се спрат, докато не заловят убиеца.“

В отговор на въпроси на репортерите шефът Старк заяви: „Д-р О’Моли е бил видян за последен път по обяд. Тръгнал е да обядва, но не се е върнал в офиса си, нито се е обадил по-късно. Засега не е заподозрян в убийството.“

Сгънах вестника и се загледах с невиждащ поглед към красивите къщи в пастелни цветове по крайбрежния булевард. Инстинктът ми крещеше. Бях полицай без възложен случай, полицай без работа. Не исках да чета за убийства. Исках информация от първа ръка.

Прибрах инструментите, които бях използвала за лъскането на колата, влязох вътре и се обадох в телефонната компания да ме включат на конферентна връзка.

Изведнъж се почувствах самотна без момичетата.

ГЛАВА 44

Операторът ме свързва първо с Клеър, чийто мек глас ме сгря.

— Здравсти, кукличке. Отспиваш ли си? Порумениях ли ти бузките?

— Опитвам се, пеперудке, но мозъкът ми върти на празни обороти като хамстер на колело.

— Не си пилей свободното време, Линдси, моля те. Господи, какво не бих дала за малко свободно време!

Синди се включи в конферентния разговор и младежкият ѝ глас звънна, както обичайно, възбуден.

— Без теб не е същото, Линдс. Скапано е.

— Как искам да сте тук и вие! — уверих приятелките си. — Ако знаете какво е, само синьо небе и жълт пясък. А, да, Джо дойде и остана през нощта.

Синди сподели за втората си среща с хокеиста, като подсвирна многозначително, а аз им разказах за Кийт, русокосия бензинджия.

— Според мен е на двајсетина и малко, тип Брад Пит. Всъщност ми действа освежаващо.

Клеър се обади:

— Вие двете наистина ме карате да се чувствам като стара омъжена досадница.

— И аз искам да ми е досадно като на теб с Едмънд — вметна Синди. — Бъди сигурна.

Смехът и закачките ме накараха да се почувствам, сякаш трите сме в „Сузис“.

И както обикновено ставаше в нашето заведение, заговорихме за работа.

— Та какво ще кажеш за убийствата, за които чувам да се говори? — запита Клеър.

— Боже, градът е пощурял. Една млада двойка е била убита преди няколко седмици, а друга жена намериха мъртва тази сутрин само на миля оттук.

— Получихме съобщението — поясни Синди. — Кървава сцена.

— Да, все повече прилича на развилнял се маниак, а знаете как не понасям да съм с вързани ръце. Иде ми да претърся местопрестъплението. Мразя да гледам отстрани.

— Е, имам нещо, което ще те заинтригува — обади се Клеър. — Малък обмен на информация от съдебния лекар. Говорим за двойката, която е била убита в Кресънт Хайтс, нали така? Били са бити с камшик.

Сигурно съм онемяла за миг, тъй като умът ми отплува към Джон Доу №24.

Беше с прерязано гърло и шибан с камшик.

— Били са бити с камшик? Клеър, сигурна ли си?

— Абсолютно. По гърба и задниците.

В този миг в телефона се чу сигнал и с името на обаждания се, което автоматично се изписа, миналото сякаш с трясък нахълта в настоящето.

— Не затваряйте — казах и превключих.

— Линдси, аз съм, Юки Кастеляно. Имаш ли време да говорим?

Хубавото бе, че връзката с Клеър и Синди още не беше прекъсната. Трябваше ми известно време, за да се настроя на разговор с адвокатката ми за стрелбата на улица „Ларкин“. Юки каза, че в такъв случай ще ми се обади на сутринта и аз се върнах към разговора си с момичетата, но умът ми вече се рееше другаде.

През последните няколко дни се бях откъснала от всичко — освен от предстоящия съдебен процес за моя живот.

ГЛАВА 45

Наблюдателя вървеше по пътеката през тревистите дюни под тънкия сърп на луната. Беше с вълнена шапка, черен анцуг и носеше микрокамерата с десеткратно фотоувеличение.

Използва я, за да огледа една двойка, разхождаща се в края на плажа, а сетне насочи обектива към къщите на около стотина ярда от външната дъга на крайбрежния булевард.

Нагласи фокуса към една определена къща: синя, квадратна, на етаж и половина с много прозорци и двойни плъзгащи се врати към верандата. Оттам виждаше как сержант Линдси Боксър снова из всекидневната.

Косата ѝ беше вдигната нагоре и бе облякла бяла тениска. Подръпваше верижката, висяща на врата ѝ, докато разговаряше по телефона. Виждаше очертанията на гърдите ѝ под тениската.

Едри, но твърди.

Хубави цици, лейтенант.

Наблюдателя знаеше точно коя е Линдси Боксър, какво работи и причината да се намира в Залива на полумесеца. Но искаше да знае много повече.

Чудеше се с кого разговаря по телефона. Навярно с тъмнокосия мъж, който остана да спи при нея миналата нощ и си замина с черна държавна кола. Питаше се кой е той и кани ли се да се връща.

Искаше да знае и къде държи Линдси пистолета си.

Наблюдателя направи няколко снимки на Боксър: усмихната, намръщена, как разпуска косата си, как крепи телефона между рамото и брадичката си, как вдига нагоре ръце, за да прибере отново косата си, а гърдите ѝ се раздвижват.

Докато я наблюдаваше, кучето прекоси стаята, легна до плъзгащата се врата и се вторачи през нея, сякаш гледаше право в него.

Наблюдателя повървя още малко по плажа към натискащите се влюбени, после сви през тревистите дюни към паркинга, където бе оставил колата си. Качи се, измъкна бележника от жабката и обърна

страницата, на която името на Линдси бе изписано с педантичен почерк.

Лейтенант Линдси Боксър.

Отблясъкът от уличните лампи му стигаше, за да добави към записките си.

Ранена. Сама. Въръжена и опасна.

ТРЕТА ЧАСТ

ОТНОВО НА СЕДЛОТО

ГЛАВА 46

Слънцето едва руменееше на зазоряващото небе, когато остър звън ме изтръгна от съня. Затърсих опипом телефона и на четвъртото позвъняване хванах слушалката.

— Линдси, обажда се Юки. Дано не съм те събудила. В колата съм и това е единствената ми свободна минута, но мога да ти разкажа всичко набързо.

Юки беше експанзивна и умна и вече знаех, че приказва като картечница.

— Добре, слушам те — казах и се тръшнах обратно на леглото.

— Сам Кабът е излязъл от болницата. Вчера сних показанията му. — Гласът на Юки звучеше като ритмични картечни откоси — рът-рът-рът. — Отказва се от самопризнанията за убийствата в хотела, но това е проблем на прокурора. Колкото до заведения иск срещу теб, каза, че ти си стреляла първа, не си го улучила и той и Сара са отвърнали на стрелбата ти при самозащита. След това си ги застреляла. Пълни глупости. Ние го знаем и те го знаят, но това е Америка. Може да каже каквото си поиска.

Изстенах, сякаш ме душаха. Юки продължи да говори.

— Единственият ни проблем е, че това психопатче е невероятен манипулатор. Парализирано, подпряно в инвалидна количка, с гипсова яка и трепереца долна устна. Прилича на ангелче, влачено от...

— Злобна полицайка, която първо стреля, после мисли — вметнах аз.

— Щях да кажа от тежкотоварен камион, но както и да е — разсмя се тя. — Дай да се съберем и да изготвим стратегия. Става ли да се уговорим?

Програмата ми блестеше недокосната, направо девствена. А Юки бе наблъскала в своята снемане на показания, срещи, съдебни дела, почти нямаше незает час през следващите три седмици. Все пак уточнихме дата няколко дни преди процеса.

— Точно сега медиите мътят водата — продължи Юки. — Изпуснахме пред пресата, че си отседнала у приятели в Ню Йорк, тъй

че няма да те намерят. Линдси? Там ли си?

— Да. Тук съм — потвърдих, втренчена във вентилатора на тавана, ушите ми бучаха.

— Гледай да се отпуснеш, дано можеш. Не се набивай в очи. Останалото остави на мен.

Добре.

Взех душ, сложих си къси ленени панталони и розова тениска и отнесох чашата с кафе в задния двор. Имах въпрос към Пенелъпи, докато забърквах закуската ѝ в копанята: „Колко свинска кльопачка може да изкльопа една свинка, ако свинката кльопа свинска кльопачка?“

Разговор на градска мацка със свиня. Няма що.

Премислях разговора с Юки, докато бризът подухваше на верандата. Отпусни се и не се набивай в очи. Звучеше разумно, стига да не ме разкъсваше чудовищното желание да действам. Идеше ми да раздрусам всичко, да чупя глави, да оправям неправди.

Просто не можех иначе.

Подсвирнах на Марта да идва и запалих експлоръра. Подкарахме към една определена къща в Кресънт Хайтс — местопрестъплението на двойното убийство.

ГЛАВА 47

— Лошо куче — обърнах се към Марта. — Май няма да мирясаш, а?

Марта извърна към мен разтапящ кафяв поглед, помахаша с опашка и възобнови наблюдението си на скалистия път.

Докато шофирах по магистрала № 1, усещах как настръхвам от възбуда. След три мили завих при Кресънт Хайтс — характерна архитектурна пъстрота от къщи, накацали по лицевия склон на хълма над Залива на полумесеца.

Насочих експлоръра по камениста еднопосочна алея, налучквайки пътя, докато мястото на престъплението просто изскочи пред мен. Спрях и изключих мотора.

Жълтата къща с дъсчена облицовка беше прелест — с островърхи прозорци, потънала в цветя градина и дървена ограда с метален парапет. Фамилията Долтри беше изписана с боя върху ръчно направена пощенска кутия, а около всичко това все още бе опъната жълта найлонова лента, дълга около половин миля — американската мечта.

Местопрестъпление. Не влизай без полицейска заповед.

Помъчих се да си представя как двама души са били жестоко убити в тази уютна къща, но образите така и не успяваха да паснат. На такова място просто не биваше да се случва убийство.

Какво бе привлякло убиеца тъкмо тук? Дали е бил предумишлен удар или убиецът просто е попаднал случайно в това мило домашно гнездо?

— Стой тук, момиче — заповядах на Марта на излизане от колата.

Убийството се бе случило преди повече от пет седмици и полицията вече бе изоставила местопрестъплението. Всеки, който искаше да завре носа си там, би могъл да го стори, стига да не нахлува в къщата, а аз засякох признаци на надничане навсякъде: стъпки в цветните лехи, цигарени фасове по настилката, кутии от газирани напитки по ливадата.

Прекрачих през отворената порта, наведох се под лентата и обходих около къщата, пресявайки с поглед обстановката.

Под храстите имаше зарязана баскетболна топка, а на задните стълби бе захвърлена детска маратонка, още влажна от нощната роса. Забелязах, че стъклото на един от приземните прозорци на мазето беше свалено от рамката и подпряно на стената: вероятното място на проникване.

Колкото по-дълго стоях около къщата на семейство Долтри, толкова по-учестено биеше сърцето ми. Промъквах се скришом из мястото на престъплението, вместо да нося отговорност за него, а това ме караше да се чувствам в опасност и зле, сякаш престъплението не е моя работа и мястото ми не е тук. В същото време, заради онова, което Клеър бе споделила с мен предната вечер, нещо ме караше да действам.

Семейство Долтри от Кресънт Хайтс не бяха първите жертви, млатени с бич. Кой друг е бил подлаган на това варварство? Бяха ли свързани тези убийства с моя нерешен случай Джон Доу №24?

Отпусни се и не се набивай в очи, беше ме посъветвала Юки. Направо се изсмях с глас. Качих се в експлоръра, потупах партньора ми по козината и потеглих обратно надолу по каменистия път към магистралата.

За десет минути стигаме Залива на полумесеца. Исках да огледам къщата на О'Моли.

ГЛАВА 48

Пътят към Оушън Колони беше пълен от двете страни с патрулни коли. Означенията по вратите им ми говореха, че местните ченгета най-сетне са получили помощта, от която толкова се нуждаеха. Бяха привлекли щатската полиция.

Подминавайки ги, видях униформен полицай да пази предния вход на къщата, а друг полицай разговаряше с криминалиста.

Следователи и криминалисти влизаха и излизаха от къщата. На съседската поляна беше опъната палатка на медиите и местен репортер вече излъчваше на живо от Залива.

Паркирах колата по-надолу и се запътих към къщата, смесвайки се с тълпата зяпачи, които следяха действията на полицията на местопрестъплението от отсрещния тротоар. Беше удобен наблюдателен пункт и докато стоях там, пресявах впечатленията си с надеждата да ме връхлети важно прозрение.

Най-напред, къщите на жертвите имаха толкова общо помежду си, колкото тебешира и сиренето. Кресънт Хайтс беше работнически квартал, където магистрала № 1 минаваше край непретенциозни жилища с изглед към залива. А Оушън Колони опираше в частно игрище за голф. Домът на семейство О'Моли и къщите наоколо блестяха с всички възможни екстри, каквито могат да се купят с пари. Какво общо можеха да имат помежду си двете жилища и хората, които ги обитаваха?

Изучавах елегантната къща на О'Моли в колониален стил с полегат покрив, изкусно подрязани чемшири в кашпи до входната врата и за пореден път се натъквах на първоначалния въпрос. Какво бе привлякло убиеца тук? Дали е било лична саморазправа или случайно открила се възможност за убийство?

Погледнах нагоре към прозорците със сини щори на втория етаж, където Лорелай О'Моли е била заклана в спалнята ѝ.

И тя ли е бита с камшик?

Бях се умислила толкова дълбоко, че навярно съм привлякла вниманието върху себе си. Младо униформено ченге с червендалесто

лице и сприхав вид се насочи към мен.

— Госпожице? Госпожице? Искам да ви задам няколко въпроса.

Мамка му! Ако трябваше да покажа значката си, ченгето щеше да ме потърси в базата данни. И веднага да пусне новината: Лейтенант Линдси Боксър от Дирекция на полицията в Сан Франциско е била на местопрестъплението. А след двадесетина минути медиите щяха да звънят на вратата и да се настаняват по ливадата на Кет.

Придадох си най-невинното изражение.

— Само минавах оттук, г-н полицай. Тъкмо си тръгнах.

Махнах небрежно с ръка, обърнах се кръгом и бързо се отдалечих към експлоръра.

Ядец. Видях го какво направи.

Ченгето си записа номера на колата ми, когато потеглих.

ГЛАВА 49

Малкият старомоден бар носеше името на горда морска птица — „Корморан“, — а елегантното ѝ копие висеше от тавана над бара.

Заведението предлагаше аламинути, шест вида наливна бира, силна музика и тълпа народ в петък вечер. Огледах се наоколо и забелязах Кароли Браун на една маса до бара. Беше облечена в лек панталон и елегантен розов пуловер. На врата ѝ дискретно проблясваше златно кръстче.

Госпожа готвачката в свободната си вечер.

Кароли ме забеляза миг по-късно, усмихна ми се широко и ми направи жест да седна при нея. Проправих си път през тълпата и я прегърнах леко, когато тя стана да ме поздрави.

Поръчахме си пиво „Питс Уикид“ и лингуини с миди и както понякога се случва с жените, станахме близки за нула време. Кароли беше инструктирана за мен от сестра ми Кет и знаеше за стрелбата, обрекла ме на бавно гърчене в калифорнийската съдебна система.

— Не прецених добре ситуацията, тъй като бяха деца — обяснявах на Кароли. — И след като стрелях по партньора ми и мен, трябваше да ги обезвредя.

— Това наистина е кошмарно, Линдси.

— И още как. Да убиеш дете. Никога не съм предполагала, че съм способна на такова нещо.

— Принудили са те да го сториш.

— Те бяха убийци, Кароли. Бяха очистици две деца и когато ги задържахме, вече нямаха друг изход. Как да повярва човек, че хлапетии като тях двете, облагодетелствани с всички предимства в живота, могат да стигнат дотам!

— Да, зная. Но ако съдя по стотиците деца, които са минали през моето училище, повярвай ми, психично увредени подрастващи се пръкват навсякъде — увери ме Кароли.

Когато заговори за увредените деца, нещо сякаш ме удари по главата. Видях себе си като малка как отхвърчам през стаята и се блъскам в бюрото си. „Не смей да ми противоречиш, госпожичке.“

Баща ми се клатушка на прага като господар-исполин. Самата аз бях увредено дете.

С усилие се върнах към атмосферата на „Корморан“.

— Та, Линдси, в какво положение си, неомъжена или разведена? — питаше ме Кароли.

— Разведена, от един човек, който ми е като брата, дете никога не съм имала — отвърнах и изпитах облекчение, че тя смени темата. — Но бих се оставила да ме придумат отново да се обвържа.

— Сега се сецям — рече Кароли с усмивка. — Ако не се лъжа, ти май си имаше компания, когато пристигнах със сладките.

Ухилих се при спомена как отворих врата по ризата на Джо. Тъкмо се канех да разкажа на Кароли за Джо, когато вниманието ми бе отвлечено от някакво раздвижване зад нея.

Бях забелязала на бара трима типа, които пиеха стабилно. Неочаквано двамата си тръгнаха. Третият, който остана, беше поразително красив: тъмна чуплива коса, правилни черти на лицето, очила без рамки, изгладен панталон и поло блуза марка „Ралф Лоран“.

Барманът изтри тезгяха с парцал и го чух да пита:

— Още едно?

— Всъщност искам да опитам онази брюнетка, дете е колкото една халба. Бих се пробвал и с високата блондинка.

Въпреки че подмятането бе придружено с мила усмивка, почувствах, че нещо в този тип не е съвсем наред. На вид го докарваше като банкера Морган, но звучеше като търговски пътник, който живее от комисиони.

Челюстта ми се стегна, когато той се завъртя на стола си край бара и впи поглед в мен.

ГЛАВА 50

Автоматично изготвих описанието му: от бялата раса, висок към метър и осемдесет и осем, тежък около осемдесет и пет кила, четирийсет-четирийсет и двегодишен, без особени белези, освен зарастваща рана между палеца и показалеца на дясната ръка. Сякаш е бил порязан с нож.

Мъжът слезе от стола на бара и се запъти към нас.

Прошепнах на Кароли:

— Грешката е моя. Погледнах го.

Направих всичко възможно да го откажа от намерението му, като демонстративно обърнах лице към Кароли, но той продължи да се приближава.

— Как са двете дами тази вечер? Толкова сте хубави и двете, че не можех да не ви кажа здрасти.

— Благодаря — рече Кароли. — Много мило — след което му обърна гръб.

— Аз съм Денис Агню — продължи да настъпва той. — Явно не ме познавате, но вижте, можем да променим това. Няма ли да ми предложите стол, момичета? Черпя ви една вечеря.

— Благодаря, Денис — казах, — но ние си прекарваме чудесно сами. Нали разбираш, излезли сме по женски.

По лицето му пробяга гримаса, като притъмняване от спад на тока. Но само след миг си възвърна нахалството и чаровната усмивка.

— Чак пък толкова прекрасно! Хайде. Даже да сте момичета, които не си падат по мъже, на мен не ми пречи. Просто една вечеря.

По някакъв шантав начин в Денис Агню се смесваха галантност и дебелоочие, но каквото и да бе намислил, вече ми бе писнало.

— Ей, Денис — подвикнах, като извадих от дамската си чанта полицейската значка и я тикнах под носа му, — аз съм полицейски служител и разговорът е служебен. Ясно ли е?

Видях как пулсът заби в слепоочията му, докато се опитваше да се измъкне с достойнство.

— Не бива да правите прибързани заключения, полицай. Особено за хора, които не познавате.

Агню се върна на бара, остави някакви банкноти и ни хвърли последен поглед.

— А сега умната, защото ще има да се виждаме.

Сетне отвори рязко вратата, която водеше към паркинга.

— Добре го отрязва, Линдси. — Кароли сви пръсти като пистолет и издуха въображаемия дим от върха на показалеца си.

— Ама че лепка — отбелязах. — Видя ли изражението му? Сякаш не можеше да повярва, че го издухвам. За кого се мисли? За Джордж Клуни ли?

— Сигурно — съгласи се новата ми приятелка. — Неговото мамче и неговото огледало цял живот са му говорили, че е неустоим.

Голям майтап! Разсмяхме се и си чукнахме чашите. Чувствах се страхотно с Кароли, сякаш я познавах от години. Покрай нея спрях да мисля за Денис Агню, за убийци и трупове и даже за приближаващата дата на съдебния процес.

Вдигнах ръка и поръчах по още една бира.

ГЛАВА 51

Търсача скри новия си нож под предната седалка на колата, след което излезе от нея и отвори вратата на денонощния магазин. Моментално се почувства освежен от пуснатия климатик и от успокояващата гледка на високите хладилници, пълни с газирани напитки и бира.

Остана особено доволен, че вижда една дребна брюнетка, облечена в скъп спортен костюм, която се бе наредила пред касата.

Името ѝ беше Анемари Сардучи и Търсача знаеше, че тя ще се прибере след последната си покупка за деня. Щеше да си купи бутилка вносна минерална вода, да се върне у дома пеша и да вечеря със семейството си в своята къща с изглед към залива.

Търсача вече знаеше много за Анемари: че е суетна по отношение на петдесет и един килограмовата си фигура; че се чука с личния си треньор; че синът ѝ продава наркотици на съучениците си и че изпитва безумна завист към сестра си Джулиет, която има постоянна роля в дневен сапунен сериал, сниман в Лос Анджелис.

Знаеше още, че е авторка на електронен дневник под виртуалния псевдоним Порочната Роза. Навярно беше един от най-ревностните ѝ читатели в течение на месеци. Даже се бе подписал в „книгата ѝ за гости“ със собствения си интернет-псевдоним.

„Харесвам начина ви на мислене.

Търсача“

Търсача напълни една картонена чаша със силно черно кафе от машината в ъгъла на магазина и се нареди на опашката зад г-жа Сардучи. Блъсна се леко в нея, докосна гърдите ѝ уж случайно.

— Съжалявам. О, вие ли сте, Анемари — изрече.

— Да, здрасти — отвърна му тя с отегчен поглед и кимване. Подаде петдоларова банкнота на русолявата касиерка, взе си рестото за бутилираната вода и напусна магазина, без да каже довиждане.

Търсача наблюдаваше как Анемари излиза от магазина, въртейки малкото си дупе, защото имаше този навик. След час-два вече щеше да чете дневника ѝ онлайн с всичките ексцентричности, които тя не желаше да разкрива пред хората от реалния ѝ живот.

Доскоро, Порочна Розо.

ГЛАВА 52

Когато Кароли ми позвъни и ме помоли да наглеждам Алисън за няколко часа, ми идваше да ѝ кажа: „Моля те, само не искай от мен да ставам детегледачка.“ Но Кароли ме хвана, преди да го изрека.

— На Али много ѝ липсва прасето — каза. — Ако я пуснеш да гледа Пенелъпи, ще се забавлява сама, а аз ще мога да си оправя кътника при зъболекаря. Много ще съм ти благодарна, Линдси.

След половин час Алисън изскокна от миниджипа на майка си и се затича към входа. Тъмната ѝ лъскава коса бе хваната на две опашки. Беше облечена от главата до маратонките в розово.

— Здравей, Али.

— Донесох ябълки — съобщи ми тя, втурвайки се в къщата. — Почакай и ще видиш.

— Ъ-хъ — измънках с престорен ентузиазъм.

Още щом отворих задната врата, Пенелъпи се спусна в тръс към оградата и загрузтя високо, а Алисън ѝ отвърна, наподобявайки нейните звуци. Вече очаквах съседите да пратят при нас някой от дружеството за защита на животните, когато Алисън ми се ухили и каза:

— На това му казваме прасешки език.

— Да, обясниха ми.

— Ама това е истински език — настоя Алисън. Почеса гърба на свинята с греблото и Пенелъпи се изтърколи по гръб, вирнала крака в екстаз. — Когато Пенелъпи беше малко прасенце, живееше в голяма кочина до морето с прасета от цял свят — осведоми ме Али. — По цяла нощ стоеше и си приказваше с другите прасета, а през деня правеше педикюри, които се викат прасекюри.

— Сигурна ли си?

— Прасетата са много по-умни, отколкото си мислят хората — сподели Али. — Пенелъпи знае много неща. Много повече, отколкото хората си представят.

— Просто нямах идея.

— Виж какво — продължи Али, — ти я нахрани с ябълките, а аз трябва да ѝ лакирам ноктите.

— Сериозно?

— Тя го иска. — След като Алисън ме увери, че няма нищо лошо да пуснем прасето на верандата, изпълних разпореждането. Подавах на Пенелъпи да хруска ябълки, докато Алисън бърбореше с двете ни и лакираше копитцата ѝ с перлен розов лак.

— Свършихме, Пени — обяви Али, сияеща от гордост. — Сега ги остави да изсъхнат. И така — обърна се към мен, — какво може да прави Марта?

— Ами всъщност овчарските колита също си имат свой език. Марта е обучена да охранява стадо овце под команда.

— Покажи ми!

— Да виждаш наоколо овце?

— Ти си глупава.

— Така е. Но знаеш ли какво най-много обичам у Марта? Тя ми прави компания и ме предупреждава за лоши хора и даже за случайни злополуки нощно време.

— Ти имаш пистолет, нали? — попита Али с лукав поглед на прелестното си личице.

— Да. Имам пищов.

— Ау. Пищов и куче. Жестока си, Линдси. Май не познавам по-страхотната от теб.

Не издържах и се разсмях, отметнала назад глава. Али беше толкова хубаво хлапе с невероятно въображение. Изненадах се колко много и бързо я харесах. Бях дошла в Залива на полумесеца да преосмисля живота си. А ме навести ярка фантазия за самата мен, Джо, дом, малко момиченце.

Прехвърлях шокиращата мисъл в ума си, когато Кароли се появи в задния двор с изкривена от зъболекарска упойка усмивка. Не можех да повярвам, че са минали цели два часа и ужасно съжалих, че Али си тръгваше.

— Ела пак — казах и я прегърнах за довиждане. — Али, ела, когато поискаш.

ГЛАВА 53

Останах на улицата да им махам, докато миниджипът на Кароли се скри зад завоя на крайбрежната. Но когато изчезна от погледа ми, една мисъл, която отдавна се въртеше в периферията на съзнанието ми, изведнъж се проясни.

Отнесох лаптопа в дневната, настаних се на удобен стол и влязох в базата данни на НИЦК. След минути установих, че д-р Бен О'Моли, четирийсет и осем годишен, е засичан няколко пъти от органите за превишена скорост и арестуван за шофиране в нетрезво състояние преди пет години. Два пъти е бил женен и овдовявал.

Първата му съпруга Сандра, майка на дъщерята Кейтлин, се обесила в двуместния им гараж през 1994 година. Втората г-жа О'Моли, Лорелай, по баща Бреен, убита вчера на тридесет и девет годишна възраст, била арестувана за кражба в магазин през 1998 година. Глобили я и я освободили.

В същия сайт се разрових и за Алис и Джейк Долтри и на екрана се появи изобилна информация. Джейк и Алис били женени от осем години и оставили две момчета близнаци, шестгодишни, когато ги открили заклани в жълтата им къща в Кресънт Хайтс. Представих си уютния им дом с късче изглед към залива, зарязаната баскетболна топка и детската маратонка.

Сетне отново насочих вниманието си към екрана.

Очевидно Джейк не е бил цвете за мирисане, преди да се ожени за Алис. Продължавах да се движа из съдебното му досие: склоняване към проституция, подправени подписи на чековете за социална осигуровка на баща му, заради което излежал шестмесечна присъда, но през последните осем години бил чист, на редовна работа в пицария в града.

Алис, трийсет и две годишна, нямаше съдебно досие. Даже не е пресичала на червено, нито се е удряла в кола при паркиране на заден ход пред супермаркет.

И все пак тя също беше мъртва.

Какво означаваше това?

Позвъних на Клеър и тя вдигна след първия сигнал. Веднага пристъпихме към темата.

— Клеър, можеш ли да се поразровиш заради мен? Търся някаква връзка между убийствата на О'Моли и на Алис и Джейк Долтри.

— Естествено, Линдси. Ще се свържа с някои мои колеги из щата. Ще видя какво може да се открие.

— Можеш ли да провериш и за Сандра О'Моли? Починала е през 1994 г., обесила се е.

Поговорихме още няколко минути — за съпруга на Клеър, Едмънд, който ѝ беше подарил пръстен със сапфир за тяхната годишнина. Поговорихме и за едно малко момиченце на име Али, което осъществяваше контакт с прасета.

Щом затворих телефона, се почувствах сякаш дишам обогатен въздух. Канех се да затворя компютъра, когато нещо привлече погледа ми. Когато Лорелай О'Моли била съдена за присвояването на чифт двадесетдоларови обеци, я защитавал местен адвокат на име Робърт Хинтън.

Познавах Боб Хинтън.

Визитката му все още беше в джоба на шортите ми от онази сутрин, когато ми се натресе с велосипеда си.

И доколкото помнех, този тип ми дължеше услуга.

ГЛАВА 54

Кантората на Боб Хинтън се намираше на главната улица и беше голяма колкото кутийка, сплескана между луксозен магазин за кафе и сграда на банка. С надеждата, че може да работи и в събота, отворих със замах стъклената врата и видях Боб да седи зад голямо бюро, привел оредяващото си теме над „Сан Франциско Екзаминър“.

Той вдигна стресната глава, при което лакътят му блъсна кафето и го разля по вестника. Мярнах снимката на първата страница, преди да се е превърнала в кафеникава цапаница. Едър план на русоляво момче в инвалидна количка.

Сам Кабът. Моят малък личен кошмар.

— Извинявай, Боб. Не исках да те стресна.

— Няма за к-к-к-акво — отвърна Боб. Намести очилата си с розови рамки и извади хартиени салфетки от бюрото си, за да попие кафето. — Заповядай, седни.

— Благодаря.

Боб ме попита как я карам в Залива на полумесеца и му отвърнах, че си намирам какво да правя.

— Тъкмо четях за теб, лейтенант — изрече, попивайки първата страница с топче хартиени салфетки.

— В свят на наносекунди няма скрито-покрито — отвърнах с усмивка. После го уведомих, че проявявам интерес към убийствата, станали само на няколко мили от вратата ми и се питах дали той може да ми каже нещо по въпроса.

— Познавах Лорелай О'Моли — заяви той. — Представявах я по едно дело. Измъкнах я само с плясване през ръцете — рече със самоосъдителна усмивка. — Познавам Бен бегло. Хората приказват, че има нещо общо със смъртта на Лорелай, но аз не мога да си го представя да убие доведената майка на Кейтлин. Детето беше толкова травмирано от смъртта на собствената си майка.

— Ченгетата винаги тръгват първо от съпругата.

— Определено. Зная. Имам приятели в полицейските среди. Израснал съм в Залива — обясни. — И започнах да практикувам тук

веднага след университета. Обичам да съм малка рибка в малко езерце.

— Прекалено си скромна, Боб — махнах към снимките по стената, на които Боб се здрависваше с губернатора и други големци. Освен тях имаше и няколко грамоти в рамки.

— А, тези ли — каза Боб и отново сви рамене. — Е, изявявам се благотворително като служебно назначен адвокат на малтретирани или изоставени деца. Знаеш ги тия работи, представлявам ги в съда, за да съм сигурен, че правата им са защитени.

— Похвално — уверих го. Ставаше ми все по-симпатичен и забелязах, че и той започна да се чувства по-удобно с мен. След разливането на кафето вече не заекваше.

Боб се облегна назад в стола и посочи снимка от награждаване в залата на кметството. Ръкуваше се с някого, който му връчваше значка.

— Виждаш ли този човек? — запита, посочвайки ми един изтупан мъж на сцената, седнал в редица с други. — Това е Рей Уитъкър. Той и съпругата му Моли живееха в Лос Анджелис, но идваха тук за лятото. Убити са в леглата им преди две години. Линдси, знаеш ли, че всички тези хора са били бити с камшик и заклани?

— Чувала съм — отвърнах. Изключих за около минута, докато умът ми се опитваше да асимилира факта на още едно двойно убийство преди години. Какво означава бичуването? От колко време действа убиецът?

Мислите ми се върнаха при Боб, който продължаваше да разказва за семейство Уитъкър.

— ... народни, много мили хора. Той беше фотограф, а тя малко нещо като актриса в Холивуд. Няма логика. Това са все добри хора и е трагично, че децата им завършват в домове за сираци или при роднини, които едва познават. Тревожа се за тези деца — той поклати глава и въздъхна. — В края на всеки ден се опитвам да оставя темата в кантората, но не се получава.

— Зная какво имаш предвид — доверих му. — Ако разполагаш с няколко минути, ще ти разкажа една история, която отнасям вкъщи всеки път след работа през последните десет години.

ГЛАВА 55

Боб се надигна и отиде до термоса върху една кантонерка. Наля на двама ни по чаша кафе.

— Разполагам с всичкото време на света — рече. — Не харесвам цените на съседния магазин за кафе — усмихна се. — И цялата му снобска обстановка.

Над хладкото кафе с мляко на прах разказах на Боб за първия ми случай на убийство.

— Открихме го в един скапан хотел в квартала около „Мишън“. Виждала бях трупове и преди, но не бях подготвена за онова, Боб. Беше съвсем млад, не повече от седемнайсет-двайсетгодишен, когато влязох в стаята, го заварих проснат по гръб, потънал и полуразложен в собствената си съсирена кръв. Целият накачан от мухи. Като гъмжащо одеяло от мухи.

Гърлото ми се стегна при спомена за гледката; беше толкова жива, сякаш в момента стоях в хотелската стая и се молах: Господи, измъкни ме оттук. Отпих от гадното кафе, преди да събера сили да продължа.

— Беше облечен само с две неща: обикновен хавлиен чорап, като стотици други чорапи от този вид, продавани из цялата страна по онова време, и тениска от „Дистилъри“. Знаеш ли заведението?

Боб кимна:

— Обзалагам се, че всеки турист, минал през Залива на полумесеца от 1930 година насам, е ял там.

— Да. Страхотна улика, няма що.

— И как е умрял?

— Прерязано с нож гърло. Имаше и следи от бой с камшик по задника. Да ти звучи познато?

Боб кимна отново. Слушаше ме внимателно, тъй че продължих. Разказах му как съм претърсвала в продължение на седмици града и Залива.

— Никой не потърси жертвата, Боб. Пръстовите му отпечатъци не бяха картотекирани, а стаята, в която е загинал, беше адски мръсна,

класически пример за съсипани следи. Не разполагахме с абсолютно никакви улики.

Никой не потърси тялото, което не е толкова необичайно; същата година вече имахме двадесет и трима непотърсени Джон Доуовци. Но още помня колко невинно беше младежкото му лице. Беше със сини очи — уточних — и светлорижа коса. А сега, след толкова години, още убийства със същия почерк.

— Знаеш ли кое е най-смразяващото, Линдси? Да си мислиш, че убиецът може да живее в този град...

Телефонът извънтя и прекъсна Боб наред изречението.

— Робърт Хинтън — обади се той.

В следващата секунда кръвта се изцеди от лицето му. Настана мълчание, прекъсвано от неговото „ъхъ, въхъ“, след което каза:

— Благодаря, че ме осведомяваш — и затвори. — Един приятел, който работи в „Газет“ — обясни Боб. — Тялото на Бен О’Моли е намерено от някакви момчета, които били на излет в гората.

ГЛАВА 56

Родителите на Джейк Долтри живееха в жилищен комплекс в Пало Алто на тридесет минути шофиране от Залива на полумесеца. Паркирах експлоръра на улицата пред леката кремава еднофамилна постройка, една от десетките подобни на улица „Брайтън“.

Едър мъж със запуснат вид, дълга посивяла коса, облечен в трикотажна риза и син рипсен панталон отвори вратата.

— Г-н Ричард Долтри?

— Не искаме никого — рече той и тръшна вратата.

Затръшвали са ми и по-силно вратата, мой човек. Извадих полицейската значка и позвъних отново. Този път вратата отвори дребна женица с къносана коса с посивели корени, облечена в пеньоар на зайчета.

— С какво мога да ви помогна?

— Аз съм лейтенант Линдси Боксър от Дирекция на полицията в Сан Франциско. Разследвам неразкрито убийство от нашите архиви.

— И какво общо има това с нас?

— Смятам, че има сходства между стар мой случай и смъртта на Джейк и Алис Долтри.

— Аз съм Агнес, майката на Джейк. — Жената отвори вратата. — Моля, извинете съпруга ми. Бяхме подложени на истинско мъчение. Журналистите са просто ужасни.

Последвах възрастната женица в къщата, която миришеше на безир и влязохме в кухня, непроменяна от времето, когато Хинкли стреля по Рейгън. Седнахме край маса с червен пластмасов плот и през прозореца виждах задния двор. Две момченца си играеха с камиони в оградена пясъчна площадка.

— Горките ми внучета — произнесе г-жа Долтри. — Как можа да им се случи!

Мъката на Агнес Долтри личеше в дълбоките бръчки по лицето и в приведените ѝ рамене. Виждах колко отчаяно се нуждае да поговори с някого, който все още не беше чул цялата история.

— Разкажете ми какво се случи — насърчих я. — Разкажете ми всичко, което знаете.

— Джейк беше буйно дете — заразправя тя. — Не беше лош, но, нали разбирате, своенравен. Когато се запозна с Алис, сякаш порасна за една нощ. Бяха толкова влюбени и много искаха да имат деца. При раждането на момчетата, Джейк се закле да стане баща за пример. Много обичаше близнаците, лейтенант, и спази обещанието си. Беше толкова добър баща и имаха такъв хубав брак с Алис, ох...

Тя сложи ръка на сърцето си и заклати отчаяно глава. Не беше в състояние да продължи, а не бе споделяла с никого за убийствата.

Агнес сведе очи към масата, когато съпругът ѝ влезе в кухнята. Той ми хвърли яден поглед, извади една бира от хладилника, тресна вратата и излезе.

— Ричард още ми е сърдит — поясни тя.

— За какво, Агнес?

— Аз извърших нещо лошо.

Просто умирах да разбера. Положих длан върху голата ѝ ръка и при докосването ми сълзите ѝ рукнаха от очите.

— Разкажи ми — настоях меко.

Тя сграбчи няколко хартиени салфетки от кутията и ги притисна към очите си.

— Бях тръгнала да взема момчетата от училище — изрече Агнес. — Първо се отбих до къщата на Джейк и Алис да проверя имат ли нужда от мляко или плодов сок. Джейк беше гол, лежеше мъртъв в антрето. А Алис беше на стълбището.

Гледах напрегнато Агнес, подканвайки я с поглед да продължи.

— Аз измих кръвта — изрече тя с въздишка. Погледна ме, сякаш очакваше самата тя да бъде набита. — Облякох ги. Не исках никой да ги вижда в този вид.

— Значи си унищожила сцената на престъплението.

— Не исках момчетата да видят всичката оная кръв.

ГЛАВА 57

Един месец по-рано нямаше да го направя. Щях да съм твърде погълната от мисли за работата, която ми предстои. Изправих се и разтворих ръце да прегърна Агнес Долтри.

Тя сложи глава на рамото ми и се разрида неудържимо. Вече разбирах. Агнес не получаваше от съпруга си утехата, от която се нуждаеше. Раменете ѝ се тресяха толкова силно, че почти физически чувствах болката ѝ, сякаш я познавах, сякаш обичах семейството ѝ толкова, колкото самата нея.

Мъката на Агнес ме потресе толкова дълбоко, че изпитах отново самотата от загубата на близки хора, които съм обичала: майка ми, Крис, Джил.

Чух далечния звънец на входната врата. Все още държах Агнес в прегръдката си, когато съпругът ѝ се върна в кухнята.

— Някой иска да се види с вас — изрече той. От тялото му струеше гняв като миризма на вкиснато.

— Да види мен?

Мъжът, който ме очакваше в дневната, беше като нагледно помагало по нюанси на кафявото: кафяво спортно яке и кафяв панталон, вратовръзка на кафяви райета. Имаше кафява коса, гъсти кафяви мустаци и непреклонни кафяви очи.

Но лицето му беше почервенияло. Изглеждаше, като че ще се пръсне от ярост.

— Лейтенант Боксър? Аз съм Питър Старк, шеф на полицията в Залива на полумесеца. Трябва да ме последвате.

ГЛАВА 58

Паркирах експлоръра на мястото „за гости“ пред сивия полицейски участък с архитектура в стил бараки. Началник Старк излезе от колата си и закрачи през чакъла към сградата, без да се обръща да погледне дали го следвам.

Толкоз за професионалната учтивост.

Първото нещо, което ми се наби в очи при влизането в кабинета му, беше девиз в рамка над бюрото му: „Направи правилното нещо и го свърши добре.“ Сетне огледах бъркотията вътре: камари книжа върху всяка възможна повърхност, стар факс и стара копирна машина, накривени прашни снимки по стената, на които Старк позираше с мъртви животни. Половин сандвич със сирене върху кантонерка.

Шефът свали якето си, излагайки на показ масивен гръден кош и чудовищни бицепси. Закачи го на една кука зад вратата.

— Седнете, лейтенант. Непрекъснато слушам за вас — отсече, ровейки се из натрупаните съобщения за телефонни обаждания.

От къщата на Долтри до този момент не ме погледна ни веднъж в очите. Махнах мотоциклетната каска от един стол встрани, оставих я на пода и седнах.

— Какво, по дяволите, си мислите, че вършите? — запита той.

— Моля?

— Какво, по дяволите, ви дава право да се намъквате в задния ми двор и да си врите носа навсякъде? — натърти с дълдаец в очите ми поглед. — Вие сте на ограничен режим, нали така, лейтенант?

— При цялото ми уважение, шефе, просто не ви разбирам.

— Не се занасяйте с мен, Боксър. Приказките за вас ви изпреварват като изтървана стрелба. Нищо чудно да сте застреляли онези деца без причина...

— Ей, чакайте...

— Може да сте се изплашили, загубили сте самообладание, каквото и да е. Важното е, че това ви прави опасно ченге. Схващате ли?

Отлично схванах посланието. Този приятел имаше по-висок чин от моя и един доклад от него, че нарушавам полицейските процедури или не се подчинявам на преки заповеди, можеше много да ми навреди. Въпреки това запазих неутрално изражение.

— Мисля, че тези скорошни убийства имат връзка с мой неразкрит случай — изтъкнах. — Почеркът на убиеца изглежда същият. Можем взаимно да си помогнем.

— Не използвайте думата „ние“ с мен, Боксър. Вие сте подсъдима. И не се бъркайте в моите местопрестъпления. Оставете свидетелите ми на мира. Разхождайте се, прочетете някоя книга. Вземете се в ръце. Каквото искате. Само стойте далеч от мен.

Когато заговорих отново, гласът ми беше толкова изопнат, че въжеиграч би стигнал по него до другия край на стаята.

— Знаете ли, шефе, на ваше място бих мислила само за психопата, който се разхожда свободно из вашия район. Нямах да ми дава мира мисълта „как да го закова завинаги.“ Даже щях да приветствам, ако един награждаван следовател по убийства пожелае да ми помогне. Но ние явно мислим различно.

Малката ми реч накара началника да примигне един-два пъти, тъй че се възползвах от сгодния случай да си тръгна с достойнство.

— Знаете как да ме намерите — казах и напуснах полицейския участък.

Чувах, сякаш наяве моята адвокатка да ми шепне в ухото: отпусни се, не се набивай в очи. Дръжки, Юки. Със същия успех можеше да ме посъветваш да започна уроци по арфа.

Запалих двигателя и отпраших от паркинга.

ГЛАВА 59

Карах по Главната улица и си мърморех под нос нови неща, които ми се щеше да бях казала на началника, когато забелязах, че лампичката за бензина свети плътно червено, сякаш крещи „Линдси, горивото ти свърши!“

Спрях в бензиностанцията на лунния човек, прекарах експлоръра през окачения звънец и когато Кийт не се появи, прекосих асфалтовата настилка и потънах в дълбините на работилницата му.

Парчето на Дорс „Ездачи в бурята“ гърмеше с все сила, когато отворих вратата към ремонтния стенд.

На стената вдясно висеше календар със снимка на мис юни с нищо по себе си, освен чупка в косата. Над нея се разкриваше прекрасна гледка: редки и красиви емблеми на разни марки коли — бентлита, ягуари, мазерати — върху лакирани дървени поставки, същински трофеи. Свит на топка в средата на една гума похъркваше тлъст оранжев тигров котарак.

Възхитих се на червеното порше, паркирано върху стенда и се обърнах към джинсите и работните ботуши на Кийт в канала под стенда.

— Бива си я — рекох.

Кийт се измъкна изпод колата с изцапано с машинно масло лице и сияеща усмивка.

— Бива си я и още как! — Излезе от канала, избърса ръце с парцал и намали музиката. — И така, Линдси, проблеми ли имаш с бонвила?

— Никакви. Смених генератора за променливия ток и свещите. Двигателят мърка като ей този приятел.

— Това е Косматко — поясни Кийт и почеса котарака под брадичката. — Бойният ми котарак. Преди няколко години пътува върху карбуратора на един пикап.

— Олеле!

— През целия път от Енсино. Изгори си лапите, но сега е като чисто нов, нали, приятелче?

Кийт ме попита дали ми трябва бензин и аз потвърдих. Излязохме заедно на мекото следобедно слънце.

— Снощи те видях по телевизията — подхвърли Кийт, докато висококачественото гориво заклокочи към обемистия резервоар на експлоръра.

— Не може да бъде.

— Вярно. Даваха адвокатката ти по новините и показаха твоя снимка в униформа — ухили се. — Значи наистина си ченге.

— Не си ми повярявал?

Младежът сви подкупващо рамене.

— Не че не съм ти повярявал. Но ми беше все тая, Линдси. Или си ченге, или просто си много печена.

Подсвирих, а лицето на Кийт се набърчи от смях. След малко му разказах за случая Кабът — само в общи линии, без излишен патос и емоции. Кийт прояви разбиране, беше ми сто пъти по-забавно да се говоря с него, отколкото с началник Старк. Дявол да го вземе, вниманието му даже ми беше приятно. Брад Пит, какво да го правиш?

Той отвори капака на експлоръра, измъкна маслопоказателя и ме забодде с ясносините си очи. Вгледах се в тях достатъчно дълго, за да забележа, че ирисите му имаха тъмносин кръг по края и бяха изпъстрени с кафеникави петънца като златист прах.

— Имаш нужда от масло — чух го да произнеса. Усетих, че се изчервявам.

— Ами да. Добре.

Кийт отвори туба „Кастрол“ и наля в мотора. Докато вършеше това, пъкна свободната си ръка в задния джоб на джинсите, заемайки заучена непринудена поза.

— Хайде, задоволи любопитството ми — настоя. — Разкажи ми за твоя приятел.

ГЛАВА 60

Съвзех се от каквото и по дяволите да се случваше помежду ни и му разказах за Джо: колко готин човек е, колко е забавен, мил и колко е умен.

— Работи във Вашингтон. Националната служба за сигурност.

— Впечатлен съм — каза Кийт.

Видях го как преглътна, преди да ме попита:

— Влюбена ли си в него?

Кимнах и си представих лицето на Джо, дадох си сметка колко ми липсва.

— Щастливец е този Маникоти.

— Молинари — поправих го с усмивка.

— Молинари, Маникоти, важното, че е щастливец — заяви Кийт и затвори капака. Точно в този момент един черен седни с номера на кола под наем спря пред гаража.

— Мамка му — промърмори Кийт. — Господин Порше пристига, а колата му не е готова.

Докато му подавах кредитната си карта, „г-н Порше“ излезе от наетия автомобил и попадна в периферното ми полезрение.

— Здравсти, Кийт — викна той. — Става ли работата, мой човек?

Чакай малко. Та аз го познавам. На дневна светлина изглеждаше по-стар, но беше същият противен тип, който ни се натрапваше в „Корморан“. Денис Агню.

— Дай ми само пет минути — отговори Кийт.

Преди да успея да го попитам за нахалника, Кийт се насочи към офиса, а Агню тръгна право към мен. Приблужи се на една плюнка разстояние, спря, опря тежко ръка върху капака на колата ми и заби в мен поглед от упор. Последва бавна, многозначителна усмивка.

— Навестяваш бедняците, полицай? Или просто обичаш младо месо? — Тъкмо щях да му отвърна както подобава и Кийт се появи отзад.

— Месо ли ми викаш? — включи се Кийт, застава до мен и пусна слънчевата си усмивка срещу саркастичната на Агню. — А ти

бе, стар мръсник.

Беше веселяшка размяна на реплики, при която всеки бранеше позициите си. Настъпи напрегнато мълчание. После Агню отмести ръка от капака на колата ми.

— Хайде, месо. Искам да видя колата си.

Кийт ми смигна и ми върна кредитната карта.

— Обаждай се, Линдси. Става ли?

— Разбира се. Ти също.

Качих се в колата и запалих мотора, но се помаях малко, колкото да видя, че Агню последва Кийт в работилницата. Нещо в този тип не беше наред, но не знаех колко ненаред и какво точно.

ГЛАВА 61

Спах лошо. Постоянно се будех от неспокойни, разпокъсани сънища. В момента се надвесвах над умивалника в банята и търках зъбите си с тъпо ожесточение.

Бях раздразнена и бясна и знаех причината.

Със своите заплахи началник Старк фактически ме спираше да проследя улики, които можеха да разрешат най-последния случай с убийството на Джон Доу № 24. Ако не грешах, убиецът на Доу продължаваше да действа в Залива на полумесеца.

Блъсках чаши и съдове из кухнята, нахраних Марта, направих кафе и дъвках моите пшеничени ядки.

Доглеждах програмата „Днес“ на малкия телевизор в кухнята, когато върху екрана светна червената ивица.

Предаване на ЖИВО. Извънредни новини.

Сериозна млада жена, местна ТВ репортерка, беше застанала пред облицована с червеникаво дърво къща, а зад гърба ѝ сцената на престъплението бе отцепена от улицата с лента. Гласът ѝ надвикваше шума на тълпата, напиреща около очертанния периметър.

— В седем и трийсет часа тази сутрин Анемари и Джозеф Сардучи бяха открити мъртви в дома им на „Аутлук Роуд“. Закланите им полуголи тела са намерени от тринадесетгодишния им син Антъни, който не е наранен. Преди минути разговаряхме с шефа на полицията Питър Старк.

На екрана се появи кадър пред полицейското управление, където Старк даваше изявление пред репортери. Всеки се блъскаше да излезе напред. Някои микрофони носеха знаците на каналите си. Беше си истинска обсада.

Усилих звука.

— Директор Старк, вярно ли е, че семейство Сардучи са били заклани като животни?

— Началник! Ето тук! Тони Сардучи ли ги е открил? Детето ли е открило родителите си?

— Ей, Пит, имате ли заподозрян?

Наблюдавах като хипнотизирана как Старк лавира на косъм. Да каже истината или да излъже и после да си плаща, но да опази общественото спокойствие и да не изпусне никаква информация, от която да се възползва убиецът. Бях виждала това изражение на лицето на полицейския началник Муз, когато във Вашингтон вилнееше на свобода един снайперист.

— Вижте, не мога да ви кажа нищо повече от това — заяви Старк. — Още двама души са загинали, но не мога да съобщавам подробности от следствен характер. По следите сме. И ще осведомяваме обществото, щом имаме нещо съществено налице.

Сграбчих един стол, издърпах го пред самия екран и седнах. Въпреки че бях видяла толкова убити хора, този случай ме засягаше дълбоко.

Не вярвах, че съм способна на такава реакция. Бях толкова потресена от наглостта на убиеца, че се тресях.

Чрез моя посредник, телевизора, се присъединих към стълпотворението пред полицейския участък. Улових се, че разговарям с тринадесетинчовия „Сони“ и посърналия екранен образ на началник Старк.

— Кой върши това, шефе? Кой, по дяволите, убива всички тези хора?

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ПРОЦЕС И ИЗПИТАНИЯ

ГЛАВА 62

Пристигнах тъкмо когато изнасяха телата от къщата. Паркирах между две черно-бели коли на поляната и огледах изумителното архитектурно творение от стъкло и червеникава секвоя.

Зяпащата тълпа се раздели, за да направи път на санитарите, които свалиха носилките по стълбите плъзнаха чувалите в зиналата паст на линейката. Въпреки че не познавах Анемари и Джозеф Сардучи, налегна ме неизмерима тъга.

Проврях се между хората до входната врата, охранявана от униформен служител, който стоеше с ръце на гърба и се чувстваше в свои води.

Разбрах, че е професионалист, тъй като ми отправи любезна усмивка и изпитателен поглед. Пробвах късмета си и показах значката.

— Шефът е вътре, лейтенант.

Натиснах звънеца. Прозвучаха първите акорди от „Четири сезона“ на Вивалди.

Вратата отвори началник Старк и щом ме видя, стисна челюсти.

— По каква шибана работа сте тук пък вие? — процеди през зъби.

Вложих цялото си сърце в отговора, тъй като казвах истината:

— Искам да помогна, по дяволите. Може ли да вляза?

Гледахме се един друг през прага, докато накрая Старк премигна.

— Някой да ви е казвал, че сте досадна като конска муха? — произнесе той и ми направи път да вляза.

— Да. И благодаря.

— Не благодарете на мен. Обадих се на един приятел от Дирекция на полицията в Сан Франциско. Чарли Клапър каза, че сте добро ченге. Излиза прав само в половината от случаите. Не ме карайте да съжалявам.

— Честно ли мислите, че може да съжалявате повече, отколкото в момента?

Минах покрай Старк през фойето и влязох в дневна, цялата в прозорци към водната шир долу. Мебелировката беше в

минималистичен скандинавски стил: изчистени линии, тънкотъканны килими, абстрактно изкуство и макар съпрузите Сардучи да бяха мъртви, усещах присъствието им в предметите, които бяха оставили след себе си.

Още докато подреждах в мислите си всичко видяно, забелязах какво липсва. На долния етаж не беше поставена никаква полицейска маркировка, нямаше конуси, етикети, тебешери и прочие. Тогава откъде беше влязъл убиецът?

Обърнах се към шефа.

— Ще имате ли нещо против да ми покажете местопрестъплението?

— Извергът се е вмъкнал през капандура на горния етаж — поясни Старк.

ГЛАВА 63

Голямата спалня изглеждаше не само студена, но и някак изпразнена, сякаш стаята страдаше от жестоката загуба.

Прозорците бяха отворени и вертикалните щори потракваха в бриза като кости на скелет. Смачканото снежно-синкаво спално бельо беше оплискано с артериална кръв, от което стаята изглеждаше дори още по-ледена.

Поне пет-шестима технически лица-криминалисти поставяха в пликове всевъзможни дреболии от разни лавици, вакуумираха килима, вземаха отпечатъци от повърхности. Като изключим кръвта, стаята имаше странно подреден вид.

Помолих за хирургически ръкавици и се наведох да огледам отблизо студийната фотография на семейство Сардучи върху бюрото. Анемари беше хубаво миньонче. Джо имаше вид на „добродушен великан“, прегърнал гордо съпругата и сина си.

Защо някой би пожелал смъртта на тази двойка?

— Гърлото на Анемари е прерязано — обади се Старк, прекъсвайки мислите ми. — Почти е обезглавена.

Посочи напоения с кръв килим край леглото.

— Беше паднала тук. Джо не е бил в леглото, когато е станало.

Старк отбеляза, че кръвта на Анемари е разплискана по леглото във всички посоки и че кървавите пръски са непрекъснати.

— Няма следи от борба — изтъкна шефът. — Джо си го е получил в банята.

Последвах Старк през светлобежовия килим към банята от бял мрамор. Ярка кръв се бе стекла в едната страна на помещението, а върху стената на височина до коленете имаше странично оплискване. То се стичаше по стената, свързваше се със съсирената локва на пода. Видях очертанието на тялото на Джо, където беше паднал.

Клекнах, за да го огледам по-добре.

— Убиецът трябва да е намерил жената сама в леглото — сподели с мен шефът хипотезата си. — Може да е сложил ръка върху устата ѝ и да я е питал „Къде е съпругът ти?“ Или е чул шума от

казанчето на тоалетната. Тогава е видял сметката на Анемари за нула време. После изненадал Джо в тоалетната. Джо сигурно е чул, че вратата се отваря, попитал е: „Скъпа?“ След което го е видял. „Чакайте, кой сте вие? Какво искате?“

— Тази кръв е от раната на врата му — изтъкнах аз и посочих кървавата следа ниско по стената. — Наложило се е убиецът да повали Джо на четири крака, за да има контрол над него. Джо е бил по-едрият от двамата.

— Да — произнесе уморено Старк. — Както изглежда, успял е да го свали, застанал е зад него, дръпнал е главата му назад за косата и... — прокара пръст през гърлото си.

Зададох въпроси и началникът ми отговори: Нищо не е откраднато. Момчето не е чуло и звук. Приятели и съседи дошли да кажат, че семейство Сардучи били щастливи и не са имали никакъв враг на този свят.

— Точно като семейство Долтри — изтъкна Старк. — Същата е и историята с О'Моли. Няма оръжие, няма улики, нищо нередно с финансите им, никакъв явен мотив. Жертвите не са се познавали помежду си. — Лицето на шефа посърна. За частица от секундата показва уязвимостта си и видях болката му. — Единственото общо между тях е, че са били брачни двойки — продължи. — И къде ни отвежда това? Осемдесет процента от хората в Залива на полумесеца са женени. Мамка му, целият град е потресен. В това число и аз.

Шефът завърши речта си. Извърна поглед, натъпка ризата отзад в панталона си и приглади косата си. Стегна се, колкото да не се показва в съвсем отчаян вид. Погледна ме в очите.

— А вие, какво мислите, лейтенант? Хайде, изненадайте ме.

ГЛАВА 64

Не видях телата, а лабораторните резултати за това варварско убийство щяха да започнат да се процеждат капка по капка едва след дни. Въпреки това отминах без внимание сарказма на шефа и споделих с него усещането, което трепкаше под лъжичката ми.

— Убийците са били двама — заявих.

Старк отметна глава назад. Почти изплю коментара си:

— Глупости.

— Вижте — започнах, — няма следи от борба, нали? Защо Джо не се е опитал да надвие нападателя си? Бил е грамаден. Планина човек. Да помислим по следния начин — продължих. — Джо е бил изведен от стаята с опрян в гърба нож и се е подчинил, защото не е имал избор. Убиец номер две е останал в спалнята с Анемари.

Очите на шефа зашариха наоколо, оглеждайки нещата от друг ъгъл, моя.

— Искам да видя детската стая — продумах.

Още с прекрачването на прага вещите на Антъни Стардучи ми показаха, че е интелигентно момче. Притежаваше стойностни книги, терариум, пълен със здрави влечуги, и мощен компютър върху бюрото си. Но онова, което най-вече грабна вниманието ми, бяха отпечатъците върху килима от обичайното място на стола до бюрото му. Столът е бил местен. Защо?

Озърнах се и го видях досами вратата.

Сетих се за полицая отвън на пост пред къщата на Сардучи и ме връхлетя внезапно прозрение.

Момчето не било чуло нищо.

А какво щеше да стане, ако е чуло?

Посочих стола на началника.

— Някой да е местил стола? — попитах.

— Никой не е влизал в тази стая.

— Промених си мнението — обявих. — Нападателят не са били двама, а трима. Двамата са се заели с убийствата, третият е трябвало да се справи с момчето, ако се събуди. Седал е точно тук на стола.

Шефът се обърна вцепенен, тръгна по коридора и се върна с млада специалистка по криминалистика. Тя остана при вратата с ролка в ръка, докато не напуснахме стаята, след което я отцепи с лентата.

— Направо не искам да повярвам в това, лейтенант. Достатъчно зле е да си имаме работа само с един психопат.

Задържах втренчения му поглед. Сетне, макар и мимолетно, той се усмихна.

— Не ме цитирайте, ама май казах „ние“.

ГЛАВА 65

Напуснах къщата на Сардучи едва в късния следобед. Карах на североизток по „Кабрильо“ и в ума ми жужаха подробности от престъплението и разговора ми с началника. Когато той потвърди, че семейство Сардучи, подобно на жертвите на другите двойни убийства, е било бичувано, споделих с него, че и аз съм имала досег с тези убийства.

Разказах му за Джон Доу №24.

Все още не се свързваха всички точки между убийствата в Залива на полумесеца и моя Джон Доу, но бях почти сигурна, че съм на прав път. Десетгодишната ми практика по разкриване на убийства ме беше научила, че извършителите им може и да се променят с времето, но почеркът винаги остава един и същ. Съчетаването на бичуване с прерязване на гърла беше рядък, навярно уникален почерк.

Светофарът светеше червено, когато наближих кръстовището на няколко преки от къщата на Сардучи. Натиснах спирачката и погледнах в огледалото за задно виждане, при което съзрях към мен да се приближава с висока скорост червена спортна кола. Очаквах, че ще спре, но тя дори не намали.

Не можех да повярвам на очите си какво се случи после. Бях приковала поглед в задното огледало и виждах как колата скъсява разстоянието и връхлита да ме блъсне.

Натиснах клаксона с тяло, но колата просто се уголемяваше в огледалото пред погледа ми. Какво става, по дяволите? Да не би водачът да говори по шибания си мобифон? Вижда ли ме изобщо?

В мен нахлу адреналин и времето се разцепи на елементарни частици. Натиснах газта докрай и мигновено извих волана, за да избегна удара, отлетях от пътя в предната поляна на някаква къща и пометох градинска количка, преди да закова до група борове.

Изкарах експлоръра на заден, омачквайки тревата и се върнах на пътя. След което се спуснах след бързо изчезващия маниак, който едва не се врязва в задната ми седалка и дори не спря, за да види каква катастрофа щеше да причини. Тоя задник едва не ме уби.

Не изпусках от очи колата и я доближих достатъчно, за да разпозная елегантната форма. Беше порше.

Лицето ми пламна от страх и гняв. Натиснах газта до дупка след поршето, което се провираше през уличното движение, прегазвайки през цялото време двойната жълта линия.

За последно видях същата кола, когато Кийт оправяше карбуратора ѝ.

Това беше колата на Денис Агню.

Префучахме бясно още няколко мили. Все още настъпвах задницата на поршето, когато се заизкачвахме по хълмовете към Сан Матео, южно от „Ел Камино Реал“ — западнал пряк път покрай железопътната линия „Колтрейн“. След което, без да подава сигнал, поршето направи рязък завой надясно към търговския център.

Последвах го по завоя със свистящи гуми и спрях на почти изоставен паркинг. Изключих двигателя и докато сърцето ми си възвръщаше нормалния ритъм, се огледах наоколо.

Малкият търговски център представляваше къса уличка с евтини магазинчета: за авточасти, стоки за по един долар, дюкян за алкохолни напитки. В далечния край на паркинга се издигаше квадратна циментова сграда с червен неонов надпис на витрината: „Горещи партньорки. Палавници ХХХ“.

Пред облепената с афиши фасада на магазина беше паркирана колата на Денис Агню.

Заклучих моята и изминах двадесетте ярда до порно магазина. Отворих вратата и влязох.

ГЛАВА 66

„Палавниците“ беше гадно място, осветено от дразнещи светлини и мигащ неон. Вляво от мен се издигаха рафтове с играчки за купон: вибратори и интимни стимулатори в крещящи цветове, отливки на пластични органи в реални размери. Вдясно имаше автомати за безалкохолни напитки и сандвичи — подкрепления за всички любители на порнофилмите, уловени в капана на малките видео-кабинки, хипнотизирани от сексуални фантазии и здраво стиснали в ръце бастуните си.

Почувствах как ме опипват погледи от главата до петите, докато пристъпвах по тесните пътеки между лавици, натъпкани с видеофилми. Бях единствената жена, свободно обикаляща магазина и предполагам, че биех повече на очи, както бях по блейзер и панталон, отколкото ако бях гола.

Тъкмо щях да се обърна към продавача пред мен, когато усетих нечие тъмно присъствие.

— Линдси?

Стреснах се, а Денис Агню изглеждаше впечатлен от присъствието ми.

— На какво дължа честта, лейтенант?

Бях в капана на лабиринт от пениси и вагини и като добиче в кланица моментално схванах, че единствения изход за мен е право напред.

Офисът на Агню беше ярко осветена кутийка без прозорци. Той се настани в стола зад бюро с изкуствен фурнир и ми посочи къде да седна — черно кожено канапе, познавало и по-добри времена.

— Няма да сядам. Бързо ще свършим — казах и за всеки случай се огледах от прага.

Всички стени бяха запълнени от рамкирани фотоси с посвещения „На Дългия Ранди“ от хубавици по прашки и от порнореклами, запечатали Дългия Ранди в разгорещени сцени на съвкупления с разни партньорки. Успях да видя и няколко моментални снимки на Агню, позиращ с ухилени мутри в костюми.

Взе да ми просветва, когато мислено сравних полицейските снимки в профил и фас на тези нахакани млади отворковци с гангстерите, които станаха впоследствие. Поне двама от „костюмите“ вече бяха мъртви.

Отне ми още няколко секунди, докато осъзная, че Денис Агню и по-младият и дългокос Дълъг Ранди от снимките бяха едно и също лице. Значи Агню беше шантава порнозвезда.

ГЛАВА 67

— И така, лейтенант, с какво мога да ти услужа? — запита ухилен Денис Агню, докато подреждаше книжата по бюрото си на спретнати купчинки, прехвърляше като монети от една ръка в другата пръснатите отгоре кондоми и отново ги изсипваше върху бюрото.

— Не зная какво се опитваш да направиш — отвърнах, — но там, откъдето идвам, избутването на кола от пътното платно се води престъпление.

— Сериозно, Линдси. Нали не възразяваш да ти викам Линдси? — Агню скръсти ръце и ме дари с ослепително бяла усмивка. — Нямам представа за какво говориш.

— Стига глупости. Преди двадесет минути ме изтика с колата си от пътното платно. Можеха да загинат невинни хора. Можеше да ме претрепеш.

— О, не. Няма начин да съм бил аз — рече Агню, сви вежди и поклати глава. — Все щях да забележа такова нещо. Не, според мен си дошла тук, защото ти се е дощяло да ме видиш.

Как да не побеснее човек? Агню беше не само мръсник с мощна кола, който пет пари не дава за нищо, а се държеше и нагло, от което кръвта ми направо кипна.

— Виждаш ли онези момичета? — рече той и посочи с палец към своята „стена на славата“. — Знаеш ли защо участват в тези филми? Имат толкова ниско мнение за себе си, че си въобразяват чрез самоунижение с мъжете да се почувстват по-силни. Да умреш от смях. Погледни себе си. Принизяваш се да идваш тук. Е, усещаш ли се по-силна?

Безочливите му брътвежи ме задушиха, успях само да избълвам едно „нахален конски задник“, когато дочух някакъв глас да произнася:

— Ау, маце! Моля те, кажи, че си дошла да кандидатстваш за работа!

Някакъв дребосък в евтино зелено яке, издуто над бирено шкембе, се появи на вратата на офиса. Облегна се на рамката, само на

ръка разстояние и плъзна лепкав поглед по мен. Това ме изкара от кожата ми.

— Рик Монте, това е лейтенант Линдси Боксър. Тя е ченге от отдела за убийства в Сан Франциско — представи ме Агню. — Дошла е на ваканция или поне така казва.

— Добре ли си прекарваш, лейтенант? — обърна се Рик към бюста ми.

— Прекрасно, но във всеки момент мога да превърна визитата си в служебна.

Още докато произнасях думите, сърцето ми подскочи.

Какви ги върша?

Бях на ограничен режим и извън служебния ми периметър. Бях преследвала гражданин със собствената си кола. Нямах свидетели и ако някой от тези боклуци се обадеше с оплакване, отивах на кино, щяха да ми заведат дисциплинарно производство.

А това бе последното, от което се нуждаех преди процеса.

— Ако не бях наясно, щях да си помисля, че си разстроена — обади се Денис с мазен глас. — Знаеш, че нищо лошо не съм ти направил.

— Следващия път, когато ме видиш — процедих през стиснати зъби, — завий в обратна посока.

— О, пардон, май нещо не съм разбрал. Помислих си, че ти ме преследваш.

За една бройка да избълвам отрова, но този път си прехапах езика. Прав беше. Всъщност нищо не ми беше сторил. Даже не ми подхвърли обидна дума.

Напуснах офиса на Агню, идеше ми да се ритам, задето изобщо се появих в това вонящо свърталище. Насочих се към изхода на магазина с намерение да изхвърля отворотелната малка сцена от съзнанието си, когато пътя ми прегради млад мускулест тип с изрусени кичури и татуирани пламъци, подаващи се изпод деколтето на тениската му.

— Омитай се от пътя ми, хубавецо — изрекох, опитвайки се да се промуша покрай него.

Типът разтвори ръце за прегръдка, застанал като скала насред магазина. Пусна дръзка усмивка.

— Ела тук, майче. Ела при Роко — провикна се.

— Стига, Роко — намеси се Агню. — Дамата е мой гост. Ще те изпратя, Линдси.

Пресегнах се към вратата, но Агню се облегна на нея, запречвайки пътя ми. Беше толкова близо, че можех да видя само лицето му: всяка пора, всяко капилярче в кървясалите му очи. Тикна в ръцете ми видеокасета. Обложката ѝ рекламираше епично изпълнение на Ранди в „Дълга тежка нощ“.

— Хвърли ѝ поглед, когато имаш свободно време. На гърба е телефонният ми номер.

Проврях се покрай Агню и видеокасетата издрънча на пода.

— Разкарай се — процедих.

Той отстъпи назад, колкото да откряна вратата. Докато напусках, се хилеше с ръка върху чатала.

ГЛАВА 68

На следващата сутрин се събудих с мисли за онова гнусно влечуго Денис Агню. Изнесох кафето си на верандата и докато се поохлади, та да става за пиене, пуснах мотора на бонвила да го пипна тук-там и да излея напрежението си.

Бях с шублер в ръката и бърниках по клапите, когато някаква кола се плъзна край мен и паркира на алеята. Чух затръшване на врати.

— Линдси? Хееей, здрасти!

— Рекох си да не те е глътнал тоя грамаден златист змей!

Измъкнах се изпод капака, избърсах омазнените си ръце с гюдерията и разтворих обятия, за да сграбча Синди и Клеър в голяма обща прегръдка.

Пищяхме и подскачахме от радост, а Марта, която до този миг дремеше на верандата, моментално се присъедини към нас.

— Бяхме наблизко — съобщи Клеър, когато се откопчи от нас, — и решихме да проверим в какви каши си се забъркала. Я, какво е това чудо, Линдси? Мислех си, че тия бензинови змейове отдавна са излезли от движение.

— Да не съм чула такива думи за моето бебче — казах през смях.

— Движи ли се?

— Не, пеперудке, лети.

Момичетата ми връчиха кошница с панделка, пълна с маркови продукти за баня, от онези, дето оправят настроението и отпускат тялото и след като си стиснахме едновременно ръцете, се натоварихме в бонвила да покараме.

Спуснах автоматичните прозорци и когато големите гуми на колата се плъзнаха по пътната настилка, зефирът откъм залива се заигра с косите ни и ги разроши.

Изнизахме се от квартала на Кет и вече се изкачвахме към планината, когато Клеър ми показа един плик.

— За малко да забравя. Това ти го изпраца Джейкъби.

Хвърлих поглед към големия кафяв плик в ръката й. Предната вечер се бях обадила на Джейкъби и го бях помолила да ми предаде

всичко, до което може да се добере, за Денис Агню, известен още като Дългия Ранди.

Осведомих Синди и Клеър за първата ми случайна среща с Агню в бар „Корморан“, за стълкновението ни в гаража на Кийт и как едва не се вклини в задницата на колата ми. След което им описах до най-малки подробности безумното ми посещение в „Палавниците“.

— Той ти е казал такова нещо?! — възкликна Синди, след като им цитирах думите на Агню за жените с тъй „ниско мнение за себе си, че си въобразяват чрез самоунижение с мъжете да се почувстват по-силни“. Страните ѝ пламнаха от гняв. — Ама този тип направо си го проси, не, плаче за съд!

Изсмях се и ѝ казах:

— Агню си има стена на славата, нещо като онази в офиса на Тони в Бада Бинг. Да можеше да видиш снимките, подписани от разни порнокралици и мутри! Не е за вярване! Клеър, ако обичаш, би ли отворила плика вместо мен?

Клеър измъкна от плика три листа, захванати с телбод. Към тях Джейкъби беше залепил бележка: „Да се изпратят по пощата“.

— Прочети ги на глас, ако не възразяваш — каза Синди и се наведе назад през облежната на предното място.

— Имал е дребни закононарушения: каране в нетрезво състояние, сбиване, домашно насилие, задържан е за наркотици, лежал е за кратко във „Фолсъм“^[1]. Аха, ето го на, Линдс. Пише, че преди пет години му е било повдигано обвинение за тежко престъпление, убийство. Делото е прекратено.

Пресегнах се и отлепих бележката с почерка на Джейкъби:

„Жертвата е приятелката на Агню. Защищавал го е адвокат Ралф Бранкузи.“

Коментарът беше излишен. Всички знаехме кой е Бранкузи — прословут адвокат по углавни дела. Можеха да си го позволят само богатшите.

Бранкузи беше предпочитаният адвокат на мутрите.

[1] Затвор в Калифорния. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 69

Когато се върнахме в къщата на Кет, на алеята беше спряла патрулна кола и началник Старк закрачи към нас. Както обикновено беше навъсен, с мрачно склучени вежди и поглед, който не вещаеше нищо добро.

— Какво има, шефе? Какво се е случило сега?

— Съдебният лекар започва аутопсия на семейство Сардучи — съобщава, примижал от слънцето. — Вие сте официално поканена.

Прикрих прилива на вълнение от деликатност към шефа. Представих му Синди и Клеър.

— Д-р Уошбърн е главен съдебномедицински експерт на Сан Франциско — обясних. — Може ли да присъства?

— Разбира се, защо не? — съгласи се неохотно Старк. — Приемам всяка помощ. Бързо се уча, нали?

Синди изгледа трима ни и видя, че не е включена в поканата. Нямахме как, беше от пресата.

— Схванах — обади се добродушно тя. — Не се притеснявайте, ще се помотая тук. Имам си лаптоп, имам си срок. Нали съм прокажена.

Двете с Клеър се върнахме в бонвила и последвахме по магистралата колата на началника.

— Това е страхотно — казах аз, преливаща от ентузиазъм. — Пусна ме да участвам в разследването.

— А аз какво правя? — запита Клеър и поклати глава. — Помагам и подстрекавам абсолютно неразумната ти намеса, когато и двете много добре знаем, че трябва да си паркираш задника на верандата с джин и тоник в ръка и вирнати крака на перилата.

Разсмях се.

— Признай си — рекох, — че и ти си пристрастена като мен. Не можеш да зарежеш случая, не съм ли права?

— Ти си побъркана — изрече Клеър с неохота. Сетне вдигна поглед към мен и ухилената ми физиономия я зарази. — Ще ме убиеш, Линдси. Наистина. Но ти да му мислиш, душко.

След десетина минути последвахме колата на Старк, която се отклони от магистралата и навлезе в Мос Бийч.

ГЛАВА 70

Моргата се помещаваше в сутерена на медицинския център „Сетън“. Представляваше облицована с бели плочки зала с неосквернено и свежо излъчване като на щанд за замразени храни в супермаркет. В дъното ѝ приглушено бръмчеше хладилник.

Кимнах на двамата криминалисти, които мърмореха срещу бюрократичните въртели, докато сгъваха дрехите на жертвите и ги прибираха в кафяви хартиени пликове за веществени доказателства.

Веднага ме привлякоха масите за аутопсия, където младият асистент на съдебния лекар изтриваше телата на съпрузите Сардучи с гъба и ги обливаше с маркуч. При моето приближаване той спря водата и отстъпи встрани.

Джозеф и Анемари Сардучи лежаха голи под яркото осветление. По лъскавите им тела липсваха други белези, освен грозните прорезни рани през шиите, а в смъртта лицата им изглеждаха спокойни като на спящи деца.

Клеър извика името ми и ме изтръгна от безмълвното общуване с мъртвите. Обърнах се, а тя ме представи на мъж в синьо работно облекло с найлонова престилка и мрежа върху посивялата коса. Беше слаб, леко прегърбен, с крива усмивка, сякаш бе прекарал паралич или инсулт.

— Линдси, това е Бил Рамос, съдебният патолог. Бил, това е Линдси Боксър от отдел „Убийства“ в Дирекция на полицията, Сан Франциско. Възможно е да има връзка между тези убийства и неин неразкрит случай.

Стиснах ръката на Рамос, а шефът Старк се приближи към нас.

— Докторе, кажете ѝ каквото ми съобщихте по телефона.

Рамос произнесе:

— По-добре да ви го покажа. — Обърна се към асистента си. — Самир, искам да огледам гърба на жената, тъй че да я положим на една страна.

Самир кръстоса левия глезен на Анемари върху десния, а докторът я улови за лявата китка. После двамата завъртяха трупа така,

че да застане в странично положение.

Вгледах се в седемте жълтеникави следи, които се пресичаха по задните части на жената, всяка широка около два и дълга около осем сантиметра.

— Нанесени са с огромна сила — произнесе Рамос, — а едва се забелязват. Самир, дай сега да обърнем и г-н Сардучи.

Лекарят и асистентът обърнаха мъжа странично, при което главата му се килна покъртително назад.

— Вижте сега — посочи д-р Рамос, — същите ги има и тук. Многобройни, трудно забележими, правоъгълни вдлъбнатини от охлузвания чрез натиск. Не са червеникавокафяви, както щеше да бъде, ако мястото е удряно, докато още е бил жив, но не са и пергаментово жълти петна, които се образуват при бой *postmortem*. — Патологът вдигна поглед към мен, за да се убеди, че следя мисълта му. — Ако ме фраснете в лицето и сетне ми пуснете два куршума в гърдите, няма да имам достатъчно кръвно налягане, за да получа ярко кръвонасядане по лицето, но ако сърцето ми е изпомпвало кръв дори още само миг, нещо все пак се появява.

Д-р Рамос приближи скалпела към една от следите по задните части на мъжа и направи разрез през незасегнатата тъкан и една бледа следа от охлузване.

— Нали виждате лекия кафеникав оттенък под охлузването — така наречената „кръговидно ограничено кръвонасядане“? Или иначе казано — продължи Рамос, — дълбоката прорезна рана, прекъснала сънната артерия и блуждаещите нерви, е спряла сърцето почти моментално, но не мигновено. При побоя с камшик сърцето на този мъж е ударило още веднъж за последно. Тези удари са били нанесени *cum-mortem* — точно преди и при самото настъпване на смъртта. В очите на убиеца жертвата все още е усещала бичуването.

— Изглежда доста лично — вметна Старк.

— О, да. Бих казал, че убийците са мразели жертвите си.

Залата притихна, докато думите на доктора заглъхваха.

— Следите по Джо са по-тесни от следите по Анемари — отбеляза Клеър.

— Да — съгласи се отново Рамос. — Различен инструмент.

— Като от колан — казах. — Възможно ли е да са ги били с различни колани?

— Не мога да кажа с положителност, но определено е правдоподобно — отвърна Рамос.

Клеър изглеждаше не само съсредоточена, но и тъжна.

— За какво се замисли? — попитах я аз.

— Неприятно ми е да го кажа, Линдси, но това наистина ме връща назад. Следите приличат на онези, които още помня върху твоя Джон Доу.

ГЛАВА 71

Преваляше полунощ, когато Наблюдателя тръгна от плажа към сушата. Изкачи песъчливата скала, извървя четвърт миля на изток от скалите по пътеката през дюните, гъсто обрасли с магарешки бодили и високи треви. Накрая съзря извивката на крайбрежния път.

Насочил цялото си внимание към една определена къща, той се спъна в един дънер на пътеката. Разпери ръце да запази равновесие, залитна тежко, падна по очи, шепите му загребаха пясък и остри тръни.

Наблюдателя бързо се вдигна на колене и потупа предния джоб на якето си — миниатюрният фотоапарат беше отхвърчал.

— Мамка му, мамка му, мамка му! — крясна паникьосан.

Запълзя на четири крака и взе да опипва пясъка, усещаше как потта, избила по горната му устна, изсъхва в хладния въздух. С изнизването на минутите го сграбчи отчаяние. Най-сетне откри малката си скъпоценна вещ в пясъка, обективът беше обърнат надолу.

Издуха песъчинките, насочи фотоапарата към къщите и се втренчи в екрана. Видимостта бе замъглена от фини драскотини по лещата.

Много лошо.

Наблюдателя тихо изруга и погледна часовника си. 12:14 след полунощ. Пое към къщата, в която бе отседнала Линдси.

След като фотообективът, който скъсяваше разстоянието, се беше повредил, налагаше се да се приближи пеша.

Наблюдателя прескочи предпазния парапет, ограждащ полето, и се озовала тротоара под улична лампа, която освети темето му.

През две къщи от края на шосето домът на Кет светеше със запалени лампи.

Шмугна се в сенките, приближи къщата отстрани, като притича през странични дворове, и най-сетне приклезна в завета на живия плет досами всекидневната на Боксър.

Надигна се и с разтуптяно сърце надникна през панорамния прозорец.

Тайфата вътре беше в пълен състав: Линдси по тениска с надпис ДПСФ^[1] и трико; Клеър, чернокожата съдебна лекарка в златист кафтан; и Синди с вдигната нагоре руса коса по дълга хавлия, препасана през кръста, от която се подаваха само ръбовете на розовата ѝ пижама и стъпалата ѝ.

Жените разговаряха оживено, избухваха в смях, после пак ставаха сериозни. Само да можеше да разбере какво си говорят!

Наблюдателя прехвърляше в ума си фактите, последните събития, обстоятелствата. Столът в детската стая. Нямаше как да свържат който и да е от тях с каквото и да е, но бе допуснал грешка.

Безопасно ли е да се продължава?

Има да се свърши още толкова много.

Наблюдателя почувства натрупаното напрежение в тялото си. Ръцете му трепереха, към гърлото му се надигаха киселини. Не можеше да остане повече тук, просто не беше в състояние.

Озърна се, за да се увери, че никой не разхожда куче или излиза да изхвърли боклука, след което се отдели от живия плет и за секунди се мярна в уличната светлина. Прескочи предпазния парапет и тръгна по тъмната пътека към плажа.

Трябваше да се вземе решение за Линдси Боксър. Трудно решение.

Жената беше ченге.

[1] Дирекция на полицията в Сан Франциско — Б.пр. ↑

ГЛАВА 72

Събудих се рано сутринта с неясна мисъл, изплувала от дълбините на съзнанието ми.

Пуснах Марта в задния двор, сложих да се вари кафе и включих лаптопа.

Боб Хинтън беше споменал, че преди две години в Залива на полумесеца са били убити още двама души — Рей и Моли Уитъкър. Идвали тук за лятото, по думите на Хинтън. Рей бил фотограф, а Моли се водела нещо като актриса, по-точно статистка в Холивуд.

Влязох в базата данни на НИЦК и ги потърсих вътре. Още бях в шок, когато минах по спалните на момичетата да ги събудя. Едва когато се облякоха и седнаха на кафето с кифлички, им разказах какво съм открила за Рей и Моли Уитъкър.

— И двамата са се занимавали с порнография. Рей снимал с камера изпълненията на Моли с деца — момчета, момичета, полът явно не бил от значение. За което са били арестувани и освободени. И кой е бил адвокатът им? Отново Бранкузи.

Момичетата ме познаваха твърде добре. Върнаха ме към ситуацията, в която се намирах, предупредиха ме да внимавам, припомниха ми, че в момента съм само и единствено цивилно лице и колкото и логично да изглежда желанието ми да проследя възможната връзка между съпрузите Уитъкър и Денис Агню, аз съм на чужда територия, никой не стои зад гърба ми и си вземам голяма беля на главата.

Сигурно съм повторила поне дузина пъти „знам, знам“ и докато си вземахме довиждане на алеята, дадох куп обещания да бъда послушна.

— Мисли как ще се върнеш, Линдси — рече Клеър на сбогуване и хвана с две ръце лицето ми.

— Добре — обещах, — ще мисля по въпроса.

Двете ме прегръщаха като за последно и, честно казано, това ми подейства.

Когато колата на Клеър се измъкна от алеята на заден ход, Синди се подаде от прозореца.

— Ще ти се обадя довечера. Помисли върху това, което ти говорихме. Мисли, Линдси.

Изпратих им въздушни целувки и се прибрах вътре. Открих чантата си окачена на топката на една врата и се разрових из нея, докато напипах мобилния телефон, полицейската значка и пистолета.

След минута запалих експлоръра.

Маршрутът ми из града беше кратък, мислите се надпреварваха в ума ми, докато не спрях колата на паркинга пред полицейските бараки.

Шефът беше в кабинета си, взираше се в компютъра с чаша кафе в ръката и кутия шоколадови понички на стола до него.

— От тия неща се умира — прекъснах го. Той премести поничките, за да седна.

— Ако питаш мен, смъртта от понички е хубав начин да си отидеш. Какво те води насам, лейтенант?

— Ето това — заявих. Измъкнах рапорта с досието на Агню и го треснах върху разхвърляната камара бумажни на бюрото му. — Рей и Моли Уитъкър също са били бити с камшик, нали?

— Да. Те бяха първите.

— Набелязахте ли евентуални заподозрени за убийството им?

Шефът кимна.

— Не можах да го докажа тогава, не мога да го докажа и сега, но наблюдавам този тип от дълго време. — Вдигна рапорта за Денис Агню и ми го върна. — Знаем всичко за Денис Агню. Той е главният ни заподозрян.

ГЛАВА 73

По залез-слънце подрънквах на верандата една мелодийка с китарата, когато от пътя завиха светлини на фарове, бавно плъзнаха по улицата и спряха пред къщата на Кет.

Вече бързах към автомобила, шофьорът излезе и отвори задната врата.

— Знам си — произнесох с поруменяло като залеза лице. — Минавал си наблизо.

— Точно така — каза Джо и обгърна талията ми с ръка. — А аз си мислех, че ще те изненадам.

Поставих ръка върху предницата на колосаната му бяла риза.

— Обадила ти се е Клеър.

— И Синди — засмя се глуповато Джо. — Хайде да те водя на вечеря.

— Хмм. Ами ако приготвя вечерята тук?

— Става.

Джо чукна по покрива на колата и тя потегли.

— Ела — каза той, грабна ме в прегръдката си, целуна ме и отново ме слиса това как една целувка може да распали такъв пожар. Докато горещината изпълваше тялото ми, в главата ми се мярна една-едничка що-годе разумна мисъл: Ето ни пак заедно. Още една романтична интерлюдия в движение, докато ме лашка влакчето на ужаса — моят живот.

Джо взе лицето ми в ръце и отново ме целуна, а сърцето ми сдаде слабата си съпротива. Влязохме в къщата и затворих вратата зад нас с ритник.

Застанала на пръсти, обвила ръце около шията на Джо, аз се оставих той да ме отведе назад през къщата, докато не паднах по гръб в леглото, а Джо взе да сваля дрехите ми. Започна с обувките, целуваше всяка разкрита гола частица по пътя нагоре към устните ми.

Мили боже, той ме разтопи без остатък, остана само сребърната верижка!

Задъхана, понечих да го прегърна, беше изчезнал. Отворих очи и видях, че се съблича. Беше великолепен. Силен, със слънчев загар, стегнат. И целият мой.

Усмяхнах се от радост. Само пет минути по-рано нямах търпение да се втурна в маратона на закона и реда. А сега! Разтворих ръце и Джо покри тялото ми със своето.

— Хей — прошепна, — толкова ми липсваше!

— Замълчи — отвърнах. Ухапах го леко по долната устна, сетне разтворих уста за неговата и обвих крайници около тялото му.

Когато след час се измъкнахме от спалнята боси и разрошени, навън беше тъмно като в рог. Марта шляпаше с опашка, все едно казваше „Нахрани ме“, което и направих.

После приготвих богата трицветна салата с горчица и сос винегрет с малко настърган пармезан и сложих да се варят спагети, докато Джо забъркваше доматения сос с босилек, риган и чесън. Скоро въздухът се изпълни с божествен аромат.

Ядохме на кухненската маса и си споделяхме основните новости от изтеклата седмица. Новостите на Джо много напомняха новините на Си Ен Ен. Ужасяващи взривявания на коли, прониквания през летища, политически разправии... не бе необходимо да имам специален достъп, за да ги слушам. Докато миехме заедно чиниите, разказах на Джо по най-краткия и необезпокоителен начин за срещите ми с Агню.

Той стисна челюсти, докато ме слушаше.

— Все едно не съм ти казала нищо — целунах го по челото отново напълних чашата му с вино.

— Все едно не съм бесен, че си се изложила на такава опасност.

Боже господи, всички ли са забравили, че съм ченге? При това добро. Първата жена лейтенант в Сан Франциско и тъй нататък.

— Гледа ли ти се Кари Грант? — попитах. — Харесваш ли Катрин Хепбърн?

Сгушихме се на дивана и гледахме „Да отглеждаш бебе“ — една от любимите ми щури комедии. Превивах се от смях, както винаги на сцената, в която Кари Грант се промъква зад териера, ухапал кокал от динозавър, Джо се смееше с мен и ме държеше в прегръдката си.

— Не питай, ако ме видиш да правя същото с Марта — разсмях се аз.

— Толкова те обичам, Линдси.

— Толкова те обичам, Джо.

Късно през нощта заспах свряна в тялото на Джо с мисълта:
„Колко ми е точно всичко. Просто не мога да му се наситя.“

ГЛАВА 74

Джо забърка яйца с бекон на ослепителната светлина, нахлуваща през кухненските прозорци. Напълних чашите ни с кафе, а той прочете неизречения въпрос в присвитите ми очи.

— Тук съм, докато ми се обадят. Ако искаш, мога да ти помогна да разнищим убийствата.

Качихме се в експлоръра — Джо на волана, а аз с Марта в скута ми до него. Осведомих Джо за семейство Сардучи, докато обикаляхме бавно около къщата им от стъкло край залива.

Сетне се насочихме към Кресънт Хайтс по черния лъкатушещ път, който ни изведе пред вратата на малката изоставена къща на съпрузите Долтри.

Опустошението от убийството личеше отвсякъде. Предната ливада беше буренясала, прозорците и вратите заковани с дъски, а тук-там из храстите пърхаха като жълти пеперуди остатъци от ограничителната лента на местопрестъплението.

— Съвсем различна социална класа от семейство Сардучи — отбеляза Джо.

— Да. Не смятам, че тези убийства са свързани с пари.

Насочихме експлоръра надолу по склона и само след минути навлязохме в Оушън Колони — квартала, опиращ в игрището за голф, квартала, в който бяха живели и загинали семейство О'Моли. Посочих му бялата къща в колониален стил със сини капаци, щом я приближихме. В предния двор вече имаше табела „Продава се“, а на алеята беше паркиран един линкълн.

Спряхме до бордюра и видяхме русокоса жена в розова рокля да излиза от къщата и да заключва предната врата. Когато ни забеляза, лицето ѝ се разтегна в силно начервена усмивка.

— Здравейте — посрещна ни тя. — Аз съм Емили Харис от недвижими имоти „Пасифик Хоумс“. Съжалявам, но къщата е отворена само в неделя. Не мога да ви я покажа сега, тъй като имам ангажимент в града...

Явно на лицето ми се е изписало разочарование, а г-ца Харис ни виждаше като възможни клиенти.

— Вижте, на излизане пуснете ключа в пощенската кутия. Става ли?

Излязохме от колата и аз хванах под ръка Джо. Като същинска брачна двойка, която си търси ново гнездо, ние се изкачихме по стъпалата и отключихме входната врата на семейство О'Моли.

ГЛАВА 75

Вътре къщата беше хигиенизирана, преобоядисана и освежена — бе направено всичко необходимо, за да се вземе най-високата цена за един луксозен имот. Позабавих се в хола, след което последвах Джо по витата стълба.

Когато влязох в голямата спалня, го заварих да оглежда вратата на дрешника.

— Тук е имало малка дупчица на нивото на очите, виждаш ли, Линдс? Закърпена е. — Той изчегърта с нокът още меката замазка.

— Шпионка?

— Шпионка в дрешник — отвърна Джо. — Странно, не мислиш ли? Освен ако съпрузите О'Моли не са се снимали на домашно видео.

Замислих се за момент, правейки евентуална връзка между домашното порно и версията на Дългия Ранди. Дали ченгетата бяха забелязали инсталираната камера?

И какво ако бяха?

Няма нищо незаконно в доброволните сексигри на зрели хора.

Вмъкнах се в прясно лакирания дрешник и плъзнах телените закачалки настрани, придържайки ги да не тракат.

Точно тогава забелязах другата шпакловка под пресния лак. Издълбах я с пръст и почувствах как сърцето ми се разтупка. На гърба на дрешника имаше още една шпионка, която преминаваше през стената отзад.

Свалих една телена закачалка от пръта и я изправих като дълга жица, която проврях през дупката.

— Джо, би ли отишъл да провериш къде излиза това?

Усещах жицата в ръцете си като жива и очаквах подръпването от другата страна, което най-сетне се случи. Джо се върна след секунди.

— Излиза към друга спалня. Трябва да видиш нещо, Линдси.

Съседната стая още не беше напълно завършена, имаше едно разхвърляно легло с балдахин, тоалетка в същия стил и богато украсено огледало в човешки ръст на стената. Джо ми показва

дупчицата, замаскирана като флорален детайл в рамката от дърворезба на огледалото.

— По дяволите, Джо. Това е стаята на дъщеря им. Да не би копелетата да са шпионирали Кейтлин? Да са я снимали?

Гледах през прозореца на колата, докато Джо ни откарваше обратно в къщата на Кет. Втората шпионка не ми излизаше от ума. Що за хора са били тия О'Моли? Защо ще монтират видеокамера на това дете?

Да не е останала от миналото, някаква маниашка родителска загриженост?

А ако е нещо далеч по-зловещо?

Умът ми правеше смели акробатики около шпионката, докато прехвърлях всяка възможност. Но всичко ме връщаше към единствения въпрос: Свързва ли се това по някакъв начин с убийствата?

ГЛАВА 76

Беше едва по обед, когато се прибрахме в къщата на Кет. Влязохме с Джо в спалнята на племенничките ми, за да използваме голямата коркова дъска и да подредим на нея известните ни факти за убийствата.

Открих цветни маркери и картончета и придърпах две пластмасови табуретки, за да седнем.

— И така, какво знаем? — попита Джо, забождайки жълто картонче на дъската.

— Веществените доказателства насочват, че убийците са трима. Според патоанатома вероятно са използвали различни ножове и каиши, което подкрепя хипотезата ми, че извършителите са били няколко, но всъщност не разполагаме с нищо друго. Няма нито един косъм, нито влакно, нито пръстов отпечатък, нито даже следа от ДНК. Все едно разследваме случай през четиридесетте години на миналия век. Криминалистите не ни помагат да го разплетем.

— Каква е схемата, която виждаш ти? Опиши ми я на глас.

— Не ми се очертава ясно в главата — отговорих и обгърнах с длани въображаема кристална топка. — Старк ми съобщи, че всички жертви са били брачни двойки. След което добави: „Това не означава нищо. Осемдесет процента от тукашното население са женени.“

Джо написа имената на жертвите върху листчета.

— Продължавай.

— Всички двойки са имали деца, с изключение на семейство Уитъкър. Уитъкърви са снимали детско порно, а Кейтлин О’Моли може да е евентуална жертва. Но това са си чисти догадки. Порно ракурсът ме навежда на мисълта, че е възможно да има връзка с местните мутри от порно бизнеса, а чрез тях и с организираната престъпност — също догадка. И последно, моят Джон Доу някак не се връзва с профила на жертвите.

— Може първото убийство да е било импулсивно — отбеляза Джо, — а по-сетнешните да са предумишлени.

— Хмм — промълвих и зарях поглед към прозоречния перваз, където във водни чаши растяха зародиши на сладки картофи и техните филизи и нежнозелени листенца пълзяха по ръбовете им. — Има логика. Може би моят Джон Доу е бил убит от страст. Ако е така, доста дълго време след това убиецът или убийците не са изпитвали подобна нужда. Почеркът е същият. Но каква е връзката?

— Още не зная. Опитай се да набележиш само най-същественото.

— Имаме осем свързани убийства в радиус от десет мили. Всички жертви са с прерязани гърла, с изключение на Лорелай О'Моли, която е била изкормена. Всичките осем плюс Джон Доу са бичувани. Мотивът е неясен. Има и главен заподозрян, който е бивш порно жребец и боклук с тефлоново покритие.

— Ще се обадя тук-там — каза Джо.

ГЛАВА 77

Щом Джо приключи телефонния си разговор с ФБР, взех маркера, а той обобщи бележките си.

— Нито една от жертвите не е свързана с някакви улики; нямат углавни престъпления, не са си сменяли имената, нямат връзки с Денис Агню. Колкото до онези субекти от „Палавниците“ — вметна Джо, — Рикардо Монтефиоре, или Рик Монти, е осъждан за сводничество, неприлично поведение на публично място, сбиване и това е всичко за него. Роко Бенуто, жребецът от порно магазина, е слаба ракия — веднъж е обвиняван за кражба и веднъж за влизане с взлом в супермаркет в Ню Джърси, когато бил деветнайсетгодишен. Невъоръжен.

— Едва ли е типичен профил на сериен убиец.

Джо кимна и продължи.

— И тримата са известни като „съучастници на разни бандити от дребна и средна величина“. Доставили момичета на няколко купона на мутри. За Денис Агню вече знаеш, че е имал повдигнато обвинение в убийство през 2000 година, което е било свалено.

— Адвокатът, който го е отървал, е Ралф Бранкузи.

Джо кимна отново.

— Жертвата е била начинаеща порнозвезда от Урбана, Илинойс. Била двадесет и няколко годишна, зависима от хероин, арестувана няколко пъти за проституиране. Била е една от любовниците на Агню, преди да изчезне.

— Изчезнала ли? Тялото ѝ не е ли било открито?

— Съжалявам, Линдси. Липсва труп.

— Значи не знаем дали са ѝ прерязали гърлото.

— Не.

Подпрях брадичка на ръцете си. Обезсърчително е да си на крачка от сърцевината на този парад на ужасите и да не разполагаш с нито една прилична улика, от която да тръгнеш.

Но една схема се оформяше ясно. Убийствата се съгъстяваха във времето. Моят Джон Доу бе убит преди десет години, семейство

Уитъкър осем години по-късно, съпрузите Долтри преди месец и половина. А сега имахме две двойни убийства за една седмица.

Джо седна на табуретката до мен. Взе ръката ми в своята и двамата се втренчихме в бележките, забодени на корковата ламперия. Когато проговорих, гласът ми изкънтя в малката детска стая.

— Графикът им ескалира, Джо. Точно в този момент те планират да го извършат отново.

— Сигурна ли си? — попита.

— Да. Усецам го.

ГЛАВА 78

Събудих се от резкия звън на телефона до леглото. Вдигнах слушалката на второто позвъняване, забелязвайки, че Джо го няма, а на стола, върху който държеше дрехите си, бе оставена бележка.

— Джо?

— Юки се обажда, Линдси. Събудих ли те?

— Не, бях будна — излъгах.

Разговорът продължи пет минути в типичните за Юки сбит стил и скорост и след като затворих, бях окончателно разсънена. Прочетох милото послание на Джо за довиждане, след което навлякох леки спортни дрехи, сложих каишката на Марта и заедно се отправихме тичешком към плажа.

Откъм залива духаше освежителен бриз и с Марта затичахме в посока север. Не бяхме стигнали далеч, когато дочух, че някой вика името ми.

— Линдсиии, Линдсиии!

— Алисън! Здравсти детенце!

Тъмнокотото момиченце ме прегърна силно през кръста, след което седна на пясъка, за да гушне Марта.

— Али, да не би да си тук самичка?

— Разхождаме се — обясни тя и посочи към група хора и чадъри нагоре по плажа. Когато ги наближихме, чух децата да пеят „Йоли-йоли-йоли“ — припева от филма „Непобедимият“. Видях, че Кароли се приближава към мен.

Разменихме прегръдки, след което тя ме представи на „своите“ хлапета.

— Ей, какъв е този помияр? — запита ме едно единадесет-дванадесет годишно момче с рошава русолява коса.

— Тя не е помияр. Сладуранката Марта е овчарско коли.

— Не прилича на Ласи — обади се малко момиченце с ягодовочервени къдри и избледняваща синина на окото.

— Не. Овчарските колита са друга порода. Те произхождат от Англия и Шотландия и вършат много важна работа — поясних. —

Пазят овците и стадата с крави.

Бях привлякла вниманието им и Марта вдигна поглед към мен, сякаш разбираше, че говоря за нея.

— Разбира се, овчарските колита се учат от стопаните си да изпълняват команди, но те са много умни кучета и не само обичат да се трудят, а даже разбират, че животните в стадото са техни и отговарят за тях.

— Заповядай ѝ да направи нещо! Покажи ни как слуша, Линдси — замоли ме Али. Усмихнах ѝ се.

— Кой иска да бъде овцата? — попитах.

Повечето хлапета се изкикотиха, но четири от тях, в това число и Али, си предложиха услугите. Казах на „овците“ да се разпръснат по плажа, след което отвързах каишката на Марта.

— Марта, дръж ги — наредих ѝ и тя побягна към групата деца. Те запищяха и се опитаха да ѝ се изплъзнат, но не им се удаде. Тя беше бърза и ловка, навела ниско глава, без да ги изпуска от очи, лаеше по петите им, а децата се скупчваха във все по-плътна група.

— Дай ги насам — извиках аз и Марта подкара хлапетата по часовниковата стрелка по сушата към нас. — Изгони ги — заповядах и Марта ги накара да завият обратно към скалата, а децата прихнаха в смях.

— Стига толкова — викнах и малкото ми черно-бяло куче удържа хлапетиите в група, като обикаляше в кръг около краката им, и ги насочи, запъхтени и замаяни от гонитбата, да се върнат при хавлиите си на пясъка.

— Мирно, Марта — казах. — Отлично. Браво, сладуранке!

Марта се поздрави с радостен лай. Децата изръкопляскаха и подсвириха с уста, а Кароли ни раздаде чаши с портокалов сок и ни пожела да ни е сладко. Когато вниманието се отклони от мен и Марта, се уединихме с Кароли и ѝ казах за разговора ми с Юки.

— Искам да те помоля за една услуга — обърнах се към нея.

— За теб — всичко — отвърна Кароли Браун, след което се почувства длъжна да добави: — Линдси, от теб ще излезе страхотна майка.

ГЛАВА 79

Само минути след като си взехме довиждане с Кароли и децата, с Марта се заизкачвахме по стръмния бряг, после прекосихме тревясалото поле и се насочихме към улица „Мирамонте“. Стъпвах на тротоара, когато забелязах някакъв мъж на около стотина метра от нас да насочва малък фотоапарат към мен.

Беше толкова надалеч, че зърнах само проблясването на фотообектива, оранжево горнище на анцуг и бейзболна шапка, нахлупена ниско над очите му. А и той не ми даде възможност да се приближа. Щом видя, че съм го забелязала, се обърна и се отдалечи с бърза крачка.

Човекът може просто да е правел любителски снимки на околността или да е бил от жълтата преса, най-сетне попаднал на следите ми. Може и глождещото чувство в гърдите ми да е било просто параноя, но изпитах неясно безпокойство, когато поех към къщи.

Някой ме наблюдаваше.

Някой, който не искаше да го видя.

Щом се прибрах у Кет, оправих леглото и си събрах багажа. Сетне нахраних Пенелъпи и ѝ смених водата.

— Имам добри новини за теб, Пени — съобщих на вълшебното прасе. — Кароли и Алисън обещаха да те навестят по-късно. В бъдещето ти те чакат много ябълки, бебчо.

Сложих бележката от Джо, с която си вземаше „довиждане засега“, в дамската си чанта и след като огледах най-внимателно наоколо, се запътих към входната врата.

— Прибираме се у дома — съобщих на Марта.

Качихме се на експлоръра и подкарахме към Сан Франциско.

ГЛАВА 80

В седем часа същата вечер отворих вратата на „Индиго“ — чисто нов ресторант, открит на улица „Макалистър“, само на две преки от съда, което би трябвало да убие апетита ми. Подминах облицования с дървена ламперия бар и влязох в самия ресторант с високи тавани. Шефът на заведението ме отметна в списъка си и ме придружи до банкетна маса с покривка от син плюш, на която Юки прелистваше някакви документи.

Тя се изправи да ме прегърне и когато ѝ отговорих със същото, установих колко съм щастлива, че виждам адвокатката си.

— Как я караш, Линдси?

— Направо разкошно, като изключим факта, че процесът ми започва в понеделник.

— Ще спечелим делото — успокои ме тя, — тъй че престани да се тревожиш за него.

— Глупаво е да се терзая — съгласих се.

Усмигнах ѝ се, но бях много по-разколебана, отколкото ми се щеше да узнае. Мики Шърман беше убедил големите шефове, че за всички нас ще е най-добре, ако ме защитава жена адвокат и че Юки Кастеляно е „точното момиче за тая работа“.

Щеше ми се и аз да съм толкова уверена.

Макар че я хвацах в края на дълъг работен ден, Юки изглеждаше свежа и пълна с енергия, но най-вече млада. Стисках замислено сребърния си медальон, докато заедно с двадесет и осемгодишната ми адвокатка си поръчвахме вечерята.

— И тъй, какво съм пропуснала, след като се магнах от града? — попитах Юки. Избутах специалитета на заведението — печен костур на тиган с пюре от пащърнак — в единия край на чинията и бодвах по малко салата от каперси с копър в сос винегрет от моркови и тарагон.

— Радвам се, че не беше тук, Линдси, защото акулите бяха настървени за плячка — осведоми ме Юки. Забелязах, че ме гледа право в очите, но през това време ръцете ѝ не спираха да се движат. — Уводни статии и телевизионни репортажи за обезумелите родители ни

заливат по двадесет и четири часа седем дни в седмицата... Гледа ли „На живо в събота вечер“?

— Не следя това предаване.

— Е, просто да знаеш, че даваха някакъв скеч, пародия, в която ти беше Мръсната Хариет.

— Явно се е вдигнала голяма пушилка — изрекох с кисела физиономия. — Звучи сякаш съм била новина номер едно.

— Ще става още по-лошо — предупреди Юки и подръпна една къдрица на дългата си до раменете коса. — Съдия Ачакозо е дала съгласието си за пряко излъчване по телевизията от съдебната зала. А аз току-що получих списъка със свидетелите на ищеца. Сам Кабът е един от тях.

— Е, това е добре, нали? Сам призна, че е извършил убийствата с електрическия ток. Можем да го използваме!

— Боя се, че не, Линдси. Адвокатите му са подали възражение това да се взема под внимание, тъй като родителите му не са присъствали, когато се е изтървал пред медицинската сестра от реанимацията. Виж — каза Юки, стискайки ръцете ми, явно в отговор на шока, изписан по лицето ми, — жив ще го разнищя, бъди сигурна. Но не можем да се позовем на неговото самопризнание. Имаме твоите показания срещу неговите, той е само на тринадесет години, а ти си пияно ченге.

— И ми казваш „не се тревожи“, защото...?

— Защото истината ще излезе наяве. Съдебните заседатели са човешки същества, повечето от които са вземали по някое друго питие в живота си. Смятам, те ще осъзнаят, че имаш право, дори от теб се очаква от време на време и ти да пийваш по нещо. Опитала си се да помогнеш на онези деца, Линдси. А това не е престъпление.

ГЛАВА 81

— Не забравяй, че си подсъдима от момента, в който прекрачиш съдебната сграда — инструктира ме Юки, докато вървахме заедно в прохладната вечер. Влязохме в гаража „Опера Плаза“ на булевард Ван Нес и взехме асансьора до мястото, където Юки бе паркирала своята сиво-кафява акура.

Скоро подкарахме на изток по авеню „Голдън Гейт“ към любимото ми подкрепително заведение, въпреки че през цялата вечер се придържах към кока-колата. За всеки случай.

— Ще пристигнеш с най-обикновена кола, не полицейска и не някой спортен автомобил.

— Имам експлорър на четири години. Ударен във вратата. Става ли?

— Това се иска — разсмя се Юки. — Идеално. Беше се облякла много подходящо за предварителното изслушване. Тъмен костюм, значка на ДПСФ, никакви други дрънкулки. Когато пресата ти наскача от всички страни, можеш да се усмихваш любезно, но не отговаряй на никакви въпроси.

— Да оставя цялото говорене на теб.

— Точно така — отвърна тя, докато паркирахме пред бар „Сузис“.

Прониза ме тръпка на щастие, щом прекрачихме прага му. Калипсосо съставът бе повдигнал настроението на тълпата, както и на самата Сузи, която танцуваше лимбо в средата на дансинга, облечена в яркорозов малайски саронг. Двете ми най-добри приятелки ни махнаха да се присъединим към „нашето“ сепаре в дъното.

Запознах ги:

— Клеър Уошбърн, Юки Кастеляно; Юки, Синди Томас.

Момичетата протегнаха ръце и се здрависаха поред. Видях по напрегнатите им изражения, че дружките ми са не по-малко разтревожени за предстоящия процес от самата мен.

Клеър пое ръката на Юки и събщи:

— Аз съм приятелка на Линдси и не е необходимо да ти казвам, че съм свидетел от страна на обвинението.

А Синди произнесе сериозно:

— Работя за „Кроникъл“ и ще ѝ крещя грубиянски въпроси извън съдебната зала.

— И ще я накълцаш на кайма, ако се налага — вметна Юки.

— Сто на сто.

— Ще се грижа добре за нея, момичета — увери ги Юки. — Не ще и дума, чака ни много мръсна битка, но ние ще победим.

Плеснахме си дланите, сякаш предварително бяхме сигурни, че ще стане именно така.

— На борба, дружина! — обобщих аз.

Зарадвах се, че мога да се смея и че Юки свали сакото на костюма си, а Клеър сипа маргарити на всички, без мен.

— Тази ще ми е първата — произнесе Юки колебливо.

— Време ти беше, адвокат. Но ще я пиеш бавно и с наслаждение, нали? А сега — рече Клеър, — разкажи ни всичко за себе си. Започни от самото начало.

— Добре. Зная си. Откъде имам това смешно име? — рече Юки и облиза солта от горната си устна. — Първо трябва дави обясня, че японците и италианците са пълни противоположности, като двата полюса. Да вземем например храната им: сурова сепия и ориз срещу маринара скунджили върху лингуини. — Юки се разсмя — прекрасен звук като звън на камбанки. — Когато дребничката ми скромна майка-японка срещнала грамадният ми страстен баща — американски италианец на един студентски обмен, просто се привлекли като магнит — разказваше Юки по своя смешен начин като картечница. — Бъдещият ми баща казал „Дай да се оженим, докато сме още влюбени“, което и направили само три седмици след запознанството си. А аз съм се появила девет месеца по-късно.

Юки ни обясни колко силни били предубежденията срещу децата от смесени бракове в още консервативна Япония и как семейството ѝ се преместило в Калифорния, когато била само на шест години. Но добре помнела какво е да те тормозят в училище заради това, че си „мелез“.

— Искях да стана адвокат от мига, в който бях достатъчно голяма, за да осъзная какво прави Пери Мейсън по телевизията —

сподели тя с блеснали очи. — Повярвайте ми, не се хваля, казвам го просто за ваша информация, но изкарвах само отлични оценки в „Болт“^[1] и откакто съм завършила, съм постоянно на състезателната писта с Дъфи и Роджърс. Смятам, че мотивацията на хората е решаваща за техните изяви, тъй че вие трябва да разберете моята. Все доказвах нещо на себе си: че умът и добрината не са достатъчни. Трябваше да съм най-добрата. А колкото до Линдси, вашата стара и моя нова приятелка, зная с цялото си сърце, че е невинна. И ще го докажа.

[1] „Болт Хол“ — юридически факултет към Калифорнийския университет, Бъркли. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 82

Независимо от всичко, което Юки ми разказа за раздухания от медиите скандал, изтръпнах, когато на следващата сутрин видях струпания народ на площадката пред съда. Сателитни телевизионни коли бяха паркирани от двете страни на „Полк“ и доста заплашителната тълпа сновеше във всички посоки, блокирайки движението към сградата на кметството и градския съд.

Паркирах в гаража на „Ван Нес“ само през три преки от съдебната палата и се опитах да се смеся с народа като вървя пеша. Но не ми се размина. Щом ме забелязаха, репортерите ме притиснаха от всички страни, тикайки в лицето ми микрофони и камери, и закрещяха въпросите си, които не можех да чуя, камо ли да им отговоря.

Обвиненията в „полицейска бруталност“, подвеждащите въпроси и почти болезнения шум на тълпата ме зашеметиха, изпълниха ме с неопределена тъга. Та аз съм добро ченге, по дяволите. Как стана така, че хората, на които съм се заклела да служа, се обърнаха срещу мен?

Карлос Вега от „КРОН-ТиВи“ преследваше високия рейтинг с „Процеса на Мръсната Хариет“. Беше дребен мъж с фанатично излъчване, известен с това, че интервюира хората толкова ловко, че те не усещат изкормването. Но аз познавах Карл — беше ме интервюирал и преди — и когато ме попита „Обвинявате ли семейство Кабът за съдебното преследване срещу вас?“, за малко да му се озъбя.

Бях на косъм неразумно да се заям с него, тъкмо за новините в шест часа, когато някой ме измъкна за лакътя от тълпата. Извърнах се рязко и видях, че спасителят ми е приятел в униформа.

— Конклин — продумах. — Слава богу!

— Дръж се плътно до мен, Лу — каза той, насочвайки ме през тълпата към непробиваем полицейски кордон, който осигуряваше тесен проход към съдебната сграда. Сърцето ми запърха, когато колегите ми полицаи, стиснали се за ръцете, за да ми осигурят свободно преминаване, ми кимаха или ми казваха по някоя дума, докато се провирах.

— Разкажи им играта, лейтенант.

— Дръж се, лейтенант.

Съзрях Юки сред навалицата по стъпалата пред съда и се насочих право към нея. Тя ме пое от офицер Конклин и двете заедно вложихме цялата си сила, за да отворим тежката врата от стомана и стъкло на съдебната институция. Изкачихме се по мраморната стълба и след малко се озовахме във внушителната съдебна зала, облицована с ламперия от черешово дърво, на втория етаж.

При влизането ни към нас се извърнаха всички глави. Оправих наскоро изгладената си яка, прокарах ръка по косата си и заедно с Юки прекосихме застланата пътека към адвокатските маси най-отпред. През последните няколко минути си бях възвърнала външното самообладание, но вътрешно кипях.

Как е възможно да ми се случва това?

ГЛАВА 83

Юки застана встрани, докато се промъквах зад масата и заех мястото си до среброкосия Мики Шърман, известен с цветистия си език.

— Как я караш, девойко? Изглеждаш страхотно. Добре ли си?

— По-добре от всякога.

Но и двамата знаехме, че никой нормален човек не може да се чувства „добре“ на мое място. Цялата ми кариера бе заложена на карта и ако заседателите се обявиха срещу мен, животът ми отиваше на кино. Доктор Кабът и съпругата му настояваха за петдесет милиона обезщетение и въпреки че 49.99 милиона от тях трябваше да получат от кметството на Сан Франциско, аз пак щях да бъда разорена и навярно до края на живота си щях да нося прякора Мръсната Хариет.

Докато Юки седнаше до мен, шефът Трачио се пресегна през перилото и стисна рамото ми в знак на подкрепа. Не го очаквах и се трогнах. Сетне в залата се понесоха гласове, когато „великолепният екип“ на ищците премина в индианска нишка и зае местата от другата страна на пътеката. Миг след това в залата влязоха д-р и г-жа Кабът и седнаха зад адвокатите си. Върлинестият д-р Кабът и очевийно скърбящата му русокоса съпруга впиха погледи в мен.

Андрю Кабът беше като тресяща се скала от възпирана ярост и страдание. Изражението на Ева Кабът беше олицетворение на безкрайната мъка. Тя бе майката, загубила необяснимо как своята дъщеря заради мен, а освен това бях осакатила и сина ѝ. В погледа на зачервените ѝ сиви очи, които ми отправи, разчитах само бездънна ярост.

Ева Кабът ме ненавижда.

Иска ме мъртва.

Хладната ръка на Юки върху моята прекъсна зрителния ми контакт с г-жа Кабът, но не преди гледката на взаимно прикованите ни погледи да бъде запечатана на лента.

— Всички да станат — прогърмя гласът на съдебния пристав.

Чу се оглушително трополене при ставането на залата на крака, дребната очилата съдийка Ачакозо се изкачи към съдийската скамейка. Седнах зашеметена.

Това е, процесът ми започваше.

ГЛАВА 84

Изборът на съдебни заседатели отне почти три дни. След ден първи, тъй като не издържах повече на безспирно звънящия телефон и гъмжилото на медиите пред малката ми къща, с Марта си събрахме багажа и се преместихме в апартамента на Юки с двете спални, който се намираше на „Крест Роял“ в неголям жилищен блок с добра охрана.

Роякът журналисти се увеличаваше и с всеки изминал ден ставаше все по-гласовит. Пресата охраняваше пощурялото обществено мнение с подробности за етническият произход, социалният статус и икономическото състояние на всеки избран съдебен заседател, като допълнително ни наточаваше и с неизбежните расови профили. Всъщност ми се повдигаше да гледам как двете страни в залата приемат или отхвърлят потенциалните заседатели заради някакви техни явни или въображаеми предразсъдъци срещу мен. След като освободихме подред четирима чернокожи и латиноамерикански мъже и жени, повдигнах въпроса пред Юки при първата почивка.

— Не ми ли разправяше оня ден какво е да те дискриминират заради расата ти?

— Тук въпросът не е до расата, Линдси. Всички, които освободихме, имаха отрицателно отношение към полицията. Понякога хората не съзнават предубежденията си, докато не ги попитаме. А понякога, в голям публичен процес като този, лъжат, за да се доберат до своите петнадесет минути слава. В случая извършваме предварително препитване, което е наше право. Имай ми доверие. Не играем ли твърдо, сме загубили още преди да започнем.

По-късно същия ден противниковата страна безапелационно възрази в три случая и освободи две бели държавни служителки на средна възраст, защото можели да погледнат на мен благосклонно като на своя дъщеря, както и един пожарникар на име Макгои, за когото предположиха, че няма да ме осъди, даже ако бях изпила цял галон маргарити.

В последна сметка нито една от страните не беше удовлетворена, но и двете приеха дванадесет мъже и жени и трима заместника. В два

часа следобед на третия ден Мейсън Бройлс се изправи на крака, за да произнесе встъпителната си реч.

Оказа се, че и в най-страшните ми кошмари не си бях представила как това така наречено човешко същество ще изложи случая Кабът срещу мен.

ГЛАВА 85

Мейсън Бройлс имаше вид на човек, отспал си пълни осем часа предната нощ. Свежо избръснат, с класически тъмносин костюм от „Армани“. Светлосинята риза трептеше на него и подчертаваше очите му. Той стана и без да използва бележки се обърна към съда и заседателите.

— Ваша чест, дами и господа съдебни заседатели. За да разберете какво се случи през нощта на десети май, трябва да вникнете в мислите на две деца, на които е хрумнала една идея. Родителите им са отсъствали от къщи. Те откриват ключовете на новия мерцедес на баща си и решават да се повозят. Не е било правилно, но те са хлапета. Сара е на петнадесет години, а Сам Кабът, ученик в осми клас, само на тринадесет.

Бройлс извърна поглед от съдебните заседатели и го насочи към клиентите си, сякаш искаше да каже „Погледнете тези хора. Вижте лицата им след тежката загуба, причинена от полицейската бруталност.“

Бройлс отново се обърна към заседателите и продължи изложението си.

— През онази нощ Сара е била зад волана. Децата на семейство Кабът са карали из лош квартал, място на висока престъпност, известен ни под името „Тендърлойн“ и са шофирали скъпа кола. Изневиделица друга кола започва да ги преследва.

Ще чуете Сам Кабът да ви казва, че той и сестра му са били ужасени от преследващата ги полицейска кола с включена пронизителна сирена. Сигналните светлини и фаровете са святакали заслепяващо като дискотека от ада.

Ако Сара Кабът беше тук, щеше да свидетелства, че е била толкова изплашена от преследващата ги кола, че се е опитала да избяга, при което е загубила контрол над автомобила и е катастрофирала. Щеше да ви каже, че когато накрая е осъзнала, че я преследва полицията, е изпаднала в шок, защото е избягала от тях,

защото е ударила колата на баща си и защото е карала без шофьорска книжка. И защото по-малкият ѝ брат е бил ранен при катастрофата.

Страхувала се е и защото полицаите са имали пистолети.

Но Сара Кабът, която е изпреварила с цели два класа своите връстници, момиче с коефициент на интелигентност сто и шейсет, с почти безкрайни възможности, не може да ни каже нищо, защото е мъртва. А е мъртва, защото обвиняемата, лейтенант Линдси Боксър, е направила колосална грешка в преценката си и е простреляла два пъти момичето в сърцето.

Лейтенант Боксър е стреляла и по Сам Кабът, едва навлязъл в пубертета, умен, любимец на класа, капитан на отбора по футбол, шампион по плуване, изключителен спортист.

Сам Кабът никога повече няма да рита топка, нито да плува. Няма да може да стои изправен, да ходи, да се облича сам, да се къпе сам. Той никога повече няма да може да държи вилица или книга в ръцете си.

Из залата се понесе сподавен стон, когато така описаната от Бройлс трагична картина проникна в умовете на присъстващите. В продължение на цял един дълъг момент Бройлс остана безмълвен в полето, което бе очертал около себе си и своите покрусени клиенти, сякаш спря времето, действителността и истината — умение, овладяно до съвършенство през десетилетията му на бляскав адвокат.

Той сложи ръце в джобовете си, излагайки на показ тъмносините си тиранти и сведе поглед към лъскавите върхове на обувките си, сякаш самият той се мъчеше да асимилира ужасяващата трагедия, която току-що бе описал.

Имаше вид на човек, едва ли не вгълбен в молитва, което бях сигурна, че не е правил никога.

Можех само да седя мълчаливо, вперила поглед в нетрепващото лице на съдията, докато Бройлс ни освободи от това състояние, поглеждайки към ложата на заседателите.

Подготвил почвата за кулминацията, той я произнесе бързо и твърдо.

— Дами и господа, ще чуете свидетелски показания, че лейтенант Боксър не е била на дежурство през нощта на инцидента и че е пила алкохол. И въпреки това е взела решение да се качи в полицейската кола и да стреля с пистолет.

Ще чуete също, че Сара и Сам Кабът са носели оръжия. Факт е, че лейтенант Боксър е имала достатъчно опит да обезоръжи две изплашени хлапета, но през онази нощ тя е нарушила всички правила. Всички до едно.

Ето защо лейтенант Боксър е отговорна за смъртта на Сара Кабът, девойката, чиито забележителни възможности са били прекъснати в един унищожителен миг. Лейтенант Боксър е виновна и за осакатяването на Сам Кабът за цял живот.

Ние молим, след като изслушате свидетелските показания, да признаете лейтенант Линдси Боксър за виновна в прекомерна употреба на сила и в полицейски произвол, довели до неоправданата смърт на Сара Кабът и осакатяването на Сам Кабът.

Поради тази непоправима загуба молим да присъдите на подсъдимата петдесет милиона долара за доживотното медицинско поддържане на Сам Кабът, за неговата болка и страдания и за причинената мъка на неговото семейство. Ние молим за присъждането на още сто милиона, понесени като наказателни щети под формата на официално уведомление до местните полицейски органи и до всички други полицейски органи в страната, че това поведение е наказуемо.

За да не патрулирате из нашите улици пияни.

ГЛАВА 86

Когато чух да описват хладнокръвното психарче Сам Кабът като следващата голяма спортна надежда, така ми призля, та чак стомахът ми се преобърна. Помислих си: Шампион по плуване? Капитан на футболния отбор? Какво общо има това, по дяволите, с убийствата, които е извършил, или с куршума, който изстреля в крака на Уорън Джейкъби?

Направих усилие да запазя невъзмутимо изражение, когато Юки се изправи и взе думата.

— Вечерта на десети май е била петък вечер и краят на една трудна седмица за лейтенант Боксър — произнесе Юки с нежния си мелодичен глас, който звънна в залата. — В „Тендърлойн“ са били убити двама млади мъже и лейтенант Боксър е била силно обезпокоена от бруталността на убийствата и от липсата на качествени веществени доказателства.

Юки пристъпи към ложата на съдебните заседатели и плъзна ръка по перилото, докато се вглеждаше отблизо в очите на всеки отделен член на състава. Те следяха с очи слабичката млада жена със сърцевидно лице и блестящи кафяви очи и се накланяха напред при всяка нейна дума.

— Като ръководен служител в отдел „Убийства“ на Дирекция на полицията в Сан Франциско, лейтенант Боксър е отговорна за разследването на всяко убийство в града. Но тя е била особено разтревожена от факта, че жертвите на тези убийства са били непълнолетни. Във въпросната вечер — продължи Юки — лейтенант Боксър не е била на дежурство и е била взела с приятелки едно питие преди вечеря, когато по телефона ѝ се обажда старши полицейският инспектор Уорън Джейкъби. Инспектор Джейкъби е бивш партньор на лейтенант Боксър и тъй като случаят бил сложен, двамата работели заедно по него. Инспектор Джейкъби ще свидетелства, че се е обадил на лейтенант Боксър, за да ѝ каже, че единствената им следа, кола мерцедес-бенц, забелязана около мястото и по времето и на двете убийства, е била засечена отново на улица „Маркет“. Много хора в

ситуацията на лейтенант Боксър биха реагирали така: „Забрави. Не съм на дежурство. Не искам да вися цяла нощ в полицейска кола.“ Но това е бил личен случай на лейтенант Боксър и тя е искала да спре убиеца на двете момчета, преди да отнеме нови животи. Когато лейтенант Боксър се качила в полицейската кола заедно с инспектор Джейкъби, тя го е уведомила, че е пила алкохол, но че способностите ѝ не са нарушени. Дами и господа, ищците ще използват често думата „пияна“. Но те изопачават действителността.

— Възражение, ваша чест. Оспоримо.

— Отхвърля се. Моля, седнете, г-н Бройлс.

— Вярно — продължи Юки, застанала точно пред ложата на заседателите, — лейтенантът била изпила няколко питиета. Но не е била нетрезва, не е залитала, не е заваляла думите си, не се е държала неадекватно, нито нелогично. Освен това лейтенант Боксър не е шофирала. Питиетата, които изпила, не са имали абсолютно нищо общо със събитията, разиграли се през онази нощ. Тази полицейска служителка е обвинена в брутално застрелване на младо момиче със служебния си пистолет. Но вие ще научите, че лейтенант Боксър не е била единственото лице с оръжие в ръката на мястото на събитието. „Жертвите“ — Юки направи с ръка общоприетия знак за кавички — не само са носели оръжие, но и са стреляли първи, при това с намерението да убият.

ГЛАВА 87

Мейсън Бройлс скочи разярен.

— Възражение, ваша чест. Защитникът се гаври с жертвите и излиза извън предмета. Подсъдими тук са не Сам и Сара Кабът. Подсъдима е лейтенант Боксър.

— Затова става дума, че не би трябвало да е подсъдима — настъпи Юки. — Моята клиентка не е извършила нищо незаконно. Нищо. Тя е тук, защото ищците страдат и искат някой да плати за тяхната загуба, независимо дали е правилно или не.

— Възражение! Ваша чест! Оспоримо.

— Приема се. Г-це Кастеляно, моля запазете вашите аргументи за обобщението.

— Да, ваша чест. Извинете. — Юки отиде при масата и погледна бележките си, след което се завъртя обратно, сякаш не я бяха прекъсвали.

— През въпросната вечер примерните деца Кабът бягат от полицията, като шофират с над сто и двайсет километра в час по силно оживени улици в пълно безхаберие за обществената безопасност; това е углавно престъпление. Били са въоръжени — друго углавно престъпление — и след като Сара Кабът потрошава автомобила на баща си, на нея и на брат ѝ им се оказва помощ да излязат от катастрофиралата кола от двама загрижени полицейски служители, чиито оръжия са прибрани в кобурите, полицейски служители, изпълняващи своя дълг да служат, защитават и преди всичко да оказват помощ. Ще чуете показанията на полицейския експерт по балистика, който ще ви каже, че куршумите, извадени по хирургически път от тялото на лейтенант Боксър и инспектор Джейкъби, са изстреляни съответно от pistolетите на Сара Кабът и Сам Кабът. Ще чуете също, че Сара и Сам Кабът са стреляли по тези полицаи, без да са били провокирани. През въпросната вечер, когато е лежала на земята, губейки почти една трета от кръвта си и почти умираща, лейтенант Боксър е наредила на ищците да пуснат оръжията си, което те не са сторили. Вместо това Сара Кабът е произвела още три изстрела, които,

за щастие, не са уллучили клиентката ми. Едва тогава лейтенант Линдси Боксър отвръща със стрелба. Ако някой друг — банкиер, пекар, даже букмейкър — бе застрелял някого при самозащита, нямаше да има процес. Но ако полицейски служител защити себе си, всеки иска да го види на парчета.

— Възражение!

Но вече беше късно за възражения. Каменната маска на д-р Андрю Кабът се разтроши на късчета и лицето му се изкриви от ярост. Той скочи на крака и се хвърли към Юки, готов да я разкъса. Мейсън Бройлс възпря клиента си, но залата закипя, докато съдия Ачакозо напразно заудря с чукчето.

— Свърших, ваша чест — каза Юки.

— О, не, не сте. Няма да позволя този процес да се превърне в слободия. Пристав, опразнете залата! Двамата адвокати — в моя кабинет! — нареди съдийката.

ГЛАВА 88

Когато заседанието се възобнови, очите на Юки искряха. Останах с впечатлението, че съдийското мъмрене си е струвало заради спечелените точки с изложението.

Бройлс призова първия си свидетел: Бети Д'Анджело, сестрата от реанимацията, която се грижеше за мен в нощта на прострелването ми. Д'Анджело неохотно повтори казаното на предварителното изслушване — че нивото на алкохол в кръвта ми е било .067, че не е имало начин да разбере дали съм била в опиянение, но че .067 се смята за „под влияние на алкохол“.

Следващият призован от Бройлс беше приятелката ми д-р Клеър Уошбърн. Бройлс оповести длъжността ѝ на главен съдебен лекар в града, както и факта, че тя бе извършила аутопсията на Сара Кабът.

— Д-р Уошбърн, успяхте ли да потвърдите причината за смъртта на Сара Кабът?

Използвайки скица на човешкото тяло, Клеър посочи откъде куршумите са проникнали в тялото на Сара Кабът.

— Да. Установих две прострелни рани в гръдната област. Изстрел А е проникнал в горната лява външна част на гърдите, точно тук. Куршумът е пронизал гръдния кош на Сара Кабът между трето ляво и четвърто ребро, перфорирал е горния лоб на левия бял дроб, навлязъл е в сърдечната обвивка, разкъсал е лявата сърдечна камера и се е спрял в гръдния отдел на гръбначния стълб от лявата страна. Втората прострелна рана — продължи Клеър, почуквайки по скицата с показалката — е в гръдната кост, на дванадесет сантиметра под лявото рамо. Куршумът е минал директно през сърцето и е спрял в четвърти гръбначен прешлен на торакалната област.

Съдебните заседатели бяха затаили дъх, докато слушаха какво е причинил куршумът ми на сърцето на Сара Кабът, но щом Бройлс приключи с въпросите, Юки бе готова да поеме Клеър за кръстосан разпит.

— Можете ли да ни кажете под какви ъгли са проникнали куршумите, д-р Уошбърн? — попита Юки.

— Изстрелите са били произведени нагоре от няколко сантиметра над земята.

— Докторе, моментално ли е била убита Сара Кабът?

— Да.

— Значи може да се каже, че Сара е била съвсем мъртва, за да застреля някого, след като е била простреляна?

— Съвсем мъртва ли, г-це Кастеляно? Доколкото зная, се казва просто мъртва.

Юки се изчерви.

— Нека да перифразирам въпроса. При положение че лейтенант Боксър е била простреляна два пъти от пистолета на Сара Кабът, логично е Сара Кабът да е стреляла първа, тъй като е починала моментално от изстрела на лейтенант Боксър.

— Да, г-ца Кабът е починала моментално при прострелването.

— Още един въпрос — каза Юки, сякаш споходена от нова мисъл. — Направихте ли токсикологично изследване на кръвта на г-ца Кабът?

— Да. Няколко дни след аутопсията.

— И какво установихте?

— В тялото на Сара Кабът имаше метамфетамин.

— Била е друсана?

— Ние не използваме думата „друсана“ като медицински термин, но да, тя имаше .23 милиграма метамфетамин на литър кръв. Това е висока стойност.

— А какъв е ефектът от метамфетамин? — поиска да узнае Юки от Клеър.

— Метамфетаминът е мощен стимулант на централната нервна система, който произвежда широк спектър от ефекти. Откъм приятната страна е прилив на еуфория, но дългогодишните му потребители изпитват много от неблагоприятните му ефекти, сред които са параноя, мисли за самоубийство и убийство.

— А извършване на убийство спада ли към тях?

— Безспорно.

— Благодаря ви, д-р Уошбърн. Приключих със свидетеля, ваша чест.

ГЛАВА 89

Бях въодушевена от финала на Клеър, но не за дълго.

Чух Мейсън Бройлс да призовава д-р Робърт Голдман и след като кестенявият мустакат мъж в светлосин костюм се закле, започна да дава показания относно жестоките поражения, които Сам Кабът бе получил от грозната цев на моя пистолет.

Като използваше схема, подобна на онази за Клеър, д-р Голдман посочи, че първият ми куршум е пронизал коремната кухина на Сам, оставайки в осми торакален прешлен, където продължава да се намира.

— Този куршум е парализирал Сам от кръста надолу — изтъкна докторът и приглади мустака си. — Вторият куршум е проникнал в основата на шията, преминал е през трети шиен прешлен и е парализирал всичко от шията надолу.

— Докторе — намеси се Бройлс, — Сам Кабът ще може ли отново да ходи някога?

— Не.

— Ще може ли някога да прави секс?

— Не.

— Ще може ли някога да диша самостоятелно или да се радва пълноценно на своя живот?

— Не.

— Той ще бъде в инвалидна количка до края на живота си, така ли?

— Точно така.

— Свидетелят е ваш — обърна се Бройлс към Юки, докато се връщаше към стола си.

— Нямам въпроси към този свидетел — произнесе Юки.

Хвърлих й разтревожен поглед, преди двете да обърнем лицата си към дъното на залата. Вратите се разтвориха и в залата влезе млада санитарка, тикаща инвалидна количка марка „Дженкинсън Сюзприйм“ от блестяща хромирана стомана, кадилакът на този тип апаратура.

Сам Кабът изглеждаше крехък и смален в детското си спортно яке и с вратовръзка, нямаше нищо общо със зловния психар, убил няколко души за едното удоволствие, преди да повали с изстрел Джейкъби. Ако не беше горящият от омраза поглед, нямаше да го позная.

Сам ме изгледа с кафявите си очи и сърцето ми заби учестено от ужас, чувство за вина и дори жалост.

Сведох поглед към бръмчация апарат за дишане, монтиран под седалката на инвалидната количка. Представляваше тежка метална кутия, снабдена с цифрово устройство и бутони, от която се проточваше тънка пластмасова тръба, закрепена до лявата буза на Сам.

Пред устата му беше поставен малък гласов апарат с електронно управление.

Сам обхвана с устни дихателната тръба. Дочу се зловещ звук от засмукването на сгъстен въздух, подаден от дихателния апарат към белите му дробове. Този звук се повтаряше на всеки три-четири секунди, при всяко вдишване на Сам.

Наблюдавах как санитарката избутва Сам до мястото за свидетели.

— Ваша чест — обади се Бройлс, — тъй като не знаем колко дълго ще отнеме вземането на показания от Сам, бихме искали да включим този дихателен апарат в електрическото захранване, за да не изтощим батерията.

— Разбира се — каза съдията.

Санитарката разви дълъг оранжев кабел и го включи в контакта на стената, след което седна зад Андрю и Ева Кабът.

Нямаше накъде другаде да гледам, освен към Сам.

Вратът му беше неподвижен, а главата му закрепена към облегалката на стола с помощта на пристягащо устройство, минаващо като ореол през челото му. Приличаше на средновековен уред за мъчения и бях сигурна, че за Сам беше точно това.

Съдебният пристав, висок млад мъж в зелена униформа, се приближи към Сам.

— Моля, вдигнете дясната си ръката.

Очите на Сам зашариха с обезумял поглед. Вдиша малко въздух и проговори в зелената гласова кутия. От нея се разнесе едно призрачно, безсилно, механично:

— Не мога.

ГЛАВА 90

Гласът на Сам вече бе изгубил човешкия си звук, но детското му лице и смаленото хилаво тяло му придаваха крехък и уязвим вид, какъвто нямаше никой друг в залата. Присъстващите в галерията зашепнаха съчувствено, когато съдебният пристав се обърна към съдия Ачакозо.

— Съдия?

— Помогнете му да даде клетва, пристав.

— Заклеват ли се да казвате истината, за да ви помага бог?

— Заклевам се — каза Сам Кабът.

Бройлс се усмихна на Сам, давайки на заседателите достатъчно време да чуят, видят и почувстват реално окаяното състояние на тялото му и да си представят в какъв ад се е превърнал животът му.

— Не се притеснявай — обърна се Бройлс към Сам. — Просто кажи истината. Разкажи ни какво се случи в онази нощ, Сам.

Бройлс преведе Сам през серия загоряващи въпроси, изчаквайки всеки път, когато момчето обвиваше с устни дихателната тръба. Отговорите му идваха на накъсани фрази, чиято дължината зависеше от количеството въздух, поето в дробовете, преди всяко всмукване от устройството.

Бройлс попита Сам на колко е години, къде живее, в кое училище е учил, преди да стигне до сърцевината на разпита.

— Сам, спомняш ли си какво се случи вечерта на десети май?

— Никога няма да го забравя... докато съм жив — отвърна Сам, като поемаше въздух през тръбата и произнасяше думите на тласъци през гласовата кутия. — Само за това мисля... и колкото и да се мъча... не ми излиза от ума... В онази нощ тя уби сестра ми... и съсипа моя живот.

— Възражение, ваша чест — изправи се Юки.

— Младежо — произнесе съдията, — зная, че е трудно, но моля, опитайте се да ограничите отговорите си до въпросите.

— Сам, нека да се върнем назад — изрече любезно Бройлс. — Можеш ли да ни разкажеш събитията от онази нощ и моля те, направи

го стъпка по стъпка.

— Много неща се случиха — каза Сам. Пое въздух от тръбата и продължи. — Но не си спомням... всичко. Знам, че взехме колата на татко... и се изплашихме... Чувахме, че сирената се приближава... Сара нямаше шофьорска книжка... После въздушната възглавница изведнъж... се наду. Помня само,... че видях как тази жена... застреля Сара... Не знам защо го направи.

— Добре, Сам. Всичко е наред.

— Видях присвяткване — продължи момчето с поглед, впит в очите ми. — И после сестра ми... Тя беше мъртва.

— Да, всички знаем това. А сега, Сам, помниш ли си кога лейтенант Боксър стреля по теб?

В тясното пространство, ограничаващо движенията му, Сам залюшка глава. После се разплака. Сърцераздирателното му хлипане се прекъсваше от всмуквания на въздух, а всички шумове механично се усиливаха от гласовата кутия.

Звуците бяха злокобни, не бях чувала подобно нещо в живота си. Полазиха ме ледени тръпки, както без съмнение — и всички останали.

Мейсън Бройлс бързо се приближи към клиента си, измъкна носна кърпа от предния си джоб и попи очите и носа на Сам.

— Искаш ли почивка, Сам?

— Не... сър... Добре съм — изцвили той.

— Свидетелят е ваш, адвокат — процеди той, хвърляйки ни злорад поглед.

ГЛАВА 91

Юки се приближи до тринадесетгодишния убиец, още беззащитен и малък сега в очите на присъстващите заради зачервеното от сълзи лице.

— Чувстваш ли се малко по-добре, Сам? — попита Юки, поставяйки ръце на коленете си леко приведена, така че очите ѝ да се изравнят с неговите.

— Мисля, че да... като се има предвид...

— Радвам се да го чуя — изправи се Юки и отстъпи няколко крачки назад. — Ще се опитам да задавам кратки въпроси. Защо беше в квартал „Тендърлойн“ на десети май?

— Не знам... госпожо... Сара караше...

— Колата е била паркирана пред хотел „Балбоа“. Защо е била там?

— Мисля, че... купувахме вестник... Щяхме да ходим на кино.

— Смятал си, че в „Балбоа“ има щанд за вестници?

— Май да.

— Сам, правиш ли разлика между лъжа и истина?

— Разбира се.

— И знаеш, че си обещал да казваш истината?

— Напълно.

— Добре. И тъй, можеш ли да кажеш на всички защо двамата със Сара сте носили пистолети в онази нощ?

— Това бяха... пистолети на татко — каза момчето. Спря, за да поеме въздух и може би да помисли. — Извадих пистолета от жабката на колата,... защото си мислех, че онези хора... ще ни убият.

— Не си ли знаел, че полицаите се опитват да ви спрат?

— Бях уплашен... не карах аз и... всичко стана бързо.

— Сам, онази вечер беше ли дрогиран?

— Моля?

— Метамфетамин. Нали знаеш — амфетки, дискобисквитки, кока.

— Не съм вземал наркотици.

— Разбирам. Помниш ли катастрофата?

— Не съвсем.

— Помниш ли дали си видял лейтенант Боксър и инспектор Джейкъби да ви вадят от колата след катастрофата?

— Не, защото имах кръв в очите... Носът ми се счупи... Изведнъж... видях пистолети и после... те ни застреляха.

— Помниш ли да си стрелял по инспектор Джейкъби?

Очите на хлапето се разшириха. Дали беше изненадан от въпроса? Или просто си припомни момента?

— Помислих си, че той ще ме нарани — изграчи Сам.

— Значи помниш, че си стрелял по него?

— Той не се ли канеше да ме арестува?

Юки не отстъпваше, изчаквайки дробовете на Сам да се напълнят с въздух.

— Сам, защо стреля по инспектор Джейкъби?

— Не. Не помня... да съм направил това.

— Каж ми: наблюдава ли те психиатър?

— Да, наблюдава ме... Защото никак не ми е лесно. Защото съм парализиран... и защото тази жена уби сестра ми.

— Добре. Нека те попитам за това. Ти казваш, че лейтенант Боксър е убила сестра ти. Ти не видя ли сестра ти да стреля първа по лейтенант Боксър? Не видя ли, че лейтенант Боксър лежи на улицата?

— Не си го спомням така.

— Сам, нали помниш, че си под клетва?

— Казвам истината — отново се разхлипа той.

— Добре. Влизал ли си някога в хотел „Лорензо“?

— Възражение, ваша чест. Накъде бие тя?

— Г-це Кастеляно?

— След миг ще стане ясно, ваша чест. Имам само още един въпрос.

— Задайте го тогава.

— Сам, не е ли вярно, че в момента ти си основният заподозрян в разследването на няколко убийства?

Доколкото бе възможно, Сам извърна главата си от Юки и нададе сърцераздирателен, пронизително подсилен вик: „Г-н Бройлс!“

Викът увисна в залата поради изчерпване на въздуха му.

— Възражение! Безпочвено, ваша чест — надвика Бройлс понеслия се шепот и ударите на чукчето на съдия Ачакозо. — Настоявам този въпрос да отпадне от протокола. И моля ваша чест да инструктира съдебните заседатели да не обръщат внимание...

Преди съдията да се произнесе, Сам подбели очи като обезумял.

— Аз се ползвам от поправката — изхриптя хлапакът и вдиша нова порция въздух, преди да продължи. — Ползвам се от петата поправка на основание...

При тези думи изпод инвалидната количка запищя неистова аларма. Откъм галерията и ложата на заседателите се понесоха викове, когато цифровото устройство на дихателния апарат светна червено.

Андрю Кабът скочи от стола си и избута санитарката напред.

— Направете нещо! Направете нещо!

Всички затаиха дъх, когато жената коленичи, започна да върти копчетата и успя да включи наново апарата. Най-сетне алармата спря.

Чу се шумно свистене, докато Сам вдишваше животоспасяващия въздух.

После залата се изпълни с шума на повсеместното облекчение.

— Свърших със свидетеля — каза Юки, опитвайки се да надвие шума, изпълващ залата.

— Съдът се оттегля — обяви съдия Ачакозо и удари с чукчето. — Заседанието продължава утре в девет часа.

ГЛАВА 92

Когато съдебната зала се опразни, Юки се насочи изпълнала ръст към съдията.

— Ваша чест! Ще изискаме съдебни действия за опорочаване на процеса — заяви.

Съдията ѝ направи знак с ръка да се приближи към скамейката ѝ и Юки заедно с Мики Шърман, както и Бройлс и вторият му заместник се скупчиха отпред.

Чух Юки да казва: „Съдебните заседатели не може да не са се повлияли от тази идиотска аларма“.

— Нали не обвинявате ищците в умишлено задействие на „идиотската аларма“?

— Не, разбира се не, ваша чест.

— Г-н Бройлс?

— Моля да бъда извинен за неприличния език, г-жо съдия, но такива лайняни инциденти се случват, а онова, на което съдебните заседатели станаха свидетели, е съпътстваща част от живота на Сам Кабът. Дихателният апарат може да се развали и детето да умре. Заседателите видяха това. Не смятам, че случката подсили тезата ни повече от факта, че Сам е в инвалидна количка, а сестра му е мъртва.

— Съгласна съм. Искането се отхвърля, г-це Кастеляно. Утре сутрин заседанието продължава по плана.

ГЛАВА 93

Не зная коя от двете, аз или Юки, се почувства по-попарена. Намерихме пътя към пожарния изход, заслизахме по бетонното стълбище и отворихме страничната врата, извеждаща на улица „Полк“. Оставихме Мики да се оправя с пресата.

Юки изглеждаше определено поразена и смазана.

— Свидетелските показания на Сам бяха повече от кошмар — произнесе тя с пресекващ глас. — Когато оная аларма запищя, целият ми кръстосан разпит отиде на кино. Имам чувството, че всеки си е помислил „Господи, какво е причинила на това дете!“

Вървахме по най-обиколния и най-незабележим път до гаража. Трябваше да хвана Юки през кръста, за да я спра да не пресече на червено при въздушния тунел по „Ван Нес“.

— Боже мой — не спираше да повтаря Юки, като всеки път вдигаше ръце с обърнати към небето длани. — Боже мой, боже мой! Какъв фарс. Каква пълно изопачаване!

— Но, Юки — окуражих я, — ти успя да изложиш тезата си. Каза всичко. Сестричето и братчето са паркирали в „Тендърлойн“. Не са имали работа там. Носели са оръжие. Каза им, че Сам е обект на разследване и че ще му бъде повдигнато обвинение за убийствата. Отпечатъците му са открити по ръба на ваната, в която нещастното хлапе е било убито с ток. Сам и Сара са убили тези деца, Юки. Сам Кабът е опасен. Съдебните заседатели трябва да го знаят.

— Не съм сигурна дали го знаят. Не мога да им изляза отново с номера, че е заподозрян, защото не му е повдигнато обвинение. Заседателите даже може да са помислили, че му правя клопка, за да го изкарам от жалката му кожица. Което явно и направих.

Преминахме през „Опера Плаза“ — сграда със смесено приложение с ресторанти, книжарница и киносалон на приземния етаж. Като избягвахме погледите на тълпата, взехме асансьора надолу към гаража и след като се качвахме и слизахме няколко пъти между редиците с коли, най-сетне открихме акурата на Юки.

Щракнахме коланите и щом Юки превъртя ключа, моторът се задейства. Вече мислех за утрешния ден.

— Сигурна ли си, че идеята да бъда свидетел е добра? — попитах адвокатката си.

— Абсолютно. По този въпрос с Мики имаме пълно съгласие. Трябва да насочим симпатиите на съдебните заседатели към теб. А за да го направим, тези хора трябва да видят и чуят що за човек си. Точно заради това трябва да свидетелстваш.

ГЛАВА 94

На следващата сутрин гледката от прозореца от кухненския бокс на Юки беше сива от надвисналите над града тежки дъждовни облаци. Странно е, но харесвах Сан Франциско точно такъв — с гръмотевици и бури.

Изпих си кафето и нахраних Марта. После излязохме на кратка разходка по улица „Джоунс“.

— Трябва да побързаме, Бу — казах, попивайки влажната мъгла с цялото си тяло. — Днес ни чакат големи дела. Мама ще бъде линчувана.

Двадесет минути по-късно Мики ни взе с колата си. Бяхме пред сградата на съда в осем без четвърт, с което предвидливо избягнахме напора на тълпата.

В съдебната зала Мики и Юки седнаха един до друг и заспориха шепнешком, ръцете на Юки пърхаха във въздуха като подплашени птички. Аз се вирах през прозореца към леещия се дъжд на улицата, докато стенният електронен часовник отброяваше напрегнатите минути.

Почувствах докосване по ръката си.

— Честно казано, онази аларма беше едно от най-гнусните неща, които са ми се случвали в съдебна зала — каза Мики, навеждайки се през Юки, за да говори с мен. — Не ми се ще да вярвам, че Бройлс има пръст в това, макар че не бих се изненадал той да е организирал шмекерията с кабела.

— Не говориш сериозно!

— Не знам, но трябва да упражним контрол над понесените щети. Наш ред е да изложим своя казус и се налага да отправим две послания: че хлапето е опасно дори на колелца и че ти си голямо ченге.

— Виж, не се тревожи, че ще даваш показания, Линдси — обади се Юки. — Ако беше по-подготвена, нямаше да звучиш естествено. Когато ти дойде редът, просто разкажи случката. Не бързай и спирай да помислиш, ако не си сигурна в нещо. И не трябва да изглеждаш гузна. Просто бъди голямото ченге, което си.

— Добре — отвърнах и го повторих за по-сигурно.

Публиката, с влажни шлифери и отръскваща чадърите си, скоро изпълни залата. После опонентите ни влязоха един по един, като всеки стоварваше куфарчето си на масата. Бройлс ни кимна учтиво и едва прикри радостта си. Беше в стихията си. Съдебна телевизия. Кабелна телевизия. Всеки искаше да говори с Мейсън Бройлс.

С крайчето на окото си видях как Бройлс се здрависва с Андрю Кабът и целува Ева Кабът по бузата. Даже помогна на санитарката да настани инвалидната количка на Сам Кабът. Явно дирижираше всичко, тъй че защо не и алармата от вчера?

— Добре ли спа, Сам? Чудесно — обърна се той към момчето.

За мен кошмарът започваше отново.

Звукът, който издаваше Сам при всмукването на въздух през дихателния апарат на всеки две секунди, напомняше толкова болезнено и постоянно за стореното от мен, че самата аз едва дишах.

Изведнъж страничната врата на залата се отвори, дванадесетте мъже и жени съдебни заседатели и тримата заместници влязоха в ложата и заеха местата си. Съдията, с картонена чаша кафе в ръка, също зае своето и откри съдебното заседание.

ГЛАВА 95

Юки, спокойна и сдържана, ослепителна в сивия си костюм и с перли, изпълни началния удар в нашия казус, като призова за свидетел Карла Рейс — ветеран на длъжността полицейски диспечер. Юки зададе на Карла няколко общи въпроса относно задълженията ѝ и как е минало дежурството ѝ на десети май.

След това пусна касета със записа на моите съобщения по радиостанцията от онази страшна нощ: цели четири и половина минути с моя глас, подаващ сигнали до поделенията, както и на радиоповикванията от патрулните коли.

Отрязките прекъсвани съобщения на фона на заобикалящата ни тишина в залата вляха адреналин в кръвообращението ми и запратаха мислите ми към тъмните завои, по които преследвахме неизвестните заподозрени в черния мерцедес през онази отминала нощ.

Гласът на Джейкъби, който викаше първа помощ за пътниците на катастрофирания автомобил, бе прекъснат насред изречението от рязък пукот на огнестрелно оръжие.

Подскочих в стола при звука на гърмежите. Ръцете ми започнаха да се потят и усетих, че треперя.

След момент чух собствения си заглъхващ глас да вика линейка: „Двама служители повалени. Двама цивилни повалени.“

Последва тревожният глас на Карла Рейс: „Лейтенант, добре ли сте? Линдси, отговори ми.“

— Действително си помислих, че сме я загубили — обясняваше Карла на Юки от свидетелското място. — Линдси ни е една от най-добрите.

След вялия кръстосан разпит на Мейсън, Юки призова следващия ни свидетел, Майк Харт от балистичния отдел, който потвърди, че куршумите, извадени от тялото ми, отговарят на пистолета на Сара, а куршумите, извадени от Джейкъби, са изстреляни от пистолета, намерен до Сам Кабът.

Бройлс нямаше въпроси към Майк, тъй че Юки призова на свидетелското място Джейкъби.

В очите ми напяха сълзи, когато видях стария си приятел и партньор да се запътва към предната част на залата. Походката на Джейкъби беше тежка, въпреки че бе загубил много от килограмите си. С мъка се изкачи в свидетелската ложа.

Юки го изчака да си налее пълна чаша с вода, след което му зададе обичайните въпроси — откога работи в полицията и колко време е в отдел „Убийства“. Последва въпросът:

— Инспектор Джейкъби, от колко време познавате лейтенант Боксър?

— От около седем години.

— Случвало ли ви се е да работите заедно с нея преди въпросната вечер?

— Да. Бяхме партньори три години.

— Попадали ли сте с нея в други ситуации, при които е трябвало да използва пистолета си?

— Да. Няколко пъти.

— И как според вас реагира тя под напрежение?

— Тя е страхотна под напрежение. А трябва да знаете, че при всяко излизане на улицата ние сме под напрежение, защото най-неочаквано от нищо може да стане нещо, без никакво предупреждение.

— Инспекторе, когато лейтенант Боксър се присъедини към вас вечерта на десети май, усетихте ли да лъха на алкохол?

— Не.

— Знаехте ли, че беше пила?

— Да. Защото ми го спомена.

— А защо ви го е споменала?

— Защото искаше да зная и ако преценя, да я сваля от колата.

— По ваше мнение, след като сте работили с нея толкова години, беше ли напълно във форма?

— Разбира се. Умът ѝ сечеше, както обикновено.

— Ако способностите ѝ бяха по някакъв начин накърнени, щяхте ли да тръгнете с нея на онази задача?

— В никакъв случай.

Юки прекара Уорън през вечерта на десети май, от момента, в който ме взе от „Сузис“ до последното нещо, което си спомняше.

— Бях доволен, че извадихме онези хлапета от колата. Тревожих се, че бензиновият резервоар тече и всичко можеше да хвъркне във

въздуха. Свързах се с диспечерската ни, Карла Рейс, която е тук, и ѝ съобщих, че Сам Кабът е със счупен нос от въздушната възглавница, защото е експлодирала в лицето му, докладвах още, че хлапетата може би имат вътрешни травми. Слабо съм ги познавал.

— Моля, инспекторе?

— Представа си нямах, че докато викам бърза помощ, оня малък мерзавец ще почне да стреля по мен.

Естествено, на Мейсън Бройлс му гръмна тапата и съдията предупреди Джейкъби. А аз ликувах, че Джейкъби нарече Сам Кабът мерзавец. Когато се въдвори ред, Юки имаше един последен въпрос към моя стар партньор.

— Инспекторе, запознат ли сте с каква репутация се ползва лейтенант Боксър в полицейските среди?

— Накратко? Адски добро ченге.

ГЛАВА 96

Бройлс не успя да изцеди нищо от Джейкъби на кръстосания разпит. Той отговаряше с „да“ и „не“ и не се хвана на въдицата, когато Бройлс намекна, че е проявил немарливост според практиката и процедурите на ДПСФ.

— Направих всичко по силите си за двете деца и съм благодарен, че вашият клиент не излезе по-добър стрелец — натърти Джейкъби, — защото иначе щях да съм мъртъв, а не да разговарям с вас тук.

Когато съдът прекъсна за обедна почивка, намерих тихо местенце в един ъгъл на третия етаж между кафе машината и стената и разговарях по мобилния с Джо. Виртуалната ни прегръдка обхващаше три часови пояса. Той ми се извини поне половин дузина пъти за това, че в момента е зает с мащабно разследване, включващо заплахи за летища от Бостън до Маями, поради което няма възможност да бъде при мен в Сан Франциско.

Преглътнах няколко залька от един сух сандвич и успях да пийна кафе от автомата, преди да седна до Юки на възобновеното съдебно заседание.

Тогава настъпи моментът, от който се плашех. Юки ме призова на свидетелското място. Когато седнах в ложата, тя застана пред мен така, че да прегражда видимостта ми към семейство Кабът и ме дари с лъчезарна усмивка.

— Лейтенант Боксър, вярвате ли в спазването на полицейските процедури?

— Да.

— Бяхте ли пияна през въпросната вечер?

— Не. Вечерях с приятелки. Изпих няколко питиета, преди да приема обаждането на Джейкъби.

— И не сте била на дежурство?

— Не.

— Когато не сте на дежурство, противоречи ли пиенето на някакви правила?

— Не.

— Когато се качихте в колата с инспектор Джейкъби, вие официално сте поели отново дежурството.

— Да. Но бях сигурна, че способностите ми са непокътнати. И сега твърдя това.

— Бихте ли се определили като ченге, което следва стриктно правилника?

— Да, но правилникът не обхваща всички обстоятелства. Понякога се налага да се справяш с конкретна ситуация и да се облягаш на най-добрата си преценка.

Насочвана от Юки, разказах историята до момента, в който с Джейкъби отворихме със сила вратата на разбитата кола и измъкнахме от нея децата на Кабът.

— Допуснах грешка, защото хлапетата изглеждаха много зле. Дожаля ми за тях.

— Защо ви дожаля за тях?

— И двамата плачеха. А Сам също така кървеше, повръщаше и ми се молеше.

— Бихте ли пояснили?

— Проплака „Моля ви, не казвайте на татко. Той ще ме убие“.

— И как постъпихте вие?

— Както каза инспектор Джейкъби, трябваше да ги извадим от колата. Имаше опасност от експлозия на бензиновия резервоар. Прибрах оръжието си, за да мога да стисна здраво вратата на колата, и заедно с инспектор Джейкъби ги изведохме навън.

— Продължете, лейтенант.

— Когато се озоваха вън от колата, трябваше да сложа белезници на Сара. Но вместо това се отнесох с нея като с жертва на тежко пътно произшествие. Поисках да видя шофьорската ѝ книжка, а тя извади пистолет от якето си и ме простреля, първо в рамото и след това в бедрото. Паднах на земята.

— Къде беше инспектор Джейкъби, когато Сара стреля по вас?

— Инспектор Джейкъби викаше линейка.

— Къде беше оръжието му?

— Беше в кобура му.

— Сигурна ли сте?

— Да. Той говореше по телефона. Пистолетът бе прибран в кобура. Извиках му „Пистолет!“ точно преди Сара да стреля по мен.

Видях, че Джейкъби се обърна и ме видя да падам. В този момент Сам Кабът стреля в него и го улучи два пъти.

— Сигурни ли сте, че сте видели всичко това, лейтенант? Не загубихте съзнание?

— Не. Бях в съзнание през цялото време.

— А инспектор Джейкъби изгуби ли съзнание?

— Да. Помислих, че е мъртъв. Видях как Сам Кабът го ритна в главата и той не се помръдна, нито се опита да се защити.

— Видели сте Сам Кабът да ритна инспектор Джейкъби в главата. Продължете, моля.

— Навярно са помислили, че съм мъртва, защото явно напълно ме бяха забравили.

— Възражение. Свидетелката прави догадки.

— Приема се.

— Кажете просто какво сте видели, чули и направили — каза Юки. — Справяте се много добре.

Наведох глава, за да се съсредоточа.

— Чух Сара да казва на Сам, че трябва да изчезват — продължих. — Извадих пистолета си от кобура и заповядах на Сара да хвърли оръжието. Тя ме нарече кучка и сетне произведе още няколко изстрела по мен. Тогава отвърнах на стрелбата.

— Какво се случи след това?

— Сара падна на земята, а Сам започна да крещи, че съм застреляла сестра му. Отново му заповядах да хвърли оръжието, което той отказа да направи. Стрелях и по него.

— Кажете, лейтенант, искали ли сте да нараните децата?

— Не, разбира се. С цялото си сърце желая нищо от това да не се беше случило.

— Според вас, ако Сам и Сара Кабът не бяха носили оръжие, щеше ли да се случи тази трагедия?

— Възражение — извика Бройлс. — Призовава свидетелката към умозаключение.

Съдията се облегна в стола и се взря в тавана през дебелиите стъкла на очилата си с черни рамки. След като взе решение, възвърна обичайната си поза.

— Поддържа се.

— Линдси, вярно ли е, че през десетгодишната ви служба в отдел „Убийства“ са ви давали за пример за отлично извършени арести в тридесет и седем случая и сте получили петнадесет почетни грамоти от поделението и двадесет пъти сте награждавани по служба?

— Не съм ги броила, но мисля, че са някъде толкова.

— Накратко, лейтенант Боксър, Дирекция на полицията в Сан Франциско ще се съгласи с определението на инспектор Джейкъби, че сте „адски добро ченге“.

— Възражение. Защитникът произнася пледоария.

— Благодаря, Линдси. Аз свърших, ваша чест.

ГЛАВА 97

Забравих за Юки още щом се извърна от мен. Върнах се назад във времето, усещайки болката от онази ужасяваща нощ. Свистящият звук от дишането на Сам въздействаше на моите отворени рани като солена вода, а залата ми заприлича на море от слети лица, което отразяваше собствената ми покруса.

Преброих шестима членове на семейство Кабът, които разпознах по приликата им със Сара и Сам и яростта в очите им. Беше пълно и с ченгета, мъже и жени, с които бях работила години наред. Улових погледа на Джейкъби, който не ме изпускаше от очи. Показа ми знака с вдигнат палец и ми се прииска да му отвърна с усмивка, но Мейсън Бройлс вече пристъпваше към мен.

Не изгуби време за любезности.

— Лейтенант Боксър, когато стреляхте по моя клиент и сестра му, имахте ли намерение да убиете?

Ушите ми запищяха, докато се опитвах да асимилирам въпроса му. Дали съм стреляла, за да убия? Е, как да кажа, че съм имала намерение да убия децата?

— Извинете, г-н Бройлс. Бихте ли повторили въпроса?

— Нека го задам по друг начин. Ако инцидентът се е случил както вие казвате, че Сара и Сам Кабът са отказали да хвърлят pistolетите си, защо просто не ги обезвредихте? Например да стреляте в ръцете или краката им.

Поколебах се, опитвайки се да си го представя. Сара, застанала с лице към мен на пътното платно. Изстрелите, които блъснаха тялото ми. Падането ми на улицата. Болката. Срамът.

— Лейтенант?

— Г-н Бройлс, стрелях при самозащита.

— Изумително е колко добре сте се прицелили. При положение че сте била пияна.

— Възражение. Той провокира лейтенант Боксър.

— Приема се. Внимавайте, г-н Бройлс.

— Добре, съдия. Лейтенант, не разбирам. Изстреляли сте два куршума в сърцето на Сара — твърде малка мишена, не смятате ли? Защо не сте я простреляли така, че тя да оживее? Защо с изстрела по Сам не избихте пистолета от ръката му?

— Ваша чест! Задава въпрос и отговаря сам.

— Оттеглям въпроса си. Разбираме какво сте извършили, лейтенант — произнесе ехидно Бройлс. — Разбираме точно какво се е случило.

ГЛАВА 98

Чух Юки да казва:

— Моля за допълнителни въпроси, ваша чест.

След което бързо се приближи до мен. Изчака да я погледна в очите.

— Линдси, когато сте стреляли по Сара и Сам, животът ви беше ли в опасност?

— Да.

— Каква е правилната полицейска процедура при такава ситуация? Как е „по правилника“?

— Стреляш в средата на масата, за да намалиш заплахата и щом заплахата бъде намалена, спиращ стрелбата. Често тези изстрели в средата на масата са фатални. Не рискуваш със стрелба по крайниците. Има вероятност да не уцелиш. Лицето може все още да е способно да стреля, а ти трябва да си сигурен, че стрелецът няма да рани теб или други хора.

— Имали ли сте друг избор, освен да стреляте по този конкретен начин?

— Не. Никакъв, след като децата Кабът употребиха смъртоносна сила.

— Благодаря, лейтенант. Сега вече разбираме точно какво се е случило.

Бях отмаляла от облекчение, когато слязох от свидетелския подиум. Седнах на мястото си и чух съдията да разпуска съда.

— Ще се видим утре в девет часа — обяви тя.

Юки и Мики с неколцина адвокати от неговата колегия оформиха кордон около мен, когато напуснахме сградата на съда през задния вход и се качихме в черния линкълн-таун, който ни чакаше на „Полк“.

През тъмните стъкла на колата гледах яростно скандиращата тълпа, която носеше плакати с моя портрет и лозунги „Разпицолена жандармка“ и „Мръсната Хариет“.

— Справи се страхотно, Линдси — каза Мики, като се пресегна от предната седалка и ме потупа по ръката. Но кафявите му очи не се

смееха и долната част на лицето му остана като маска.

— Не трябваше да се колебаеш. Аз... просто не знаех какво да кажа.

— Нищо лошо не е станало. Сега отиваме да вечеряме. С Юки трябва да премислим още малко заключителната ѝ реч. Заповядай с нас.

— Ако не съм ви необходима, защо не ме оставите в апартамента на Юки? Тъкмо ще поработите на спокойствие.

Стисках ключовете на Юки в шепата си и се взирах през тъмните стъкла в прелитация покрай нас град, който познавах толкова добре. Знаех, че съм прецакала работата. Само няколко секунди колебание и всички в залата прочетоха мислите ми.

Днес съдебните заседатели си тръгнаха с впечатлението, че съм стреляла, за да убия децата.

И разбира се, бяха прави.

ГЛАВА 99

Пронизителна аларма пресече кошмара, стегнал ме в злокобната си примка. Лежах вцепенена, докато дойда на себе си, когато сигналят запищя отново, този път не толкова шумен и дразнещ.

Сграбчих мобилния телефон от нощната масичка и го отворих, но който ме търсеше, беше затворил.

Будна и в лошо настроение до шест сутринта, разместих камарите дрехи на Юки в другата ѝ малка спалня, докато открия спортния екип и маратонките си. Облякох се безшумно, закачих каишката за нашийника на Марта и заедно се измъкнахме от „Крест Роял“ в развиделяващото се утро.

Предварително пробягах в мислите си набеязания маршрут, убедена че съм в състояние да взема двете мили по равен и средно хълмист терен. Сетне с Марта поехме в бавен тръс на север към стълбите на улица „Джоунс“. Болката в ставата ми напомни колко мразя да бягам.

Отвързах Марта, за да не се мотае около краката ми и да ме спъва. Сетне си наложих да усиля бяг по нанадолнището на „Джоунс“, докато досадните болки в рамото и крака ми се разпростряха в обща мускулна недостатъчност.

Колкото и да го мразех, бягането беше единствената ми надежда да се отърся от натрапчивите мисли за процеса, тъй като бе най-добрият начин да преобразувам психическото си състояние в по-управляема физическа форма. Затова, макар че сухожилията ми крещяха, ми стана приятно да усетя как тупат маратонките ми по тротоара, а потта ми засъхва в прохладата на утрото.

Тичах на север по „Джоунс“, пресякох „Вайехо“ и стигнах върха на Руския хълм. Точно пред мен беше остров Алкатраз с мигащия фар и величествената гледка към Ангелския остров.

В този миг мислите ми се зареяха свободно, а сърцето ми заби учестено, но не от стрес и страх, а от физическото усилие.

Преминах с пълна скорост през оградата на „Хайд“ и магическите ендорфини ме загреяха. Вдясно от мен се извиваше

отсечката на „Ломбард“ — очарователна уличка, спускаща се по хълма към „Лавенуърт“. На светофара свих лакти и заподскачах равномерно на място, докато чаках да светне зелено, доволна, че съм изпреварила сутрешната навалица, която само след половин час щеше да задръсти улици и тротоари.

Светлината се смени и отново се спуснах да бягам. Пътят, който бях избрала, ме превеждаше през някои от най-хубавите части на града с разкошни стари сгради и гледки като за картичка, дори в мъглата, стелеща се откъм залива. С Марта се намирахме на границата с Китайския квартал, когато чух свистене на гуми по петите ми.

Някой ми извика:

— Г-це, трябва да водите кучето си на каишка.

Ядосана, че прекъсват новооткритото ми блаженство, се извърнах назад и видях черно-бялата патрулна кола, която ме следваше. Спрях да тичам и повиках Марта при себе си.

— О, мили боже, лейтенант, та това си била ти.

— Добро утро, Николо — поздравих задъхана младия въоръжен полицаи. — Здравсти, Фридман — извиках на шофьора.

— Всички стоим зад тебе, Лу — обади се Фридман. — Не в буквалния смисъл, както сме сега — изломоти, — а просто наистина ни липсваш, човече, пардон, лейтенант.

— Благодаря — усмихнах се. — Това означава много за мен, особено днес.

— Нали не ми се сърдиш заради кучето?

— Ей, ти имаш право, Николо. Трябва да е вързана на каишка.

— Спазване на правилника, а?

— И още как.

— Успех, само така, лейтенант.

— Благодаря, момчета.

Фридман пушна фаровете, докато минаваха край мен. Стискайки каишката на Марта с две ръце, за да я държа плътно до себе си, завих по улица „Клей“ и поех обратно нагоре по хълма към „Джоунс“.

Когато влетях във фойето в блока на Юки, всички схващания и спазми бяха изчезнали от тялото ми. След минути бях под горещия душ, който си заслужих и който се оказа изумителна награда.

Избърсах се с една от огромните хавлии на Юки и изтрих парата от огледалото.

Оглеждах се дълго и внимателно.

Кожата ми бе порозовяла, а очите ми се бяха прояснили. Пробягах милите за прилично време, заедно със спирането заради каишката на кучето. Чувствах се добре. Печеля или не, аз бях същия човек, както винаги.

Дори Мейсън Бройлс не можеше да ми отнеме това.

ГЛАВА 100

Като изключим звука от затрудненото дишане на Сам Кабът, съдебната зала беше притихнала, когато Бройлс се изправи до своята маса, вперила очи в лаптопа си, изчаквайки още един мъчителен момент, преди да започне заключителната си реч.

Накрая пристъпи към ложата на съдебните заседатели и след като ги поздрави с обичайния си мазен маниер, се впусна в обобщение на делото.

— Сигурен съм, че всички оценяваме факта, че работата на полицията е трудна. Право да си кажа, аз не бих я вършил. Полицията се занимава ежедневно с груби хора и грозни ситуации и всеки ден ѝ се налага да взема трудни решения за части от секундата. Това са условията, които лейтенант Линдси Боксър е приела, когато са ѝ поверили полицейската значка. Положила е клетва да спазва закона и да защитава нашите граждани. Не подлежи на съмнение, че човек не може да изпълнява тези задължения, както трябва, ако е пиан.

Някой от задните редици се намеси в риториката му с кашляне. Бройлс застана търпеливо с ръце в джобовете, изчаквайки кашлянето да спре.

Когато залата утихна, той поде, откъдето беше стигнал.

— Всички изслушахме свидетелските показания на лейтенант Боксър вчера и намирам за любопитно, че тя отрича нещо, което не може да признае и признава нещо, което не може да отрече. Лейтенант Боксър отрича, че не би трябвало изобщо да се качва в полицейската кола. Че не би трябвало изобщо да поема функциите на полицейски служител, след като е пила прекалено много. Но трябва да признае, че не е спазила процедурите. И трябва да признае, че е убила Сара Кабът и е съсипала живота на Сам Кабът. Дами и господа, съществуват полицейски процедури, създадени именно, за да предотвратяват смъртоносни престрелки като произведената в нощта на десети май. Тези процедури не са измислени след трагичния инцидент, който разглеждаме. Те са проверени във времето и се прилагат от десетилетия по определена причина. Всеки жив полицай знае, че

трябва да се приближи към заподозрян автомобил с насочено оръжие, за да покаже на лицето, към което се приближава, че изпълнява служебни задължения. И заподозрените се обезоръжават, за да не бъде ранен никой.

Бройлс се приближи до масата си и отпи вода от поставената висока чаша. Идваше ми да скоча и да го разоблича, че изопачава истината, но вместо това го наблюдавах как мълчаливо се обърна към камерите, преди да се върне при съдебните заседатели, захласнали от думите му.

— Сам и Сара Кабът са били млади и самонадеяни деца и са си позволявали волности пред закона. Взели са колата на баща си без позволение и са избягали от полицейско преследване. Били са незрели и неспособни на правилна преценка. За мен това означава, че независимо от тяхната интелигентност, са се нуждаели от повече закрила, отколкото един възрастен човек в подобна ситуация. А лейтенант Боксър не е успяла да им я осигури, защото не е спазила основни полицейски процедури. Решила е „да служи и защитава“ в нетрезво състояние. В резултат на това решение една изключителна млада жена е мъртва, а един млад мъж със заложи да постигне всичко, което пожелае, е прикован в инвалидна количка до края на живота си.

Мейсън Бройлс притисна длани една о друга като за молитва и, дявол да го вземе, това разчувства. Пое дълбоко въздух и изля пред заседателите печалното си заключение като дълбока въздишка.

— Не можем да върнем Сара Кабът — промълви. — И видяхме какво е останало от живота на Сам Кабът. Нашата правна система не е в състояние да обърне щетите, нанесени на тези деца, но вие сте овластени да обезщетите Сам Кабът и неговите родители за загубата и страданието. Дами и господа съдебни заседатели, искрено ви моля да вземете правилното решение и да присъдите на моя клиент сумата от сто и петдесет милиона долара. Не го правете само заради семейство Кабът. Направете го заради вашето семейство и заради моето, и заради всяко семейство и всеки човек в този наш град. Да признаете подсъдимата за виновна, ще е единственият начин да сме сигурни, че подобна трагедия няма да се случи никога повече.

ГЛАВА 101

Юки затвори бележника си и пристъпи напред. Обърна хубавото си лице към съдебните заседатели и ги поздрави. Сключих здраво пръстите на ръцете си и се помъчих да не мисля за силната заключителна реч на Бройлс.

— Този случай е много емоционален — започна Юки. — От една страна имаме трагедия, която ще остане завинаги у семейство Кабът. От друга, един изключително добър полицай е обвинен несправедливо, че е предизвикал инцидента. Именно защото този случай е толкова емоционален и защото децата Кабът са били толкова млади, искам да изложа фактите отново, тъй като вашата работа е да решите това дело въз основа на фактите, а не на емоциите. Факт е, че ако един полицай пожелае да изпие няколко маргарити в петък вечер, когато не е на дежурство, в това няма абсолютно нищо незаконно. Ченгетата също са хора. И след като полицейските служители са на разположение на гражданите по двадесет и четири часа в денонощието, би било съвсем нормално лейтенант Линдси Боксър да каже на инспектор Джейкъби, че е заета. Но тази полицейска служителка е гледала изключително отговорно на работата си и е надхвърлила онова, което дългът ѝ повелява, с което се е изложила на определен риск. Чухте ищците неведнъж да заявяват, че лейтенант Боксър е била пияна. В действителност тя не е била опиянена. И ако съдържанието на алкохол в нея може да е било условие за този инцидент, то не е било причината за него. Моля ви да не изпускате от внимание това разграничение. Лейтенант Боксър не е допуснала никакви грешки в преценката си вечерта на десети май заради забавени реакции или затруднено мислене. Ако лейтенант Боксър е извършила нещо погрешно в онази нощ, то е било, защото е проявила твърде много състрадание към ищците. Двамата човека, причинили смъртта и осакатяването на Сара и Сам Кабът, са самите деца Кабът. Факт е, че две млади, разглезени и богати деца не са имали да вършат нищо по-добро от това да излязат през въпросната вечер и да причинят нараняване и нещастие на други хора и в последна сметка на самите себе си. Дами и господа, Сам и

Сара Кабът са причинили събитията от десети май със своето безразсъдно поведение и с употребата от тяхна страна на смъртоносна сила. В този инцидент те са прибегнали до смъртоносната сила, а не лейтенант Боксър. Този факт е ключов.

Юки млъкна и за една ужасна секунда реших, че може да е забравила насоката на своето изложение. Тя повдигна перлите над копринената си блуза и прокара пръсти по тях, след което отново се обърна към заседателите и аз разбрах, че просто е събирала мислите си.

— Обикновено когато полицай е изправен пред съда, става дума или за казус, сходен със случая на Родни Кинг или с този на Абнър Луима. Ченге дръпва спусъка прекалено бързо, пребива здраво някого или накърнява нечие достойнство. Линдси Боксър е обвинена в извършване точно на обратното. Тя е прибрала оръжието си в кобура, защото децата Кабът изглеждали твърде беззащитни и действително са били в опасност. А ищците искат да превърнат хуманността ѝ към тези деца в „неспазване на полицейските процедури“. Простете, но това е гадост. Лейтенант Боксър е спазила процедурите, когато се е приближила към въпросната кола с насочено оръжие. След което, въз основа на видимата травма на Сам Кабът, тя оказва помощ на жертвите на пътнотранспортно произшествие. Това е правилното решение в случая. Инспектор Джейкъби, друг адски добър полицай с над двацет и пет годишен стаж в ДПСФ, е постъпил по същия начин. Чухте го. Прибрал е пистолета си. След като двамата с лейтенант Боксър помогнали на децата Кабът да излязат от колата, той се е опитал да им осигури медицинска помощ. Не е ли това поведението, което всички искаме от нашите полицейски сили? Ако вие бяхте претърпели катастрофа? Ако това бяха вашите деца? Но вместо да благодарят на служителите, децата Кабът стрелят по тях с пистолети с намерението да ги убият. Сам е ритнал инспектор Джейкъби в главата, след като е бил прострелян. Дали тяхната злонамерена и потенциално смъртоносна агресия не е била причинена от употребата на наркотици? Или просто са склонни към убийства? Ние не знаем. Но знаем, че лейтенант Боксър е била простреляна първа и е отвърнала със стрелба при самозащита. Това е факт. А да защитиш себе си, дами и господо, е „правилната полицейска процедура“. Лейтенант Боксър ви каза, че би дала всичко на света Сара Кабът днес да е жива, а този млад човек да

използва пълноценно тялото си. Но истината е, че събитията от десети май не са се случили заради огъня, открит от Линдси Боксър. Факт е, че тя се е опитвала да го избегне.

Заля ме вълна от благодарност и едва не рукна от очите ми. Мили боже, да бъдеш защитавана с толкова страст и красноречие! Прехапах долната си устна и не откъснах очи от Юки, докато не завърши пледоарията си.

— Дами и господа съдебни заседатели. Вие проявихте голямо търпение през тази седмица, заради изобилието от свидетелски показания и тормоза на медиите. Вече сте готови да вземете решение. Молбата ни е да признаете лейтенант Линдси Боксър виновна в това, че е полицай за гордост: състрадателен, всеотдаен и самоотвержен служител на закона. Молбата ни е да я признаете за невинна по възмутителните обвинения, повдигнати срещу нея.

ГЛАВА 102

— Какво ще кажеш днес да минем през парадния вход? — попита Мики, като ме хвана подръка. — Днес е петък, Делото ще престои през почивните дни, а това ме навежда на мисълта, че моментът е подходящ за „среща с пресата“.

Прекоших фойето между двамата ми адвокати, слязохме по мраморните стълби и се озовахме на „Макалистър“. Тъгълът на централния градски съд е скосен така, че сградата има диагонален изглед към широкото кръстовище и перфектно поддържа парк срещу „Сивик Сентър Плаза“.

Слънцето блестеше ослепително в контраст с мрачината на съдебната сграда. И както в самото начало на процеса, „Макалистър“ беше толкова задръстена, че не виждах нищо отвъд представителите на пресата и колите на сателитните телевизии, обточващи тротоара.

Много ми напомняше на сцената извън съдебната сграда в процеса на О Джей Симпсън. Същата напомпана от адреналина лудост, която дегизира истината, каквато и да е тя. Настоящият процес не беше достоен за световна сцена. Отразяването в медиите се свеждаше до привличане на телевизионни зрители, рейтинги и долари от реклами. Както и да е, днес аз бях „обектът“.

Като хрътки по дирята на заек, пресата ме забеляза и стегна обръча около мен за смъртоносния лов. Мики беше подготвен с изявление, но така и не успя да го обяви.

— Колко време ще размишляват съдебните заседатели според вас, г-н Шърман?

— Не зная, но съм сигурен, че колкото и време да отнеме, заседателите ще отсъдят, че лейтенант Боксър е невинна по всички обвинения.

— Лейтенант Боксър, ако съдебните заседатели гласуват против вас...

— Няма изгледи това да се случи — отговори Юки вместо мен.

— Г-це Кастеляно, това е първото ви крупно дело. Как се справихте, по ваше мнение?

На тридесетина метра оттам също се бе оформила тълпа около Мейсън Бройлс, неговите колеги и заместниците му. Камерите жужаха, докато санитарката спусна Сам по дървената платформа и го натовари в пикапа. Репортерите ги следваха по петите, засипваха с въпроси Сам, а баща му правеше всичко възможно да закрие момчето.

Разпознах Синди сред тълпата. Тя си пробиваше път с рамо напред през натъпканите като сардели тела, опитвайки се да се приближи към мен. По тази причина не обърнах особено внимание на Мики, когато отговори на мобилния си телефон.

После той сложи ръка рамото ми. Лицето му беше посивяло.

— Току-що ми се обадиха от канцеларията — викна той в ухото ми. — Съдебните заседатели имат два въпроса.

Запровирахме се през тълпата, докато стигнем до колата на Мики, която ни чакаше. Ние с Юки седнахме на задната седалка, а Мики — отпред до шофьора.

— Какво искат да знаят? — попита Юки, щом затръшнахме вратите. Колата потегли бавно през тълпата към „Редуд“.

— Искат да видят вещественото доказателство за поетия от Линдси алкохол — отвърна Мики, обръщайки лице към нас.

— Господи — изстена Юки. — Как могат още да се занимават с това?

— А другото? — запитах настойчиво. — Ти каза, че имали два въпроса.

Видях, че Мики се колебае. Не искаше да ми каже, но се налагаше.

— Искат да знаят има ли горна граница за парично обезщетение, което могат да присъдят на ищците.

ГЛАВА 103

Беше като удар в стомаха и шокът се разнесе от слънчевия сплит по цялото ми тяло. Коремът ми се сгърчи и към гърлото ми се надигна жлъчен сок. Бях си представяла теоретично, че губя делото, но последиците ми се привиждаха твърде живописно: работя по улични панаири, чета книги в уединено бунгало на плажа и разни други измишльотини. Но не бях предвидила силата на емоционално въздействие от реалността на загубата.

Юки изплака до мен:

— Боже мой. Аз съм виновна. Не трябваше да казвам „да я признаете за виновна в това, че е полицай за гордост, дрън-дрън“. Беше просто ефектна фраза! Мислех, че е за добро, а съм грешила!

— Ти свърши голяма работа — казах ѝ с натезал като камък глас. — Това няма нищо общо с твоите думи.

Обгърнах тялото си с ръце и наведох глава. Мики и Юки си говореха нещо помежду си. Чух Мики да я уверява, че е рано за вайкане, но за мен гласът му звучеше като развалена грамофонна плоча. Един-единствен въпрос се повтаряше непрекъснато:

Как е възможно всичко това?

Как е възможно?

ГЛАВА 104

Когато се върнах на вълната на разговора в колата, Мики обясняваше нещо на Юки.

— Съдийката им е дала цялата болнична документация и справката от медицинската сестра. И им каза да не се безпокоят за границата на присъдената сума. Това било нейна работа и не ги засягало.

Мики потърка лицето си, което изтълкувах като жест на нервност.

— Юки, ти свърши великолепна работа, наистина го мисля. Не мога да повярвам, че съдебните заседатели са се хванали на позъорството на Бройлс — каза той. — Просто не го вярвам. Не виждам как бихме могли да се справим по-добре.

Точно в този момент мобифонът на Юки извъня.

— Съдебните заседатели са се върнали в залата — съобщи тя. Сгъна телефона и го стисна толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха. — Готови са с присъдата.

Умът ми литна. Видях думата „присъда“ като изписана пред очите ми и се опитах да я разчленя на букви и срички, за да открия между тях нещо, на което да се надявам. Знаех от предишния ми опит в съда, че думата присъда^[1] означава да казваш истината.

Ще бъде ли тази присъда истина?

За хората от Сан Франциско щеше да е така.

Мики нареди на шофьора да обърне, той изпълни нареждането и само след няколко минути вече повтарях „Без коментар, без коментар, моля“, докато следвах Мики и Юки през тълпата, по стълбите и отново в съдебната сграда.

Заехме местата си в залата, а опонентите ни заеха своите.

Чух името си да пронизва мига, сякаш идваше от друго пространство и време. Обърнах се и погледнах назад.

— Джо!

— Току-що влязох, Линдси. Идвам направо от летището.

Протегнахме ръце и за кратък момент преплетохме пръсти през раменете на седналите зад нас хора. После трябваше да го пусна и да се обърна напред.

Покрай стените на залата фотографите нагласяха апаратите си на фокус и само час след като бяхме напуснали залата, съдията влезе откъм своя вход, а заседателите изпълниха ложата.

Съдебният пристав обяви подновяване на заседанието.

[1] От лат. verdict. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 105

Съдебните заседатели дълго време оправяха поли и наместваха чанти, докато се настанят удобно на местата си. Най-сетне бяха готови. Забелязах, че само двама от тях погледнаха към мен.

Чух изтръпнала как съдията ги попита дали са готови с присъдата. Тогава старши съдебният заседател, петдесет и няколко годишен афроамериканец на име Арнолд Беноа, изпъна надолу спортното си яке и отвърна:

— Да, ваша чест.

— Моля, предайте решението си на съдебния пристав.

През пътеката дишането на Сам Кабът се учести, моето също удвои скоростта си с ударите на сърцето ми, когато съдията разгъна единствения лист хартия.

Тя го прегледа с безизразно лице, върна го на съдебния пристав, а той го връчи обратно на старши съдебния заседател.

— Предупреждавам присъстващите да не реагират на онова, което старши съдебният заседател има да каже — произнесе съдията. — Добре, г-н старши съдебен заседател. Моля, обявете решението.

Той извади очила от джоба на якето си, разтвори ги и ги намести върху носа си. Накрая прочете:

— Ние, съдебните заседатели по горепосоченото дело, признаваме подсъдимата, лейтенант Линдси Боксър за невинна по повдигнатите срещу нея обвинения.

— Всички ли са на това мнение?

— Да.

До такава степен бях претръпнала, че не бях сигурна дали съм чула добре. И когато си повторих наум произнесената присъда, почти очаквах съдията да отхвърли току-що казаното от старши съдебния заседател.

Юки стисна китката ми здраво и едва когато видях усмивка да огрява лицето ѝ осъзнах напълно, че не съм си въобразявала. Заседателите бяха отсъдили в моя полза.

Един глас се провикна:

— Не! Не! Не можете да направите това!

Андрю Кабът бе станал на крака и се държеше за облегалката на предния стол, в който седеше Мейсън Бройлс, пребледнял, мрачен, победен.

Молбата на Бройлс за гласуване поотделно бе всъщност настояване и съдията го уважи.

— Когато чуете номера на мястото си, моля съобщете на съда как сте гласували — произнесе съдия Ачакозо.

Съдебните заседатели отговаряха един по един.

— Невинна.

— Невинна.

— Невинна...

Бях чула израза, но до този момент не бях сигурна, че съм го разбрала. В прегръдките на двамата ми адвокати ме понесе тъй пълно облекчение, че сякаш попаднах в друго измерение. Навярно такава усещане се изпитва само в моменти на избавление като този.

Бях свободна и сърцето ми искаше да полети.

ПЕТА ЧАСТ
ИГРА НА КОТКА И МИШКА

ГЛАВА 106

Небето над нас беше сиво и навъсено, когато с Марта излязохме от апартамента и напуснахме Сан Франциско. Включих радиото на колата и хванах прогнозата за времето, която слушах с половин ухо, докато се провирах през утринната суматоха на градското движение.

Пълзях по улица „Потреро“, замислена за шефа Трачио. Вчера, когато се видяхме в съда, той ми предложи да се върна на работа, с което ме развълнува, сякаш ме канеше на среща.

Само трябваше да му стисна ръката в знак на съгласие.

Ако го бях сторила, тази сутрин щях да карам към управлението, да държа реч на полицаите колко важно е да продължаваме напред и да затъна в камарите бумаги върху бюрото ми по нерешени случаи. Щях да съм поела отново нещата в ръце.

Но въпреки че шефът беше настоятелен, му отказах.

— Имам още ваканция на разположение, шефе. Добре ще ми дойде.

Каза, че ме разбира, но едва ли. Самата аз още не бях наясно какво искам да правя с живота си и имах чувството, че ще е все така, докато не стигна до дъното на убийствата в Залива на полумесеца.

Тези неразкрити убийства също бяха част от мен.

Усещах под лъжичката, че ако свърша онова, за което ме бива, ако съм настойчива, ще открия кучия син, видял сметката на моя Джон Доу и на всички останали.

В момента ме интересуваше единствено това.

Хванах шосе №280 в южната посока и след като се изнесох от града, свалих прозорците и смених станцията.

Към 10:00 часа косата ми плющеше през лицето, а Сю Хол въртеше любимите ми стари парчета по канал 99.7 FM.

— Тази сутрин не вали — мъркаше тя, — денят е първи юли, прекрасен сив ден, обвиващ Сан Франциско в перлена мъгла. Не обожаваме ли точно мъглата на Сан Франциско?

След това от тонколоните се разля подходящата песен: „Полети като орел“.

Пригласях с пълно гърло, докато мелодията вливаше кислород в кръвта ми и изстрелваше настроението ми отвъд озоновия слой.

Свободна съм.

Ужасният процес бе в огледалото ми за обратно виждане и изведнъж бъдещето ми се разстла като пътя пред мен.

На тридесетина километра от града Марта вече имаше нужда от спирка за почивка и спрях на паркинга на някаква мексиканска закусвалня „Тако Бел“. Беше дървена барака, строена през шейсетте години преди поземлената комисия да се усети накъде вървят нещата. Тъй че в едно от най-красивите кътчета по крайбрежието сега стърчеше една от най-грозните постройките на света.

За разлика от магистралата, прокарана високо над нивото на океана, паркингът на ресторанта за бързо хранене беше на морското равнище. Група скали отделяше асфалта от плажа, отвъд който наситеносиният Тихи океан се ширеше до хоризонта.

Взех си чуро с канела и захар, на което не можах да устоя, голямо черно кафе и се настаних върху скалата. Наблюдавах татуираните мускулести тела на сърфистите как се носят по вълните и Марта как тича по ослепителния сивкав пясък, докато слънцето стопи мъглата.

Когато запечатах този неповторим момент в паметта си, повиках Марта да се връщаме в колата. След двадесет минути навлязохме в покрайнините на Залива на полумесеца.

ГЛАВА 107

Минах с колата под окачения звънец на площадката пред „Лунния гараж“ и натиснах няколко пъти клаксона. Кийт се появи от офиса. Вдигна бейзболната си шапка, разтърси златистата си коса и пак нахлупи шапката, докато пристъпваше усмихнат към мен.

— Брей, брей. Я виж ти кой е дошъл. Жената на годината — изрече Кийт и сложи ръка върху главата на Марта.

— Самата аз — казах през смях. — Радвам се, че всичко свърши.

— Много добре те разбирам. Гледах онзи Сам Кабът по новините. Жив да го оплачеш. Наистина се тревожех за теб, Линдси, но това е вече зад гърба ти. Сега ти е ред е за поздравления.

Измърморих благодарности за проявения интерес и помолих Кийт да напълни резервоара ми. През това време извадих гъба от една кофа и измих предното стъкло.

— И така, накъде си се запътила, Линдси? Не трябва ли да си на работа в големия град?

— Не веднага. Още не съм готова...

С изричането на тези думи забелязах някакво червено петно да се движи през кръстовището. Шофьорът намали и погледна право към мен, преди да даде газ и да отпраши по Главната.

Нямаше и пет минути, откакто бях в града, а Денис Агню пак ми се наби в очите.

— Оставих бонвила в къщата на сестра ми — рекох, загледана след реактивната диря на поршето. — Имам да свърша и още някои неща тук в града.

Кийт се обърна и видя, че следя с очи изчезващото по улицата порше на Агню.

— Ей това не го разбирам — рече той, вкара накрайника на маркуча в резервоара и поклати глава. Чу се звънче, когато бензиновата колонка започна да отчита галоните. — Този си е направо кофти чешит. Чудя се защо жените се лепят по такива и само си търсят белята.

— Не се занасяй. Да не си мислиш, че си падам по този тип?

— А не си ли падаш?

— Много. Само че не както ти си мислиш. Интересът ми към Денис Агню е чисто професионален.

ГЛАВА 108

Когато приближихме къщата на Кет, Марта заподскача напред-назад и залая като пощуряла. Щом паркирах в алеята, тя скокна през отворения прозорец на колата и се втурна към входната врата, като махаше с опашка и надаваше радостен лай.

— Спокойно, Бу — рекох й. — Имай малко търпение.

Превъртях ключа и отворих предната врата, а Марта се спусна вътре.

Позвъних на Джо и му оставих съобщение: „Здрасти, Молинари. Аз съм в къщата на Кет. Обади ми се, когато можеш.“ Оставих съобщение и на Кароли, с което я уведомявах, че тя и Алисън вече могат да ми отстъпят прасешкия караул.

Прекарах деня в размисъл за убийствата в Залива на полумесеца, докато разтребвах къщата. За обяд си приготвих спагети с грах от консерва и си набелязах да напазарувам хранителни продукти на сутринта.

След това внесох лаптопа си в стаята на племенничките ми и го инсталирах върху плота, служещ за бюро. Забелязах, че филизите на сладките картофи, виещи се по прозорците, са пораснали с още няколко сантиметра, а бележките, които бяхме заболи с Джо по корковата ламперия, си стояха непокътнати.

Нашите дракулки, описващи подробности от обстоятелствата и жестоката смърт на семействата Уитъкър, Долтри, Сардучи и О’Моли, продължаваха да не водят наникъде. Разбира се, моят самотен Джон Доу също си оставаше все така прикован към ламперията.

Включих лаптопа и влязох в базата данни на Програмата на ФБР за обхващане на тежките престъпления. Тя представлява национален уебсайт с единственото предназначение да помага на служители от органите на реда да правят връзка между частичните сведения за серийни убийства. Сайтът има яка търсачка и в него постоянно се вкарва нова информация от полицаи из цялата страна.

Въведох ключови думи, които да завъртят информационния поток и някои отговори да си дойдат на местата.

Опитах всичко: бичувания, нанесени при смъртта, двойки убити в леглата им, прерязани гърла и, естествено, ми се изля лавина от информация. Прекалено обилна.

Изминаха часове, погледът ми взе да блуждае, тъй че оставих компютъра на режим „зимуване“ и полегнах на едно от детските легла, за да си почина малко.

Когато се събудих, вън беше тъмна нощ. Имах чувството, че нещо ме беше изтръгнало от съня. Лек необичаен шум. Електронния часовник на детското видео показваше 2:17. Настръхнах от неясното усещане, че съм наблюдавана.

Примигнах в мрака и в мислите ми се мярна червено петно — остатъчен спомен за червеното порше, което извика асоциации за обезпокоителните ми срещи с Агню. Сцената в „Корморан“ и онази от гаража на Кийт. Отърваването на косъм от сблъсък по магистралата.

Явно не спирах да мисля за Агню. Това бе единственото обяснение за усещането ми, че съм наблюдавана.

Канех се да стана и да се преместя в моята стая за останалата част от нощта, когато картечен откос и звук на строшено стъкло раздраха нощната тишина.

Наоколо ми се посипаха парчета от счупен прозорец.

Пистолетът! Пистолетът! Къде, по дяволите, ми е пистолетът?

ГЛАВА 109

Рефлексите на Марта се оказаха по-бързи от моите. Тя скочи от леглото и се свря под него. Последвах я моментално, като се претърколих по пода, ровейки в шокираното си съзнание да си спомня къде съм оставила оръжието си.

Тогава се сетих.

Беше в дамската ми чанта в дневната, където се намираше и най-близкият телефон. Как можах да се оставя толкова незащитна? Нима ще умра в капана на тази стая? Сърцето ми биеше до пръсване, чак ме болеше.

Вдигнах глава само на сантиметри от пода и на невзрачната светлина от електронния часовник се огледах наоколо. Взирах се във всяка повърхност и предмет из стаята в търсене на нещо, каквото и да е, което да използвам за защита.

Стаята беше пълна с големи плюшени животни и една дузина кукли, но нямаше пукната бейзболна бухалка или стик за хоккей — нищо, с което да се бия. Даже не можех да метна телевизора, защото беше завинтен за стената.

Придвижих се на лакти по грубия дъсчен под, пресегнах се и заключих вратата на спалнята.

Точно в този момент прокънтя нов залп от изстрели — от автоматично оръжие, обстрелващо предната част на къщата, отново насочено по дневната и стаята за гости в края на коридора. Чак тогава осъзнах истинската цел на нападението.

Можеше, а и трябваше, аз да спя в онази спалня.

Като се придвижвах сантиметър по сантиметър по корем, сграбчих крака на един дървен стол, придърпах го, наведох стола на задните му крака и подложих облегалката под дръжката на вратата, за да я залостя. Сетне улових другия стол и го треснах в скрина.

С парчето счупен крак от стол в ръка се промъкнах приклепнала, с гръб, опрян в стената.

Беше направо покъртително. Като изключим кучето под леглото, единствената ми защита беше крак от стол.

Ако някой влезеше през вратата и се прицелеше в мен, бях мъртва.

ГЛАВА 110

Като се вслушвах за звук от стъпки по дъските пред стаята, си представих как вратата се отваря с ритник и аз замахвам по нападателя с дървото, молейки се на господ да успее да размажа мозъка му.

Но докато електронният часовник отброяваше минутите с примигване, адреналинът ми спадна.

Тогава в мен се надигна яд.

Стоях заслушана до вратата и когато не чух нищо, я отворих и тръгнах опипом по дългия коридор, като използвах порталите и стените за прикритие.

Щом стигнах дневната, грабнах чантата си от дивана, където я бях подпряла. Пресегнах се и обвих пръсти около дръжката на пистолета.

Благодаря ти, боже.

Докато звънях на 911, надникнах през процепите на щорите. Улицата изглеждаше пуста, но ми се стори, че видях нещо да проблясва на поляната. Какво ли е?

Казах на диспечера името си, своя чин и кодов номер и че е стреляно по къщата на улица Крайбрежна 265.

— Има ли ранени?

— Не. Добре съм, но се обадете на директор Старк за инцидента.

— Вече е съобщено, лейтенант. Подкрепленията са на път.

ГЛАВА 111

Чух сирените и видях приближаването на святкащите буркани. С пристигането на първия брониран автомобил отворих предната врата и Марта се стрелна покрай мен. Тя се затича към змиевиден предмет, лежащ на поляната под лунната светлина.

Подуши го.

— Марта, какво откри? Какво е това, момиченце?

Бях коленичила до Марта, когато началникът на полицията Старк излезе от полицейската кола. Приблужи се с фенера си и клекна до мен.

— Добре ли си?

— Да. Нищо ми няма.

— Дали е това, за което си мисля?

Двамата огледахме мъжкия колан. Беше тънък, кожен, дълъг към деветдесет сантиметра и широк около сантиметър и половина, с четвъртита матовосребриста тока. Най-обикновен колан. Вероятно половината мъжко население в щата имаше такъв в гардероба си.

Но точно този имаше тъмночервеникави петна по металната катарамата.

— Няма ли да е велико — вметнах, отказвайки да мисля за преживяния само преди минути ужас, за стрелбата, която със сигурност бе насочена по мен, — няма ли да е страхотно, ако този колан се окаже вещественно доказателство? — обърнах се към началник Старк.

ГЛАВА 112

Три патрулни коли бяха спрели до тротоара. Подвижни патрулни радиостанции бръмчаха и пукаха, а по цялата Крайбрежна лампите светнаха една подир друга, хората наизлязоха навън по пижами и халати, тениски и шорти, с разчорлени коси и уплашени в съня лица.

Предният двор на Кет беше осветен от прожектори, а патрулните коли се разпръсваха една по една след допитване до шефа. Няколко униформени полицаи се заеха да събират гилзите, а двама следователи тръгнаха да обхождат съседите.

Заведох Старк в къщата и двамата огледахме счупените прозорци, строшените мебели и надупчената от куршуми ламперия в „моята“ спалня.

— Да имаш някаква идея кой може да е извършил това? — попита Старк.

— Никаква — отвърнах. — Колата ми е на алеята, където всеки може да я види, но не съм казвала на никого, че съм в града.

— А защо все пак си тук, лейтенант?

Чудех се как най-добре да отговоря, когато чух Алисън и Кароли да викат името ми. Младо ченге с щръкнали зачервени уши се появи на прага на стаята и съобщи на Старк, че имам посетители.

— Не могат да влязат вътре — отсече Старк. — За бога, някой отцепи ли улицата?

Униформеният полицай поклати отрицателно глава и лицето му почервения.

— Защо, по дяволите? Първо правило: Стабилизирай обстановката. Заемете се с това!

Последвах патрулния до прага, където Кароли и Алисън ме сграбчиха в нетърпелива двойна прегръдка.

— Едно от хлапетата ми засече полицейската радиостанция — обясни Кароли. — Пристигнах тук веднага щом научих. Боже мой, Линдси, ръцете ти!

Погледнах към тях. Имах драскотини от строшените стъкла над лактите и кървавите струйки бяха изцапали блузата ми.

Изглеждаше доста по-зле, отколкото бе в действителност.

— Добре съм. Само няколко драскотини. Сигурна съм.

— Нали нямаш намерение да останеш тук, Линдси? Защото това е пълна лудост — изрече Кароли с изписани на лицето ѝ тревога и страх. — В училището има предостатъчно място, където да те приютя.

— Добра идея — намеси се Старк, появил се зад гърба ми. — Иди при своята добра приятелка. Аз имам да провеждам разговори с криминалистите, които ще вземат проби от стените и ще претърсват всичко цяла нощ.

— Няма нищо. Тук съм в безопасност — отвърнах му. — Това е къщата на сестра ми. Никъде няма да ходя.

— Добре. Само не забравяй, че случаят е наш, лейтенант. Все още си извън своята юрисдикция. Не ни се прави на каубойка, става ли?

— Да се правя на каубойка? С кого си мислиш, че разговаряш?

— Виж. Съжалявам, но някой току-що се опита да те убие.

— Да. Схванах това.

Шефът приглади коса по навик.

— Ще оставя една патрулна кола да дежури на алеята през цялата нощ. А може и по-дълго.

Докато си вземах довиждане с Кароли и Алисън, шефът отиде до колата си и се върна с хартиен плик. Използва химикалка, за да вдигне колана и го набути в плика. Загърнах се плътно в достойнството си и затворих входната врата. Легнах си, но естествено, не можах да заспя. Ченгета сновяха напред-назад из къщата, гръскаха врати и се смееха, а умът ми се блъскаше като луд.

Погалих разсеяно главата на Марта, която потрепери до мен. Някой обстрелва къщата и остави след себе си послание.

Дали е предупреждение да стоя далеч от Залива на полумесеца?

Или стрелецът наистина бе направил опит да ме убие?

Какво ще се случи, когато се окаже, че съм жива?

ГЛАВА 113

Един слънчев лъч се промъкваше под необичаен ъгъл и ме накара да отворя очи. Видях син тапет, портрета на майка ми над скрина и всичко си дойде на мястото: лежах в леглото на Кет, защото в два часа в къщата бяха свистели куршуми и се бяха забили в таблата на леглото, само на сантиметри от мястото, където трябваше да се намира главата ми.

Марта завря влажна муцуна в ръката ми, докато не скочих от леглото. Навлякох някакви дрехи на Кет — избелели дънки и блуза в коралов цвят с дълбоко изрязано деколте, обрамчено с ресни. Не беше моят цвят и определено не моят стил.

Прокарах гребен през косата си, измих си зъбите и влязох в дневната.

Криминалистите все още вадеха куршуми от стените, тъй че направих кафе и препечени филийки за всички, докато задавах целенасочени въпроси, които очертаха основните факти.

Бяха изстреляни дванадесет 9-милиметрови патрона, разпределени поравно между дневната и спалнята за гости, както и един през малкия горен прозорец на детската стая. Патроните и гилзите бяха поставени в торбички и номерирани, а дупките фотографирани. Балистичният екип приключваше работа. След час всичко накуп щеше да бъде изпратено в лабораторията.

— Добре ли сте, лейтенант? — попита ме един от криминалистите, висок, тридесетинагодишен мъж със светлокафяви очи и зъбата усмивка.

Огледах щетите, строшените стъкла и праха от мазилката, покриващ всичко наоколо.

— Не, не съм. Направо ми се драйфа — отвърнах. — Трябва да чистя, да поправам прозорци и да подреждам... цялата тая бъркотия.

— Казвам се Арти, между другото — представи се криминалистът, протягайки ми ръка.

— Радвам се да се запознаем — отвърнах с ръкостискане.

— Чичо ми Крис си има фирма „Майстор Сръчко“. Искате ли да му се обадя? Ще разчисти всичко за нула време. Пращам ви при истински майстор, лейтенант. Вие сте една от нас.

Благодарих на Арти и реших да се възползвам от предложението му. Сетне грабнах чантата си и излязох през задния вход. Нахраних госпожица Праска, обиколих патрулната кола на алеята и се наведох към прозореца.

— Наближава обед, а?

— Да, госпожо.

— И още сте дежурен?

— Да, госпожо. Ще поостанем тук. Цялото поделение ви пази, лейтенант. Шефът и всички ние. Тази история вони.

— Оценявам загрижеността.

Което беше истина. На ярката дневна светлина изстрелите изглеждаха още по-реални. Някой бе дошъл с кола до тази тиха квартална уличка и бе направил на решето къщата на Кет с автомат.

Бях изплашена и трябваше да се махна оттук, за да си възвърна самообладанието. Дръгнах с ключовете от колата, при което Марта изпъна уши и лудо замаха с опашка.

— Трябва да купим нещо за ядене — обърнах се към нея. — Искаш ли да побърмчим с бонвила?

ГЛАВА 114

Марта скочи върху предната седалка на „златистия кораб“. Закопчах колана и завъртях ключа. Моторът запали от втория път и аз насочих аристократичния нос на бонвила към града.

Тръгнах към деликатесния магазин на Главната улица, но докато шофирах из тесните пресечки в квартала на Кет, забелязах в огледалото за обратно виждане, че ме следва един син форд таурус. Нарочно се движеше бавно, но не се отлепяше от мен.

Отново ме полазиха тръпки от усещането, че ме наблюдават.

Следят ли ме?

Или съм в такова състояние, че все се чувствам като мишена под прицел?

Завих по „Магнолия“, която пресича магистралата и се влях в Главната, профучах покрай разни дюкянчета за музика, за вестници, за храни и гориво. Исках да се убедя, че просто си въобразявам, но, по дяволите, дори да загубех тауруса от поглед за една-две преки, на следващия завой отново се появяваше зад мен.

— Дръж се здраво. Ще има малко надбягване — казах на Марта, широко усмихната срещу вятъра.

Към края на Главната свих вдясно по шосе №92 — пъпната връв на Залива на полумесеца с останалата част на Калифорния.

Движението по този криволичещ двулентов път се носеше с висока скорост и аз се вмъкнах между две почти нанизани една зад друга коли с осемдесет километра в час при разрешена скорост за отсечката четиридесет. Пред мен се простираха пълни осем километра непрекъснатата двойна жълта линия преди шосе № 92 да пресече кръстовището и да се влее в магистралата.

Продължих да карам, без много да си давам сметка за обраслия с дървета и храсталаци стръмен склон вляво и шестметровата урва само на крачки вдясно от колата ми. През три коли зад мен синият таурус не ме изпускаше от полезрение.

Не си въобразявах. Имах опашка.

Дали не е тактика за сплашване?

Или стрелецът се намира в колата, изчаквайки удобна позиция?

Краят на шосе № 92 пресече „Скайлайн“ и на близкия завой вдясно имаше отбивка с чакълест паркинг и пет маси за пикник.

Не сигнализирах, че правя завой, а просто извих волана надясно. Исках да се махна от пътя, да оставя тауруса да ме подмине, за да видя регистрационния номер и лицето на водача. И да се измъкна от него.

Но вместо сцепление с настилката, както щеше да реагира моят експлорър, бонвилът поднесе по чакъла, завъртя се обратно, при което излезе на шосе № 92 и пресече с нос двойната жълта линия право в насрещните коли.

Таурусът сигурно ме подмина, но така и не успях да го видя.

Стисках кормилото на въртящия се автомобил, а светлините на таблото святкаха неестествено.

Кормилната система и спирачките сдадоха, генераторът за променлив ток свърши, моторът загрея, а аз се въртях на място насред шосето.

Натисках спирачките, един черен товарен пикап изви рязко, за да избегне страничния удар в колата ми. Шофьорът натисна клаксона с тяло и избълва нецензурни ругатни през прозореца си, но аз бях толкова щастлива, че не ме улучи, та ми идваше да го разцелувам.

Поднеслата ми кола най-сетне спря встрани от пътя сред облаци прах, от които не виждах нищо през предното стъкло.

Излязох от бонвила с омекнали крака и се облегнах на него. Ръцете ми трепереха.

Поне засега преследването свърши. Но знаех, че в действителност не е приключило. Някой ме бе взел на мушката и нямах представа нито кой, нито защо.

ГЛАВА 115

Позвъних по мобилния на човека от „Лунния гараж“ и се свързах с телефонния секретар на Кийт.

„Кийт, малко съм загазила. Линдси е. Ела да ме изтеглиш.“

Кийт отговори на обаждането и му дадох координатите си. Двадесетте минути преди да спре при мен камионът му за теглене на буксир, ми се видяха цял час. Той закачи бонвила за позорното му връщане у дома, а аз се настаних в кабината до него.

— Това е луксозен автомобил, Линдси — поучаваше ме Кийт. — С него не се очаква да правиш лупинги. На повече от двайсет години е, за бога.

— Добре, де.

Последва дълго мълчание.

— Хубава блузка.

— Благодаря.

— Наистина — повтори той и ме разсмя. — Трябва да носиш често такива дрешки.

Вече в гаража, Кийт отвори капака на бонвила.

— Ха. Скъсал се е ремъкът на охладителя.

— Ха. Зная.

— А знаеше ли, че при нужда можеш да го замениш със завързан чорапогащник?

— Да. Но колкото и да е чудно, в аварийния ми комплект с инструменти нямам чорапогащник.

— Имам идея. Защо не взема да купя обратно колата от теб? Ще ти дам стотачка над цената, която ми плати.

— Ще помисля по въпроса. Не.

Кийт се засмя и ми предложи да ме закара вкъщи. Нямаше как да не приема. След като така или иначе щеше да разбере, му разказах онова, което все още не бях споделила с приятелките си, даже не и с Джо.

Казах му за стрелбата от предната нощ.

— И сега мислиш, че някой те следи? Защо не се прибереш у вас, Линдси? Сериозно.

— Защото не мога да оставя този случай нерешен. Не и сега. Особено след като някой изстреля поне дузина куршуми по къщата на сестра ми.

Кийт ме изгледа съчувствено и подръпна козирката на шапката си, докато маневрираше ловко по завоите на пътя.

— Някой да ти е казал, че си инат?

— Неведнъж. Смята се за добра черта у ченгето.

Разбрах накъде бие. Вече и аз не знаех дали това е признак за смелост или глупост.

Но не бях готова да свия платната.

ГЛАВА 116

С Кийт спряхме пред къщата на Кет, алеята беше пълна: експлоръра, камионетката на стъкларя с надпис „Поставяме прозорци“ и голям пикап в цвят син металик, на чиито врати бе изписано „Майстор Сръчко“.

Благодарих на Кийт, че ме докара, и влязох в къщата, следвана по петите от Марта. Вътре заварих грамаден мъж с къси мустачки и тъмна ивица косица около голото теме, който чистеше дивана с прахосмукачка. Загаси уреда и се запознах с „чичо Крис“.

— Изтърсиха се една камара любопитни журналисти. Казах им, че си се изнесла, докато къщата се приведе в ред. Така добре ли е?

— Идеално. Гениално.

— Началник Старк беше тук само преди няколко минути. Каза да му се обадиш, щом можеш.

Пренебрегнах многобройните съобщения, мигащи на телефонния секретар, и се обадох в участъка от кухненския телефон. Вдигна дежурният полицай.

— Шефът дава интервю — съобщи ми. — Става ли да ви се обади той?

— Наистина много бих искала.

— Ще се погрижа, лейтенант.

Затворих и се запътих по коридора към стаята на племенничките ми.

Завивките все още се намираха на пода. Един прозорец беше строшен, а на земята вехнеше филиз от сладък картоф. Здравата бях изтърбушила скрина със стола. Из цялата стая се въргаляха плюшени животинки, които сякаш ме укоряваха.

Ами ако децата бяха вътре?

Какво щеше да стане тогава, Линдси?

Издърпах здравия стол до корковата ламперия, седнах на него и се вторачих в бележките за убийствата. Очите ми попаднаха право на онова, което най-много ме смущаваше.

Понякога най-очевидните факти убягват от погледа, докато не си готов да ги видиш.

И ето че ми се яви гледка в тунела — през шпионките в дрешника на семейство О'Моли.

Преоблякох се и изкарах Марта навън при Пенелъпи. „Играйте си двете и бъдете послушни“. След това внимателно изведох експлоръра покрай камионетката на стъкларя и се измъкнах на улицата.

Подкарах към града.

ГЛАВА 117

Наблюдателя насочи тауруса на север по магистрала №280 през Хилсборо. Мислите му бяха какви ли не, но повечето се въртяха около Линдси Боксър.

Тя будеше у Наблюдателя сложна гама от чувства. По някакъв извратен начин повдигаше неговото самочувствие с умението си да оцелява, да се изкопчва. С това, че не отстъпваше, не падаше по гръб и не се предаваше.

Но не беше добре, че се заинати да им бъде проблем. Не беше добре за нея.

Всъщност те не искаха да я убиват. Убийството на ченге, още повече на това ченге, би означавало поголовно преследване. Цялата полиция на Сан Франциско щеше да залее града и да работи по убийството ѝ. Нищо чудно и ФБР също.

Наблюдателя намали при знака за излизане от магистралата към Траусдейл Драйв, след което здравата малка кола се плъзна надолу по отбивката. След около миля и половина зави надясно при грамадното здание на болница „Пенинсюла“ и после пак надясно по „Ел Камино Реал“ в южна посока.

Откри бензиностанция „Ексон“ две преки по-нататък и влезе в минимаркета към нея. Повъртя се няколко минути, взе си дребни неща: бутилка минерална вода, шоколад и вестник.

Плати на тийнейджърката с пищна гръд на касата 4,20 долара за покупките и още 20 долара за бензин. Щом излезе от магазина, разтвори вестника и видя заглавието на първа страница: ИЗСТРЕЛИ НАДУПЧИХА КЪЩАТА НА ИНСПЕКТОР.

Към репортажа имаше снимка на Линдси в униформа, а в дясната колонка се проследяваше случаят Кабът.

Срещу Сам Кабът бе повдигнато обвинение за двойно убийство. „Следва на стр. 2“.

Наблюдателя постави внимателно вестника на седалката до себе си и напълни резервоара. След това подкара колата към къщи. Покъсно щеше да говори с Истината. Може би няма да убият Линдси по същия начин, както другите. А може просто да направят така, че да изчезне.

ГЛАВА 118

Кабинетът на покойния д-р О'Моли се помещаваше в двуетажна тухлена къща на улица „Кели“. Името му бе гравирано на месингова плоча вдясно от входната врата.

Натиснах звънеца леко притеснена. Знаех, че началникът на полицията ще ме срита, задето действам през главата му, но трябваше да направя нещо. По-добре да го моля за прошка по-късно, отколкото сега да му искам разрешение, а той да ми откаже.

Автоматът избръмча, натиснах входната врата и я отворих. Чакалнята беше вляво: малка, квадратна, със сива мека мебел и безброй съболезнователни картички по стените.

Зад приемното бюро на фона на отворения прозорец седеше жена на средна възраст с прошарена коса и прическа в стил шейсетте години.

— Аз съм лейтенант Боксър от полицията на Сан Франциско — представих се и показах значката си.

Обясних, че работя по неразкрито убийство, което има прилики със зловещата смърт на д-р О'Моли.

— Вече разговаряхме с полицията — рече тя и изгледа внимателно значката и чаровната ми усмивка, която пузнах специално заради нея. — Разпитваха ни часове наред.

— Ще ви отнема само няколко минути.

Тя затвори прозореца с матово стъкло зад себе си и след малко застана на прага към вътрешния кабинет.

— Аз съм Ребека Фалконе — представи се. — Заповядайте тук.

Зад свързващата врата седяха други две жени на средна възраст.

— Това е Минди Хелър, медицинска сестра — посочи тя жена в бяла престилка с изрусени кичури и килограми грим на очите, която изхвърляше в кошчето пластмасови подноси с остатъци от сладкиши. — А това е Хариет Шварц, нашият административен управител — посочи Ребека към могъща жена по червен анцуг, седнала зад стар компютър. — Всички работим с д-р Бен открай време.

Здрависах се с тях и повторих името си и причината за идването ми.

— Съжалявам за загубата ви — уверих ги. Сетне обясних на жените, че се нуждая от тяхната помощ. — Всичко, което е по силите ви, за да хвърлите поне малко светлина.

— Значи искате истината? — рече Хариет Шварц. Отдръпна се от компютъра и се облегна назад да събере мислите си. — Той беше като картина на Пикасо. Купчина линии, от които си вадиш заключение за някаква личност. А между линиите — празно пространство.

Минди Хелър се включи:

— Като лекар беше порядъчен, но иначе беше стиснат, не беше по услугите, беше голям всезнайко. И се държеше кофти с нас, неговите роби. — Тя хвърли поглед към колежките си. — Но не вярвам да са го убили, защото беше гадняр, пък и цялата му лошотия стигаше дотам.

— Аха. Значи мислите, че семейство О'Моли са станали жертви по случайност?

— Именно. Нацелили са ги случайно. Все им го повтарям.

Попитах дали някои от другите жертви на убийства не са били пациенти на д-р О'Моли, но мигом ме отрязаха.

— Известно ви е, че трябва да защитаваме поверителната информация за пациентите — отвърна г-ца Хелър. — Но съм сигурна, че началник Старк може да ви каже всичко, което искате да знаете.

Добре тогава.

Надрасках номера на мобилния си телефон и го оставих върху бюрото на Хариет Шварц. Благодарих им за отделеното време, но си тръгнах обезсърчена. Д-р О'Моли сигурно е бил всичко, което подчинените му казаха за него, но всъщност бях ударила в още една задънена улица.

Тъкмо отварях вратата към улицата, когато някой ме хвана за ръката. Беше Ребека Фалконе, лицето ѝ — настойчиво изопнато надолу.

— Трябва да говоря с вас — пошушна. — Насаеме.

— Може ли да се видим някъде?

— В „Кофи Къмпани“. Знаете ли заведението?

— На късата търговска отсечка в края на Главната ли?

Тя кимна:

— Излизам в почивка в дванадесет и половина.

— Ще ви чакам.

ГЛАВА 119

Коленете ни почти се допираха под малката масичка в дъното на ресторанта близо до тоалетните. Пред нас имаше сервирани салати и кафе, но Ребека не се хранеше. И още не бе готова да говори.

Подръпваше нагоре-надолу тънката златна верижка на врата си.

Мисля, че разбихах вътрешния ѝ конфликт. Държеше да разкрие достоверната информация, но не желаше приятелките ѝ да научат за това.

— Не зная нищо, разбирате ли? — най-сетне промълви Ребека. — Още по-малко за убийствата. Но напоследък на Бен нещо му тежеше.

— Може ли по-конкретно, Ребека?

— Ами беше необичайно изнервен. Държа се рязко с няколко пациента, което, в интерес на истината, е рядкост. Когато го запитах какво става, той отрече да има някакви проблеми.

— Познавахте ли Лорелай?

— О, да. Те се срещнали за първи път в църквата и право да ви кажа се изненадах, че Бен се ожени за нея. Мисля, че беше самотен, а тя го гледаше в очите — въздъхна Ребека. — Лорелай си беше много простодушна, като дете. Най-много обичаше да ходи по магазините. Никой не я мразеше.

— Интересно наблюдение — подхвърлих. И това се оказа насърчението, от което Ребека имаше нужда, за да сподели, каквото ѝ тежеше.

Имаше вид на човек, който се кани да скочи в басейн от много, много висок трамплин.

Пое си въздух и скочи.

— Знаете ли за първата госпожа О'Моли? — попита. — Знаете ли, че Сандра О'Моли се самоуби? Обеси се в собствения си гараж.

ГЛАВА 120

Усетих плъпването на познатите тръпки в корените на косата, което винаги предвещаваше разкритие.

— Да — казах, — прочетох, че Сандра О'Моли е извършила самоубийство. Какво знаете за него?

— Беше тъй неочаквано — отвърна Ребека. — Никой не знаеше... нямахме представа, че е била толкова отчаяна.

— Защо според вас е посегнала на живота си?

Ребека побутваше с вилица салатата „Цезар“. Накрая остави прибора, без да хапне.

— Така и не разбрах. Бен не говореше за това, но ако трябва да предположа, бих казала, че я е малтретирал.

— Как я е малтретирал?

— Унижавал я е. Отнасял се е с нея като с кръгла нула. Когато го чувах как разговаря с нея, се свивах. — Показа го нагледно, като скри глава в раменете си.

— А тя оплаквала ли се е?

— Не. Сандра никога не би го сторила. Тя беше толкова отстъпчива, толкова кротка. Дума не обели, когато той започна любовна връзка.

Колелцата в главата ми се превъртяха, но все още не зацепваха. Ребека сви неодобрително устни.

— Той се виждаше с оная жена от години, продължи и след женитбата му с Лорелай, сигурна съм. Тя се обаждаше в кабинета до последния му ден.

— Ребека — промълвих търпеливо, въпреки че едва се сдържах, — Ребека, как се казваше другата жена?

Ребека се облегна назад, докато някакви мъже ни отминат на път към тоалетната. Когато вратата на тоалетната се затвори, тя се наведе напред и прошепна:

— Емили Харис.

Името ми беше познато. Припомних си устните с яркото червило и розовия тоалет.

- Не работи ли в недвижими имоти „Пасифик“?
- Точно тя е.

ГЛАВА 121

Емили Харис седеше зад бюрото си, когато влязох в дългия тесен кабинет с бюро покрай стената. Хубавите ѝ устни се разтеглиха в дежурна усмивка, която стана дори още по-широка, щом ме разпозна.

— О, здравейте — приветства ме тя. — Не се ли срещнахме с вас и съпруга ви преди две седмици в къщата на „Оушън Колони Роуд“? Имате чудесно куче.

— Точно така — отвърнах. — Аз съм лейтенант Боксър. Работя в полицията на Сан Франциско — след което ѝ показах значката си.

Лицето на жената моментално се стегна.

— Вече разговарях с полицията.

— Чудесно. Значи няма да имате нищо против да го направите пак.

Издърпах стола до бюрото ѝ и се настаних в него.

— Разбрах, че вие и д-р О’Моли сте били много близки приятели.

— Не се срамувам от това, което намеквате. Този човек нямаше щастлив брак, а и аз не бях заплаха за брака му и, по дяволите, нямам нищо общо с убийството.

Докато я наблюдавах, г-ца Харис изравни всички бележници, химикалки и листове по бюрото си. Разтребваше. Поставяше всяко нещо на точното му място. Какво ли се въртеше в ума на тази чистофайница точно в този момент? Какво знаеше за семейство О’Моли?

— И вие сте брокерката, обявила къщата му за продан?

— Това още не е причина да убиеш някого, за бога. Луда ли сте? Аз съм един от най-успешните брокери в този район.

— Успокойте се, г-це Харис. Не съм намеквала, че сте убили някого. Опитвам се да опозная жертвите, тъй като работя по друг неразкрит случай.

— Добре. Още ми е прекалено прясно, разбирате ли?

— Естествено, разбирам. Всъщност успяхте ли да продадете къщата?

— Не още, но имам работна оферта.

— Добре. А бихте ли ме развели из къщата, г-це Харис? Имам няколко въпроса, на които се надявам да ми отговорите. Възможно е да помогнете за разкриването на убийството на Бен О'Моли.

ГЛАВА 122

По масичката в коридора бяха пръснати рекламни листовки на „Пасифик Хоумс“ и цветята бяха сменени след импровизираното ни идване с Джо в тази красива къща на „Оушън Колони Роуд“.

— Бихте ли се качили с мен на горния етаж? — попитах агентката на недвижими имоти.

Г-ца Харис сви рамене, хвърли връзката ключове до лилиите и тръгна по стъпалата пред мен.

Когато стигнахме до вратата на голямата спалня, тя се отдръпна назад.

— Не искам да влизам в тази стая — каза и хвърли бегъл поглед към зелената спалня с чисто нов зелен килим.

Можех да си представя сцената на убийството не по-зле от нея. Само преди три седмици тялото на Лорелай О’Моли лежеше изкормено на десетина стъпки от мястото, където стояхме.

Емили Харис преглътна тежко и ме последва до близкия дрешник. Показах ѝ замаскираната с лак шпионка на вратата и още видимия отпечатък от нокът, оставен от Джо върху дървения пълнеж.

— Говори ли ви нещо това? — попитах я.

Гласът на Емили изтъня и стана почти писклив.

— Говори ми, че ме убива. Ясно е, нали? Записвал е на видео секса с Лорелай. Каза ми, че вече не спял с нея, но явно ме е лъгал.

Лицето ѝ се сгърчи и тя се разрида тихо в цял сноп сини носни кърпички, които извади от чантата си.

— Божичко, божичко — хлипаше. След малко издуха носа си, прокашля се и каза: — Връзката ми с Бен няма нищо общо с убийството. Може ли да се махаме оттук?

Не, доколкото зависи от мен. Ако можех да науча нещо от Емили Харис, това беше моментът и мястото.

— Г-це Харис.

— Господи, наричайте ме Емили. Казвам ви най-съкровени неща.

— Емили, наистина трябва да узная твоята страна на историята.

— Добре. Нали знаете за Сандра?

Кимнах и все едно включих радиото.

— Да не мислите, че не съм страдала, задето тя се самоуби заради връзката на Бен с мен? — Попи подпухналите си очи, но бликнаха нови сълзи. — Бен казваше, че Сандра е клиничен случай и затова не се развежда с нея. Но след като тя се самоуби, престанах да го виждам в продължение на година. После пък на сцената се появи Лорелай. Принцесата. Бен мислел, че колкото по-скоро се ожени, толкова по-добре за Кейтлин, тъй че какво да му кажа? Аз още бях омъжена, лейтенант.

— И после всичко започна отначало.

— Най-често у нас. Ходехме и по мотели. Странно, но мисля, че на Лорелай не й пукаше за Кейтлин. С Бен се възползвахме максимално от ситуацията. Превърнахме я в игра. Той ме наричаше Камила. Аз му виках Чарлз, негово кралско величество. Беше забавно. Толкова ми липсва. Зная, че Бен ме обичаше. Сигурна съм.

Не добавих „Колкото един гаден, подъл мръсник може да обича някого“, но отворих вратата на дрешника и я поканих да влезе вътре.

— Заповядай, Емили.

Показах ѝ втората шпионка на задната стена на гардероба.

— Тази шпионка минава през стената към стаята на... Кейтлин.

Емили изхълца и скри лице в ръцете си.

— Никога не съм виждала това нещо. Не знам нищо за него. Трябва да си тръгвам. — Обърна се и побягна от стаята. Чух токчетата ѝ да чаткат по стълбите.

Догоних я, когато грабваше ключовете от масичката в коридора и отключваше предната врата. Излезе навън.

— Емили.

— Това ме разби — каза запъхтяна. Затвори вратата след нас и я заключи. — Прекалено болезнено е. Не разбирате ли? Аз го обичах!

— Разбирам. — Вървах до нея, после останах до вратата на колата, докато тя палеше мотора.

— Кажи ми само още нещо — настоях. — Бен познаваше ли някого на име Денис Агню?

Емили отпусна ръчната спирачка и обърна към мен обляното си в сълзи лице.

— Какво? Какво ми говорите? Да не е продал нашите видеофилми на онова влечуго?

Не изчака отговор. Завъртя кормилото и натисна газта.

— Приемам това за „да“ — извиках след отдалечаващия се линкълн.

ГЛАВА 123

Подминах спрялата патрулна кола в края на Крайбрежното авеню, вдигайки ръка за поздрав. Направих десен завой към алеята на Кет и паркирах експлоръра до бонвила. Явно Кийт бе върнал старата госпожица в мое отсъствие.

Пуснах Марта в къщата и й дадох бисквитка. После насочих вниманието си към мигащия телефонен секретар. Пуснах го и започнах да си вода бележки върху кубче листчета.

Джо, Клеър и Синди се бяха обаждали и разтревожено ме молеха да им позвъня. Четвъртото съобщение беше от Кароли Браун, която ме канеше на вечеря в училището.

После следваше съобщение от началник Старк, чийто глас прозвуча уморено по микрофона. „Боксър, получихме лабораторните резултати от колана. Обади ми се.“

Със Старк си играехме на телефонни съобщения цял ден. Изругах, докато разлиствах бележника да намеря номера му. После го набрах.

— Изчакайте, лейтенант — каза дежурният полицай. — Ще се свържа с него по пейджъра.

Чух бръмченето на полицейската радиочестота, докато потраквах с нокти по кухненския плот и преброих до седемдесет и девет, преди шефът да се включи в линията.

— Боксър.

— Този път много бързо докладваха от лабораторията — отбелязах. — Какво сме получили?

— Имаше причина да бързат. Няма отпечатъци, което не ме изненадва. Но ако не броим телешката ДНК, няма нищо друго. Линдси, копелетата са накапали телешка кръв по токата.

— Е, това ме довърши!

— Зная. Мамка им. Виж, трябва да тръгвам. Кметът иска да говори с мен.

Шефът затвори и бог ми е свидетел, че в този момент му съчувствах.

Излязох на верандата, седнах на един пластмасов стол и подпрях крака на перилата, както ме бе посъветвала Клеър. Зарях поглед над сандалите си към съседските дворове и синия хоризонт на залива.

Мислите ми се въртяха отново около колана на ливадата тази сутрин и кървавите петна, които се оказаха кръгла нула.

Едно беше ясно.

Убийците не са искали да ме убиват.

Коланът беше предупреждение, предназначено да ме сплаши, за да се оттегля.

Питах се защо си правят труда.

Не бях разкрила убийството на Джон Доу и десет години покъсно все още пиех студената вода.

През това време убийците бяха на свобода, а белите фуражки разполагаха само с шепа измамни надежди, които се свеждаха до „ами ако“ и „как така“, и водеха наникъде.

Не знаехме защо.

Не знаехме кой.

И не знаехме къде ще ударят отново.

С други думи си играехме на котка и мишки.

ГЛАВА 124

Семействата са проклятието на съвременната цивилизация, където мръсната пяна на миналото се пази жива, отглежда се и се рафинира. Поне такава бе отправната точка на Наблюдателя тази вечер.

Той отвори мокрото помещение и влезе в розовата къща високо горе на „Клиф Роуд“. Тази вечер семейство Фарли бяха излезли навън, но, самоуверени в своя пашкул от богатство и привилегии, дори не си бяха направили труда да заключат вратата.

Помещението водеше към кухня, цялата обзаведена в стъкло и озарена от последните лъчи на залеза.

Това е само оглед, напомни си Наблюдателя. Влизане и излизане в рамките на пет минути. Както винаги.

Извади фотоапарата от вътрешния джоб на мекото си кожено яке и обходи с него стаята, правейки серии дигитални снимки на многобройните високи прозорци с достатъчно широки стъкла, през които спокойно можеше да мине човек.

Ззззт, ззззт, ззззт.

Бързо се прехвърли от кухнята в голямата дневна на семейство Фарли, издадена на колони над планинския склон. Кехлибарена светлина огряваше горите и придаваше на набраздените стволоче на евкалиптите почти човешко присъствие, сякаш прастари стражи следяха движенията му. Все едно разбираха и одобряваха.

Просто оглед, отново си напомни той. Точно сега нещата бяха твърде сложни и напечени, за да продължат с плановете си.

Бързо изкачи задните стълби към спалните и отбеляза стъпалата, които скърцаха най-силно, както и здравината на парапета. Продължи по коридора на втория етаж, като прекрачваше прага на всяка от отворените врати, правеше снимки, запаметяваше подробностите. Претърсваше стаите като ченге, обискиращо заподозрени.

Наблюдателя погледна часовника си при влизането в голямата спалня. Бяха изминали почти три минути. Бързо отвори шкафовете, подуши уханията на „Вира Уонг“ и „Хермес“, затвори ги обратно.

Слезе на бегом по стълбите към кухнята и се канеше да напусне, когато му хрумна мисълта за мазето. Имаше достатъчно време за бърз оглед.

Отвори вратата и припна надолу.

Вляво се намираше обширна винарска изба, а пералното помещение беше право напред. Но очите му се залепиха на вратата вдясно.

Тя беше в сянката, заключена с катинар с шифър. Наблюдателя беше много добър с шифровите ключалки. И изключително сръчен. Завъртя шайбата наляво, докато усети едва забележимо съпротивление, после надясно и пак наляво. Куката на катинара отскочи и се отвори, а Наблюдателя освободи вратата.

Разпозна оборудването в полуосветеното мазе: компютър, лазерен принтер и топове висококачествена хартия. Видеоето и дигиталните камери, пригодени и за нощно виждане.

На един рафт стоеше спретната дебела купчина снимки.

Бързо влезе вътре и затвори вратата след себе си. Натисна ключа и пусна осветлението.

Това е само една безобидна мисия за оглед, нищо повече, една от многото.

Но онова, което видя, когато светнаха лампите, едва не го събори на земята.

ГЛАВА 125

Във въздуха се носеше ухание на сос маринара, когато тръгнах по пътеката към викторианската сграда на училището-общезитие. Направих козирка с ръка срещу последните слънчеви лъчи, отразяващи се в многобройните прозорци, и почуках на входната врата с месинговото чукче.

Около дванадесетгодишно тъмнокожо момче отвори и произнесе:

— Здравейте, госпожо полицай.

— Ти си Еди, нали?

— Еди-повреди — отвърна той ухилен. — Откъде знаете?

— Имам добра памет.

— Това е хубаво, щом като сте ченге.

При влизането ми в „мензата“, обширна трапезария с изглед към магистралата, ечна шумно приветствие.

Кароли ме прегърна и каза да седна начело на масата.

— Това е мястото за „почетни гости“ — обясни. Почувствах се добре дошла и у дома си в това огромно „семейство“, когато Алисън побърза да сграбчи стола от лявата ми страна, а Фърн — дребно червенокосо момиченце — успя да се пребори за стола отдясно.

По масата се разнасяха чинии със спагети, а една огромна купа салата, подправена с оцет, олио и италиански кротони минаваше от ръце на ръце, докато децата ме отрупваха с въпроси и гатанки — на някои от тях отговарях успешно, други отбивах обратно.

— Когато порасна — прошепна Али, — искам да стана точно като теб.

— А знаеш ли какво искам аз? Когато пораснеш, да станеш точно като себе си.

Кароли плесна с ръце, смеейки се весело.

— Не досаждайте на Линдси — намеси се. — Оставете горката жена да си изяде вечерята. Тя е наш гост, а не десерт да го излапате.

Кароли се надигна, за да вземе литър кока-кола от бюфета, сложи ръка на рамото ми и се наведе към мен.

— Нали не те притесняват? Те те обичат.

— И аз ги обичам.

След като съдовете бяха разчистени, а децата се качиха на горния етаж да учат, с Кароли изнесохме чашите си с кафе на покритата веранда с изглед към игрището. Седнахме в два люлеещи се стола и се заслушахме в песента на щурците в притъмняващата вечер. Хубаво бе, че имам приятелка в града и тази вечер почувствах Кароли особено близка.

— Някакви новини кой е стрелял по къщата на Кет? — попита Кароли със загриженост в гласа.

— Никакви. Но помниш ли оня тип, на когото попаднахме в „Корморан“?

— Денис Агню?

— Да. Той ме преследва, Кароли. А началникът не крие, че е нарочил Агню за убийствата.

По лицето на Кароли се изписа изненада, дори шок.

— Така ли? Трудно ми е да си го представя. Тоест че е гаден, гаден е — произнесе тя и млъкна, — но не го виждам като убиец.

— Така казваха и за Джефри Дамър — засмях се аз.

Забарабаних с пръсти по страничната облегалка на стола, Кароли скръсти ръце пред гърдите си и двете потънахме в мисли за убийците, които дебнат някъде навън.

— Тук е много тихо, нали? — промълви Кароли накрая.

— Забележително. Харесва ми.

— Ще хванеш този психопат колкото може по-скоро, нали?

— Чуй, ако нещо, каквото и да е, те разтревожи, Кароли, дори и да смяташ, че просто си въобразяваш, обади се на деветстотин и единадесет и после на мен.

— Разбира се, благодаря. Ще се обадя. — След кратко мълчание добави: — Накрая винаги ги хващат, нали, Линдси?

— Почти винаги — отвърнах, макар това да не беше самата истина. Най-умните не само не ги залавят, но дори не ги забелязват.

ГЛАВА 126

Сънят ми през нощта бе неспокоен, изпълнен с кошмари за гонитби, стрелби от коли, бичувани трупове и незнайни убийци без лица. Събудих се в мрачно сивкаво утро от онези, в които не ти се измъква от леглото.

Но с Марта се нуждаехме от раздвижване, тъй че нахлузих синия си джинсов комплект, затъкнах пистолета в кобура под мишницата и пъхнах мобилния телефон в джоба на якето.

После поехме към плажа, сладката Марта и аз.

От запад нахлуваха буреносни облаци, притискаха небето толкова ниско над залива, че прелитащите чайки се стрелкаха като бойни самолети от документални филми за Втората световна война.

Видях няколко смелчаци да бягат или просто да се разхождат далеч пред нас и зад нас, тъй че отвързах каишката на Марта. Тя се затича след малко ято дъждосвирци, а те се пръснаха подплашени, аз се насочих на юг в умерен тръс.

Не бях изминала и четвърт миля, когато дъждът заваля. Скоро рехавите капки се сгъстиха, започнаха да образуват дупчици в пясъка, а неговата повърхност взе да се втвърдява.

Обърнах се назад да нагледам Марта, тичах обратно достатъчно дълго, за да видя, че се движи точно зад гърба на някакъв мъж с жълта мушама с качулка, на около стотина метра зад мен.

Подложих лице на косите струи дъжд и отново влязох в крачка, когато силният лай на Марта прикова вниманието ми. Беше се лепнала за петите на човека зад мен. И му определяше посоката на движение!

— Марта — извиках, — престани!

Това беше командата да се върне до мен, но Марта изобщо не ми обърна внимание. Вместо това подкара мъжа под прав ъгъл по-далеч от мен, нагоре по хълма към затревените върхове на дюните.

В този миг осъзнах, че Марта изобщо не си играе с него, а ме предпазва.

Кучият му син!

Отново ме следяха!

ГЛАВА 127

Викнах: „Хей, спрете да тичате и тя ще се махне от вас!“, но нито кучето, нито мъжът ме чуха. Накрая хукнах след тях, само че изкачването по шейсетметров пясъчен склон бе като да бягаш под вода.

Приведох се ниско, залавях се за пясъка и най-сетне се изкатерих върху тревистото плато на къмпинга „Франсис Бийч“. Шибацият дъжд разплескваше косата по лицето ми и за момент не можех да видя нищо.

Докато отмахна кичурите от лицето си, усетих, че ситуацията се изплъзва от контрола ми. Огледах се объркано наоколо, нямаше и помен от мъжа, който ме следеше. По дяволите! Пак ми се изплъзна!

Точно тогава в полезрението ми се мярна някакво жълто петно иззад бунгалата и Марта по петите му. Мъжът се опита да я изрита от себе си, докато прекосяваха поляните, но не успя.

Измъкнах деветмилиметровия пистолет и изревах: „Спри на място! Полиция!“, но мъжът с жълтата мушама профуча покрай няколко маси за пикник и хукна към един шарен пикап на паркинга.

Марта ръмжеше и не се откопчваше от него, хвърляше се да го хапе по краката, за да му попречи да се вмъкне в колата. Отново изкрещях „Полиция!“ и продължих да тичам с насочен зареден пистолет.

— На колене — заповядах, щом наближих. — Вдигни ръце така, че да ги виждам. Залегни по корем. Веднага!

Мъжът с мушамата се подчини и аз светкавично се озовах до него под камшиците на проливния дъжд. Дръпнах качулката му назад с насочено в него оръжие.

Моментално познах русолявата коса, но просто не исках да повярвам на очите си. Той вдигна лицето си към мен, а погледът му мятеше искри.

— Кийт! Какво правиш? Какво става?

— Нищо, нищо, нищо. Само се опитвах да те предупредя.

— Така ли? Защо не ми се обади по телефона? — попитах задъхана.

Сърцето ми почти щеше да изскочи от гърдите: бу-бум, бу-бум. Мили боже. В ръцете си държах заредено оръжие — отново.

Разтворих краката на Кийт с ритник, опипах ги и попаднах на двадесет и три сантиметров ловджийски нож в кожен калъф на бедрото му. Измъкнах страшното оръжие и го хвърлих встрани. Играта загрубяваше с всяка изминала минута.

— „Нищо“ ли каза?

— Линдси, позволи ми да говоря.

— Първо аз. Арестуван си.

— За какво?

— За носене на скрито оръжие.

Застанах така, че Кийт да вижда ясно както моето оръжие, така и изражението на лицето ми, показващо, че ще го използвам.

— Имаш право да мълчиш. Всичко, което кажеш, може и ще бъде използвано срещу теб пред съда. Ако нямаш адвокат, ще ти бъде назначен. Разбираш ли правата си?

— Разбираш ме съвсем погрешно.

— Разбираш ли правата си?

— Да.

Бръкнах в джоба на якето си, за да извадя мобилния телефон. Кийт се извъртя, сякаш искаше да ме спре. Марта оголи зъби.

— Стой на място, Кийт. Не искам да ми се налага да стрелям.

ГЛАВА 128

Тримата се намирахме в „кутията“ — малка стая за разпити в полицейския участък, облицована със сиви плочки. Началникът вече ми беше казал, че е имал съмнения.

Познавал Кийт Хауърд от доста години като автомеханик от „Лунния гараж“, който не се е интересувал от нищо друго, освен от солидни пари и добре поддържани коли.

Слава богу, шефът се осланяше и на моя инстинкт, а погледът, който видях в очите на Кийт, ме плашеше до смърт — празен поглед, който бях виждала и преди в очите на разни социопати.

Седях срещу Кийт до издрасканата метална маса, от двама ни се стичаше дъждовна вода, а началник Старк стоеше облегат в ъгъла на стаята. Зад витрината наблюдаваха други полицаи и се надяваха да съм права, за да имат скоро да се хванат за нещо повече от един нож и едно голо предчувствие.

След ареста Кийт беше изпаднал в регресия и изглеждаше доста по-млад от своите двадесет и седем години.

— Не ми трябва адвокат — обърна се с фалцет към мен. — Просто вървах след теб. Момичетата винаги разбират, когато някой ги харесва. И ти го знаеш, тъй че просто им кажи, хайде?

— Искаш да кажеш, че си ме дебнал — натъртих. — Това ли е обяснението ти?

— Не. Вървах след теб. Разликата е голяма, Линдси.

— Какво да кажа? Нещо не разбирам. Защо вървеше след мен?

— Знаеш защо. Някой се опитва да те нарани.

— И затова ли стреля по къщата на сестра ми?

— Аз? Не съм го направил. — Гласът на Кийт се пречупи, сложи пръсти през лицето си. — Харесвам те, винаги съм те харесвал. А сега ти ще използваш това срещу мен.

— Я стига си се лигавил, нещастен малък посерко — избухна шефът. Пристъпи напред и перна Кийт по тила. — Дръж се като мъж. Какво си извършил?

Кийт се сви в себе си. Отпусна глава на масата, заклати я насам и натам, простена глухо, а викът му се понесе издълбоко, като от бездънна пропаст на мъка и страх.

Стенанията нямаше да му помогнат. Неотдавна се бях подвела по крокодилски сълзи и бях направила ужасна грешка, която никога повече нямаше да повторя.

— Кийт, плашиш ме бе, човек — произнесох с равен тон. — В момента си загазил здраво, тъй че не бъди глупак. Кажни ни какво си направил, за да ти помогнем, като уведоим прокурора, че си ни съдействал. Ще ти помогна, Кийт. Наистина. Затова ми кажи. Ще намерим ли кръв по ножа ти?

— Неее — ревна той. — Не съм извършил нищо нередно.

Отпуснах лице. Усмихнах се. Покрих ръката на Кийт със своята.

— Ще се почувстваш ли по-добре, ако ти свалим белезниците?

Погледнах към шефа, който кимна. Той извади ключове от джоба на ризата си и отключи белезниците. Кийт възвърна самообладанието си. Разтърси ръце, смъкна ципа на мушамата си и я метна върху облегалката на стола. След което свали пуловера под нея.

Ако бях права, краката ми щяха да се подкосят и щях да се срутя.

Кийт носеше оранжева тениска с лого „Дистилъри“ — туристическия ресторант по шосе №1 в Мос Бийч. Беше същият черен надпис като на фланелката на Джон Доу № 24, когато преди десет години го бяха били с бич и го бяха убили.

ГЛАВА 129

Кийт видя, че не откъсвам очи от тениската.

— Харесва ли ти? — оживи се той и върху лицето му отново цъфна усмивка, все едно се намирахме в гаража му. — Може да се каже, че е класика. „Дистилъри“ не продават тениски вече.

Може и да не продават, но нейният кървав близък стоеше заключен в отделението за веществени доказателства в следствената служба.

— Къде беше по-предната нощ, Кийт? — настоях аз.

— Притежаваш ли пистолет?

— За какво си искал да ме предупредиш?

— Каж ми нещо, на което да повярвам.

Отначало се държеше предизвикателно, после беше като зашеметен, сетне се разциври и накрая просто онемя. Часовете се изнизваха и Старк пое разпита, като целта му бе да разбере дали Кийт познава жертвите на неотдашните убийства.

Кийт призна, че познава всичките.

Освен това каза, че познава всеки жител в Залива на полумесеца, както и всеки човек, спирал в малката му бензиностанция на кръстовището.

— Имаме свидетел — обяви шефът, постави ръце върху масата и втренчи тъй проникателен поглед в Кийт, че можеше да пробие и стомана. — Видели са те, приятелю, да излизаш от къщата на Сардучи в нощта на убийствата.

— Я стига, Пит. Не ме размивай. Много са ти плитки хватките.

Не напредвахме нито на йота и Кийт всеки момент можеше да каже: „Повдигнете ми обвинение за ножа и ме пуснете“ и щеше да е в правото си да плати гаранция и да си излезе.

Станах от масата и заговорих към шефа над главата на Кийт със съчувствени нотки в гласа.

— Знаеш ли какво? Не го е извършил той, шефе. Ти беше прав. Не става за тази работа. Виж, нито има акъл, нито е психически стабилен. Тоест извинявай, Кийт, добър си да въртиш гайките, ама

трябва да сме луди да си мислим, че пипето ти сече достатъчно, та да извършиш убийствата. Пък и да не оставиш никаква следа! Не мисля.

— Да, губим си времето — хвана се за думите ми шефът. — Тоя жалък мухльо няма да се измъкне даже и ако окраде автомат на паркинг.

Кийт извърна глава към шефа, после към мен и пак към шефа.

— Разбирам накъде биете — отбеляза.

Без да му обръщам внимание, продължих да излагам разсъжденията си пред шефа.

— Мисля, че беше прав и за Денис Агню — продължих. — Виж, на тоя тип му стиска да види сметката на някого в упор. Да го гледа как се гърчи. Как умира. Щрака му мозъкът и да се измъкне.

— Така е. Съобразителен е и прочие — отбеляза шефът, поглаждайки се по тила. — Има логика.

— Какви ги приказвате, бе! — измърмори Кийт.

Извърнах се към него с въпросителен поглед.

— Кийт, ти познаваш Агню — произнесох. — Как мислиш? Той ли е нашият човек?

Сякаш часовников механизъм задейства и взриви бомба дълбоко под земята. Първо люшна трус, после се надигна тътен, накрая всичко хвъркна във въздуха.

— Кой, Денис Агню? — избълва Кийт. — Тоя ебалник има кур вместо мозък, той е изстискан порно парцал! Има късмет, че не му видях сметката. Повярвайте, мислех си го.

Кийт плесна ръце и ги стовари тежко върху масата, от което химикалките, бележниците и кутиите с газирана вода подскочиха.

— Виж какво, крушката ми святка по-ясно, отколкото си мислиш, Линдси. Да убия ония хора беше най-лесното нещо, което съм правил в живота си.

ГЛАВА 130

По лицето на Кийт бе изписано същото изражение на студена ярост, което видях, когато опрях дулото на пистолета в тила му. Този Кийт ми беше непознат.

Но трябваше да го опозная.

— И двамата сте тотално заблудени спрямо мен — заяви той. — Зная, че ме работехте, но ми е все тая. Писна ми от цялата история. На никой не му пука.

Когато Кийт произнесе „на никой не му пука“, се облегнах тежко на стола. Хлапетата Кабът бяха изписали със спрей същите думи на стената, където бяха убили жертвите си. Същото бе написал и убиецът на Джон Доу №24 преди десет години.

— Какво искаш да кажеш с това „на никой не му пука“?

Кийт ме изглежда настойчиво със сините си очи.

— Нали си голяма умница? Сама се сети.

— Не ме бъркай другите, Кийт. Защото на мен ми пука. И наистина те слушам.

Докато видеокамерата записваше самопризнанията, всичко беше като сбъднатата мечта на едно ченге. Кийт разкри всичко: имената, датите, детайлите, които можеше да знае само убиецът.

Разказа как е използвал различни ножове, различни колани, описа всяко убийство, включително как бе подмамил Бен О’Моли.

— Да, размазах главата му с камък, преди да му прережа гърлото. Хвърлих ножа встрани от пътя.

Кийт изложи подробностите систематично, сякаш разиграваше партия карти, и беше достатъчно убедителен, за да получи куп присъди. Но все още ми бе трудно да повярвам, че е извършил тези кървави убийства сам.

— Ти ли уби Джо и Анемари Сардучи? Без да се съпротивляват? Кой си ти, да не си човекът-паяк?

— Започваш да вдяваш, Линдси. — Наведе се напред и столът изскърца по пода, а той приближи лицето си до моето. — Омаях ги да

ми се подчинят. По-добре повярвай, работих сам. Подхвърли това на прокурора. Да, аз съм човекът-паяк.

— Но защо? Какво са ти направили тия хора?

Кийт поклати глава съчувствено.

— Няма да разбереш, Линдси.

— Пробвай ме.

— Не — отсече. — Свърших с приказките.

Толкова. Прокара пръсти през русата си коса, гаврътна остатъка от колата и се усмихна любезно, все едно се покланяше на публиката.

Идеше ми да го ощипя по лицето, та да не изглежда тъй самодоволен. Толкова изклан народ, че чак умът ми не го побираше.

Защо не иска да каже каква е причината да го направи?

Все пак това беше един хубав ден за добрите. Кийт Хауърд вече имаше полицейско досие, взеха му пръстови отпечатъци, фотографираха го и отново му щракнаха белезниците, после го вкараха в килията на ареста да чака да го призоват.

На тръгване се спрях пред кабинета на началник Старк.

— Какво има, Боксър? Къде ти е шампанското?

— Нещо ме притеснява, шефе. Той прикрива други хора, сигурна съм.

— Това е твоя теория. Знаеш ли какво? Аз пък му вярвам. Той каза, че е по-хитър, отколкото си мислим, и аз ще го приема за умника, който твърди, че е.

Усмигнах му се уморено.

— Стига, Боксър. Той призна. Радвай се. Тази гъска я пиши сготвена. Нека да съм първият, който те поздравява, лейтенант. Голям улов. Голям разпит. Най-сетне всичко свърши, слава богу.

ГЛАВА 131

Телефонът иззвъня и ме изтръгна от бездънен сън, който ме бе отнесъл някъде в Канзас. Едва напипах слушалката в тъмнината.

— Кой е? — попитах с пресипнал глас.

— Аз съм, Линдси. Съжалявам, че те будя толкова рано.

— Джо — дръпнах будилника към себе си. Показваше 5:15 с червени светещи цифри. Изведнъж се стреснах. — Добре ли си? Какво има?

— Аз съм екстра — отвърна той със спокоен, сгриващ секси глас.

— Но пред твоята къща се е насъбрал народ.

— Това по сателитната система ли го засече?

— Не, просто включих телевизора.

— Почакай.

Прекоших стаята и повдигнах ъгълчето на щорите.

Няколко репортери се бяха разположили на ливадата, а операторски екипи свързваха кабели с колите на сателитната телевизия, които напомнях военен обоз.

— Да, видях ги — казах, мушвайки се отново под завивките. — Пълна обсада. Мамка му.

Сгуших се на леглото с мобилния телефон под брадичката и почувствах Джо толкова близо, сякаш беше до мен.

Говорихме цели двацет минути, направихме планове да се видим, щом се върна в града и си пратихме въздушни целувки. След което станах, облякох някакви дрехи, сложих си малко грим и се появих пред входната врата на Кет.

Репортерите се скупчиха, тикайки микрофоните в лицето ми. Премигнах на утринната светлина и повтарях единствено „Съжалявам, че ви разочаровам, господа, но не мога да коментирам, нали разбирате? Случаят е на главен инспектор Старк и трябва да разговаряте с него. Това е всичко, хора!“

Отстъпих навътре в къщата, усмихнах се на себе си и затворих вратата пред гъмжилото и викането на собственото ми име. Пуснах резето и изключих звънеца на телефона. Тъкмо свалях бележките за

престъплението от корка в детската стая, когато Синди и Клеър позвъниха на мобилния ми за конферентен разговор.

— Всичко приключи — осведомих ги, повтаряйки думите на началника. — Или поне така ми казаха.

— Какво всъщност става, Линдси? — попита моята изключително интуитивна и скептична приятелка Синди.

— Ей, много ти сече!

— Тъхъ. Е, каква е работата?

— Да не се записва. Младокът страшно се гордее, че е превзел портрета и славата на убиеца-психопат. А аз не съм съвсем сигурна, че ги е заслужил.

— Призна ли за убийството на Джон Доу? — намеси се Клеър.

— Право в целта, пеперудке. Още една умница!

— Е и?

— Не, това не е признавал.

— Тогава как излиза твоята сметка?

— Не зная какво да мисля, Клеър. Наистина вярвах, че който и да е убил тези хора, е убил и Джон Доу. Но може да съм грешила.

ГЛАВА 132

Рядко ми се е случвало да седя на това място. Намирах се на задната седалка на патрулна кола заедно с Марта. Свалих прозореца и разкопчах блейзера си, попивайки с очи вълнението, което изпълваше Главната улица.

Страничната, където бойскаутите и пожарникари украсяваха камиони за шествия, се огласяваше, от маршируващ оркестър. Мъже, покатерени на подвижни стълби, окачваха знамена по улицата, а от уличните стълбовете се вееха флагчета. Почти надушвах мириса на скари за хотдог. Беше четвърти юли.

Моят нов побратим, офицер Нунан, ме остави пред полицейския участък, където бе застанал началник Старк, почти скрит от тълпата зяпачи и репортери.

Докато си проправях път из множеството, кметът Том Хеферън излезе от участъка по бермуди в маскировъчна окраска, ризка с къс ръкав и шапка за риболов, която прикриваше плешивината му. Той ми стисна ръката и каза:

— Надявам се да изкарате цялата си ваканция в Залива на полумесеца, лейтенант.

След което чукна по микрофона и тълпата утихна.

— Внимание. Благодаря ви, че дойдохте. Това е истински ден на независимостта — произнесе той с пресекващ от вълнение глас. — Ние сме свободни. Свободни да продължим живота си. — Вдигна ръка, за да усмири аплодисментите. — Има думата нашия директор на полицията Питър Старк.

Началникът беше в пълна униформа, с месингови копчета, лъскава значка и пистолет. След като стисна ръката на кмета, ъгълчетата на устните му помръднаха нагоре и най-сетне се усмихна. После се прокашля и се приведе над микрофона.

— В ареста имаме заподозрян, който призна за убийствата, тероризиращи жителите на Залива. — В утринната мъгла се понесоха радостни възгласи, а някои присъстващи не издържах и се разплакаха от облекчение. Малко момченце внесе на подиума горящ бенгалски

огън и го връчи на шефа. — Благодаря, Раян. Това е моето момче — обяви той на тълпата със сподавен глас. — Ето на какво трябва да държим, нали? — Шефът притисна детето до себе си, постави ръка върху рамото на сина си и продължи речта си.

Каза, че полицията си е свършила работата, останалото е в ръцете на прокуратурата и съда. Сетне ми благодари за това, че съм била „неоценим ресурс на това полицейско управление“ и посред още по-силни и възбудени възгласи подаде на сина си месингов медал с лента. Един полицай държеше бенгалския огън, докато момчето окачваше медала на шията на Марта. Първото ѝ награждаване.

— Браво на кучето — произнесе шефът.

След това Старк почете всички служители на негово пряко подчинение, както и щатската полиция за това, че „спряха вълната от престъпления на убиеца, отнел живота на много невинни граждани.“

Колкото до мен, с доставянето на убиеца отново си спечелих всеобщо благоразположение.

Продължавах да съм „адски добро ченге“.

Но дори потопена в радостта на мига, се налагаше да потискам една тревожна мисъл. Чувствах се малко като момченцето, размахващо бенгалския огън, което се държи за ръкава на баща си и иска внимание.

Глождеше ме въпросът:

Ами ако вълната от „престъпления на убиеца“ не спре?

ГЛАВА 133

Цяла нощ гърмежите над „Пилар Пойнт“ не стихваха, изригваха фойерверки и разцъфваха в небето. Покрих главата си с възглавница, за да се скрия от шума, но и това не помогна.

Моето куче-герой се бе навряло в най-далечния ъгъл под леглото и бе притиснало гръб о стената.

— Няма страшно, Бу. Ей сега ще свърши. Бъди юначага.

Унесох се в сън, но скоро ме стресна металическия звук от превъртане на ключ в бравата.

Марта също го чу и се изниза от спалнята към входната врата с яростен лай.

Някой се вмъкна през вратата.

Всичко стана много бързо.

Стиснах дръжката на пистолета, изтърколих се от леглото на килима и с биещо до пръсване сърце запълзах към предната стая.

Опипвах стените и броях вратите между моята стая и дневната, усетих пулса си в гърлото, когато зърнах сянка да се прокрадва в къщата.

Свих се и приклеках, стиснала с две ръце пищова, насочен напред, и изкрещях:

— Вдигни шибаните си ръце, така че да ги виждам. Веднага!

Последва пронизителен писък.

Нахлулата през вратата лунна светлина освети лицето на ужасената ми сестра. Малкото дете, което носеше на ръце, писна заедно с нея.

За малко и аз да сторя същото.

Изправих се, магнах пръста си от спусъка и отпуснах ръката с пистолета надолу.

— Кет, аз съм. Ужасно съжалявам. Стига, Марта! Престани!

— Линдси? — Кет пристъпи към мен, докато нагласяше Мередит в прегръдката си. — Този пистолет зареден ли е?

Бриджит, която бе само на шест години, пристъпваше зад сестра ми. Тя притисна някакво раздърпано плюшено животно пред лицето си

и ревна с все сили.

Ръцете ми трепереха, кръвта ми пулсираше в ушите.
Господи, за малко да застрелям сестра си.

ГЛАВА 134

Сложих пистолета на масата и сграбчих Кет и Мередит в свирепа прегръдка.

— Съжалявам — казах, — толкова съжалявам.

— Аз ти се обаждах безброй пъти — произнесе Кет на рамото ми. Сетне се отдръпна от мен. — Хей, не ме арестувай!

Вдигнах Бриджит на ръце и я притиснах до себе си, като я целувах по мократа бузка и придържах скъпата ѝ главица.

— Марта и аз не искахме да те изплашим, миличка.

— Ще останеш ли при нас, Линдси?

— Само за тази нощ, съкровище.

Кет светна лампите и се огледа наоколо. Забеляза дупките в стената.

— Ти не вдигаше — каза, — а телефонният ти секретар даваше заето.

— Заето за репортерите — уточних с все още разтупкано сърце. — Моля те да ми простиш, че ти изкарах ума.

Сестра ми се пресегна, притисна главата ми със свободната си ръка и ме целуна по бузата.

— Знаеш ли, че си дяволски страшно ченге?

Влязох с нея и още подсмърчащите деца в детската стая и там се успокоихме взаимно. Облякохме им пижамите и ги завихме в леглата им.

— Слушах новините — каза Кет, след като затвори вратата зад нас. — Вярно ли е? Заловила си престъпника и той се е оказал Кийт? Познавам Кийт. И го харесвах.

— Да, аз също го харесвах.

— А каква е оная кола в алеята? Прилича на колата на чичо Дъглас.

— Зная. Подарък е за теб.

— Стига бе. Наистина?

— Домашен подарък, Кет. Искам да я имаш.

Отново прегърнах силно сестра си. Искаше ми се да ѝ кажа „Вече всичко е наред. Хванахме кучия син.“ Но вместо това обявих:

— Утре отиваме на пробно каране.

Пожелах лека нощ на сестра си, докато пускаше крановете на ваната. Поведох Марта по коридора и отворих вратата на спалнята. Запалих лампата и замръзнах на прага.

Всъщност за втори път едва не изпицях.

ГЛАВА 135

Алисън, дъщеричката на Кароли, седеше на леглото ми. Това само по себе си беше достатъчно стряскащо, но видът ѝ бе още по-плашещ. Али беше боса, само по тънка прозрачна нощница и плачеше безутешно.

Оставих пистолета, приближих се до нея, паднах на колене и прегърнах слабите ѝ раменца.

— Али? Али, какво има? Какво е станало?

Осемгодишното момиченце притисна телцето си до мен и обви здраво ръце около врата ми. Цялата трепереше и тялото ѝ се разтърсваше от хълцане. Притиснах я още по-силно и я засипах с въпроси, без да ѝ дам време да отговори.

— Нещо лошо ли ти се случи? Как дойде тук, Али? Какво стана, за бога?

Али отвърна:

— Вратата беше отворена и влязох.

При което бликнаха нови сълзи, за които нямах обяснение.

— Разкажи ми, Али. — Отдръпнах я от себе си. Огледах я, за да проверя дали не е ранена. Краката ѝ бяха порязани и мръсни. Къщата на Кет беше на цяла миля от училището и от другата страна на магистралата. Алисън бе извървяла цялото това разстояние.

Опитах се да изкопча някакви отговори, но тя реагираше все по-несвързано. Притискаше се до мен, поемаше си тежко въздух и се давеше в сълзи. Хвърли ме в пълно недоумение.

Навлякох джинсите върху синята копринена пижама и нахлузих маратонките. Тикнах „глока“ в препаската през рамо и метнах отгоре дънковото си яке.

Загърнах Али в моя джемпер с качулка и я вдигнах на ръце. Оставих Марта в спалнята и тръгнах с детето към входната врата.

— Миличка — казах на изпадналото в истерия дете, — вода те вкъщи.

ГЛАВА 136

Форестърът на Кет бе паркиран зад експлоръра и блокираше пътя му. Ключовете на бонвила бяха на стартера, а големият му златист нос гледаше към пътя.

Тъй че положих Али на задната седалка, седнах зад волана и запалих двигателя. Моторът забръмча и потеглихме плавно. На магистрала № 1 дадох сигнал за завои на север към училището под пукащото, осветено от ракетите небе. В този миг чух ужасения вик на Али „НЕ!“

Погледнах в огледалото за обратно виждане и видях бледото лице и широко отворените ѝ очи. Тя сочеше с пръст обратно, на юг.

— Натам ли искаш да карам?

— Линдси, моля ти се. Бързай!

Страхът и настойчивостта на Али бяха наелектризираци. Не ми оставаше друго, освен да се доверя на детето и да подкарам на юг, докато Али не прошепна от задната седалка „Завий тук“, като посочи към една безлюдна отбивка.

Картечният пукот на четвъртоюлските фойерверки вливаше адреналин в и без туй пренапрегнатото ми тяло. Прекалено много стрелба ми се беше насъбрала през последните дни и всеки гърмеж отекваше в мен като експлозия.

Дадох газ и бонвилът се стрелна нагоре по криволичещ черен път, поднасяйки на завоите като талига по трева. В мислите си чух гласът на Кийт да ме гълчи: „Не бива така, Линдси. Това е луксозна кола.“

Навлязох в беззвезден тунел от евкалиптови дървета, който накрая ме изведе на открита планинска панорама. Отпред и вляво от нас, сгушена в хълма, изникна обла къща с гипсова мазилка.

Пак погледнах в огледалото за задно виждане.

— А сега накъде, Али? Колко още ще пътуваме?

Алисън посочи към кръглата кула на къщата. После закри очите си с ръце и произнесе едва чуто:

— Пристигнахме.

ГЛАВА 137

Спрях колата досами пътя и огледах къщата — триетажна постройка от стъкло и гипсова замазка. На най-долния етаж се мяркаха и изчезваха два тънки снопа светлина.

Лъчи на фенер.

Иначе къщата тънеше в мрак.

Очевидно вътре се намираха външни хора. Потупах джоба на якето си и ми призля още преди да се уверя, че съм права: бях забравила мобилния си телефон на масичката до леглото. Представих си го как лежи до будилника.

Това беше много лошо.

Нямах радиостанция, нито подкрепление и не носех бронезилетка. Ако в момента се извършваше престъпление, влизането ми сама в къщата нямаше да е добра идея.

— Али, трябва да извикам помощ.

— Не може, Линдси — прошепна. — Всички ще умрат.

Пресегнах се и докоснах лицето ѝ. Всеки момент щеше да се разплаче, доверието в очите ѝ беше покъртително.

— Залегни на задната седалка — наредих на момиченцето. — Чакай и не шавай, докато не се върна.

Али залегна с лице в седалката. Сложих ръка на гърба ѝ и я потупах нежно. После излязох от колата и затворих вратата след себе си.

ГЛАВА 138

Ярка лунна светлина обливаше хълмистия терен и хвърляше дълги сенки, които създаваха илюзията, че на всяка крачка ме дебне пропаст. Движех се плътно до храстите встрани от пътя, като заобикалях откритото пространство. Така приближих къщата откъм сляпата ѝ страна на по-високо ниво.

Досами къщата пред обикновена дървена врата беше паркиран скъп джип. Топката се превъртя лесно в ръката ми и аз отворих вратата към мокро помещение. Тръгнах опипом в тъмнината и влязох в просторна кухня. Оттам попаднах в огромна дневна с висок таван, огряна от луната.

Продължих пътя си покрай стената, внимавах да не закача дългите кожени канапета и големите саксии с палми и пампасова трева. Вдигнах поглед точно навреме, за да видя как лъч от фенер изчезна зад горната площадка на стълбите.

Измъкнах пистолета и се изкачих по тях, вземайки по две стъпала наведнъж. Приклекнах на най-горната площадка.

Чувах само собственото си дишане, после долових тих говор откъм стая в дъното на коридора.

Изведнъж пронизителен вик разцепи въздуха. Спуснах се към вратата, завъртях топката и я отворих с ритник.

Мълниеносно обиколих с поглед сцената. Вътре имаше огромно легло и на него седеше жена с гръб към горната табла. Фигура, облечена в черно, държеше нож до гърлото на жената.

— Ръцете горе — изкрещях. — Хвърли оръжието, веднага!

— Вече е твърде късно — произнесе някакъв глас. — Обърни се и напусни, по дяволите.

Пресегнах се към ключа за осветлението и щракнах лампата.

Онова, което видях, беше шокиращо, страшно, невероятно.

Нападателят с ножа беше Кароли Браун.

ГЛАВА 139

Кароли се канеше да извърши убийство. Умът ми се вцепени, докато се опитваше да асимилира невъобразимото. Щом се съвзех, се хвърлих в действие, изревах с пълно гърло командата:

— Отдръпни се от нея, Кароли! Вдигни ръце така, че да ги виждам!

— Линдси — произнесе тя с влудяващо спокоен глас. — Моля те, иди си. Тази жена е мъртва така или иначе. Не можеш да ме спреш.

— Давам ти последен шанс — предупредих я и издърпах спусъка. — Хвърли ножа или ще те убия.

Жената в леглото изхлипа, когато Кароли измери с поглед разстоянието помежду ни, преценявайки колко време ще ѝ трябва да пререже гърлото на жената, преди да съм пуснала куршум в главата ѝ.

Аз правех същите изчисления.

— Ужасно грешиш, Линдси — каза Кароли със съжаление. — Аз съм добрата. А това нещо, което виждаш тук, Мелиса Фарли, е измет.

— Хвърли ножа много внимателно — повторих, стискайки глока до побеляване на кокалчетата. Можех ли да застрелям Кароли ако се наложи? Наистина не знаех отговора.

— Ти няма да ме застреляш — каза тя тогава.

— Май забравяш коя съм.

Кароли понечи да проговори отново, но изписаната на лицето ми решителност я възпря. Щях да я застрелям и тя бе достатъчно умна, за да го схване. Усмихна се вяло. Сетне хвърли ножа на килима в краката ни.

Ритнах ножа под бюрото и заповядах на Кароли да коленичи.

— На колене! — изкрещях. — Ръцете отпред!

Свалих я на пода, наредих ѝ да склучи пръсти зад врата си и да кръстоса глезени, обискирах я и не открих нищо друго, освен кожения ремък около кръста ѝ.

После хвърлих поглед към жената на леглото.

— Мелиса? Добре ли си? Позвъни на деветстотин и единайсет. Кажим им, че се извършва тежко престъпление и един полицаи има

нужда от помощ.

Жената не сваляше очи от мен, дори когато се пресегна към телефона до леглото.

— Той държи съпруга ми — рече. — В банята има един мъж с Ед.

ГЛАВА 140

Проследих погледа на Мелиса, сочещ към вратата вляво от леглото.

Вратата се отвори бавно и един мъж пристъпи вдървено в спалнята с див поглед зад изпръскани с кръв очила.

Отбелязвах всичко, докато се движеше към мен: черна тениска, напоена с кръв; изваден от панталона колан, който висеше от лявата му ръка на сребърната си тока; опасен ловджийски нож в дясната.

Умът ми препускаше, зает с мисълта не къде е ножът в момента, а къде ще е в следващия момент.

— Хвърли оръжието! — кряснах. — Веднага или ще стрелям!

Устните на мъжа се разтеглиха в мрачна усмивка — смразяващото изражение на човек, готов да умре. Продължи да пристъпва към мен с насочен кървав нож.

Присвих очи, за да се съсредоточа върху онова, от което зависеше оцеляването ми. Прекалено много бяха нещата, за които да внимавам, и прекалено много — да контролирам.

Кароли беше зад гърба ми, необезопасена.

Мъжът с ножа също го знаеше. Устните му отново се разтеглиха и той произнесе:

— С-с-с-тани. Можем да я хванем.

Преценявах какво ще стане, ако стрелям в него. Беше на по-малко от десет стъпки от мен. Дори да го уцеля право в гърдите, дори да спра сърцето му, разстоянието беше кратко.

А той приближаваше още.

Вдигнах оръжието с пръст на спусъка, когато Мелиса Фарли изпълзя по леглото и се спусна към банята.

— Не! — изревах. — Стой на място!

— Трябва да ида при съпруга ми!

Не чух кога вратата зад мен се бе отворила.

Не чух някой друг да влиза в стаята.

Тя се появи изневиделица.

— Боби, недей! — извика Алисън.

В продължение на дълъг миг всичко сякаш застина.

ГЛАВА 141

Мъжът, когото Алисън нарече Боби, замръзна. После се посъвзе, но видях върху лицето му да се изписва объркване.

— Алисън — изрече, — защо не си вкъщи?

Боби! Не познах заекването, но сега разпознах лицето му. Беше Боб Хинтън, адвокатът от града, който ми налетя с колелото. Нямах време да мисля как се вписва в картината.

Алисън пристъпи иззад гърба ми като насън. Приблужи се до Боб Хинтън и обгърна кръста му с ръце. Поисках да я спра, но преди да успея, Хинтън протегна ръце и прегърна силно Алисън.

— Сестричке — прошепна, — мястото ти не е тук. Ти не бива да виждаш това.

Краката ми омекнаха и спусъкът стана хлъзгав в потните ми длани. Продължих да се целя в Хинтън.

Преместих се, за да имам по-добър ъгъл, при което Хинтън обърна с лице към мен замаяното момиченце. Той също изглеждаше замаян.

— Боб — произнесох и вложих в думите си цялата убедителност, на която бях способна, — ти избираш. Но ще ти пръсна мозъка, ако не хвърлиш ножа и не паднеш веднага на колене.

Боб се наведе и скри лице зад главата на Алисън, превръщайки я в щит. Знаех, че в следващия момент ще прокара острието през гърлото ѝ и ще ми каже да хвърля пистолета си. Трябваше да го направя.

Но не бях подготвена за изражението на безкрайна тъга, което се появи върху лицето му, когато притисна бузата си о нейната.

— О, Али, Али, още не си пораснала достатъчно, за да разбереш. Али поклати глава.

— Знам всичко, Боби. Трябва да се предадеш. А аз трябва да разкажа всичко на Линдси.

Мярна се червено петно, което внезапно откъсна вниманието ми от натрапчивата сцена пред мен. Мелиса Фарли се препъна през вратата на банята. Предницата на нощницата ѝ бе потъмняла от кръв.

— Линейка — едва успя да произнесе тя. — Извикайте линейка.
Моля ви! Ед е още жив.

ГЛАВА 142

След десетина минути се чу вой на сирени и по виещия се път под нас се зададоха патрулни коли със святкащи буркани. Над главите ни бръмчаха хеликоптери за спешна евакуация.

Мелиса Фарли се върна в банята при съпруга си.

— Алисън — казах, — моля те, слез долу и отвори вратата на полицаите.

Боб продължаваше да притиска силно Алисън в прегръдката си. Тя ме погледна с големите си кръгли очи. Мъчеше се да сподави плача си и устните ѝ трепереха.

— Хайде върви, скъпа — подкани я Кароли от мястото си на пода. — Няма страшно.

На десет крачки от мен лицето на Боб сякаш хлътна. Изражението му бе на човек, претърпял поражение. Стисна раменете на Али и аз неволно изстенах. После пусна детето.

Щом Али напусна стаята жива и здрава, гневът ми се отприщи.

— Кой сте вие двамата? Как така решихте, че ще се измъкнете безнаказано?

Пристъпих към Боб Хинтън, изтръгнах ножа от ръцете му и му заповядах да сложи ръце на стената. Докато го обискирах, разясних какви са законните му права.

— Разбираш ли правата си?

Разсмя се с писклив, язвителен смях.

— По-добре от мнозина.

Намерих у него инструменти за рязане на стъкло и фотоапарат, които прибрах. Сетне го накарах да легне на земята и приседнах на ръба на огромното легло с насочен към него и Кароли пистолет.

Още не си бях поела дъх, когато чух тежки стъпки да трополят нагоре по стълбите.

ГЛАВА 143

Минаваше три сутринта, когато се върнах в полицейския участък. Началник Старк беше с Боб Хинтън в стаята за разпити, където Боб описваше подробно многобройните убийства, които той, Кароли и Кийт бяха извършили в Залива на полумесеца.

Аз седнах с Кароли в кабинета на шефа. Върху разхвърляното бюро на Питър Старк помежду ни бе поставен стар магнетофон марка „Сони“. Един детектив внесе в стаята чаши кафе в картонена кутия, след което зае позиция от вътрешната страна на вратата, докато водех разпита на Кароли.

— Мисля, че трябва да говоря с адвокатата си — рече невъзмутимо Кароли.

— Искаш да кажеш Боб? Ще трябва да изчакаш — срязах я аз. — В момента той те предава и искаме всичко да бъде записано.

Кароли ми се усмихна замислено.

Отметна кичур коса от високата си черна копринена яка, след което кръстоса пръсти с изряден маникюр и ги положи в скута си. Зяпнах от удивление.

Кароли ми беше приятелка. Бяхме споделяли съкровени неща. Казах ѝ да ми се обади, ако има нужда от мен. Обожавах дъщеря ѝ.

Дори в момента бе запазила достойнство, владееше се и имаше вид на нормален човек.

— Може би ще поискаш друг адвокат? — попитах я.

— Все едно е — отвърна. — Няма да има значение.

— В такъв случай защо не поговориш с мен?

Пуснах магнетофона, произнесох името си, часа и датата, номера на полицейската си значка и името на арестуваната. Сетне превъртах лентата обратно и пак ги прослушах, за да съм сигурна, че устройството работи. Удовлетворена, облегнах се във въртящия стол на шефа.

— И тъй, Кароли, слушам те.

Красивата жена в перфектен марков тоалет помълча малко, колкото да организира мислите си и започна показанията.

— Линдси — произнесе замислено, — трябва да разбереш, че те си го навлякоха сами. Уитъкърови произвеждаха детска порнография. А съпрузите Долтри на практика моряха близнаците си от глад. Участваха в някаква идиотска религиозна секта, според която децата ми не бивало да ядат твърда храна.

— Не помисли ли да се обърнеш към детските социални грижи?

— Докладвах отново и отново. Само че Джейк и Алис Долтри бяха хитри. Зареждаха къщата си с храна, а не хранеха децата си!

— А д-р О’Моли? Какво ще кажеш за него и жена му?

— Докторът продаваше собственото си дете в интернет. В стаята й имаше видеокамера. И тъпата Лорелай знаеше. Кейтлин също знаеше. Дано баба й и дядо й успеят да й осигурят помощта, от която се нуждае. Самата аз съм готова да го направя.

Колкото повече говореше, толкова повече осъзнавах дълбочината на нейния нарцисизъм. Кароли и нейните съмишленици бяха поели върху себе си мисията да разчистят Залива на полумесеца от детското насилие и действията в пълен съдебен състав: съдия, съдебни заседатели и изпълнители на присъдата. И както тя го описваше, звучеше почти разумно.

Стига човек да не знаеше какво е извършила.

— Кароли. Ти си убила осем човека.

Прекъсна ни почукване на вратата. Детективът я откряна само на сантиметри и видях шефа отвън. Лицето му бе посивяло от умора. Излязох в коридора.

— Обадиха се от болница „Коустсайд“ — съобщи той. — Хинтън все пак е успял да нанесе смъртния удар.

Върнах се в кабинета на шефа. Седнах на въртящия стол.

— Пиши ги девет, Кароли. Ед Фарли току-що е починал.

— И слава богу! — отвърна Кароли. — Когато вашите хора отворят хамбара в задния двор на семейство Фарли, ще трябва да ми окачите медал. Семейството върти трафик на малки мексиканчета, продава ги за секс из цялата страна. Обади се на ФБР, Линдси. Работата е дебела.

Тялото на Кароли се отпусна, а аз се опитвах да се справя с новия шок от поредната бомба. Тя се наведе поверително напред. Искреността върху лицето й просто ме зашемети.

— Откакто те срещнах, все исках да ти кажа нещо — произнесе.
— И то няма значение за никой друг, освен за теб. Твоят Джон Доу!
Това отвратително лайно си имаше име. Браян Милър. Аз го убих.

ГЛАВА 144

Трудно проумявах току-що казаното от Кароли.

Тя е убила моя Джон Доу.

Смъртта на това момче терзаеше мислите ми вече десет години. Кароли беше приятелка на сестра ми. Опитвах се да проумея факта, че убийцата на Джон Доу и аз се бяхме движили по съседни пътеки, които накрая се пресякоха в този кабинет.

— Нали има традиция осъдените да запалят една цигара, Линдси?

— Да, по дяволите. Пали колкото щеш.

Пресегнах се към кантонерката, върху която лежеше стек „Малборо“. Отворих го и с престорена непринуденост сложих кутия цигари и кибрит до лакътя на Кароли.

Чувствах се смазана да чуя за момчето, чийто погубен живот съм носила в душата си толкова години.

— Благодаря ти — произнесе Кароли, училищната директорка, мамчето, спасителката на малтретирани деца.

Тя обели целофана и горния станиол от кутията и извади цигара с почукване. Припламна кибритена клечка и във въздуха се разнесе мирис на сяр.

— Кийт беше само на дванадесет години, когато дойде в моето училище. На същата възраст като сина ми Боб — промълви. — Прекрасни момчета, и двете. Обещаващи.

Слушах напрегнато, докато Кароли описваше външността на Браян Милър, по-голямо момче, безпризорен, който спечелил доверието ѝ и после станал училищен съветник.

— Браян изнасилвал многократно и Боб, и Кийт, но освен това изнасилвал и умовете им. Имаше нож от специалните военни сили. Заплашвал ги, че ще ги превърне в момичета, ако кажат на някого какво е вършил.

По лицето на Кароли се търкулнаха сълзи. Тя разнесе дима с ръка, сякаш сълзите ѝ идваха от него. Когато отпи от чашата с кафе, ръката ѝ трепереше.

Единственият звук в стаята беше тихото свистене на навиващата се магнетофонна лента.

Когато заговори отново, гласът ѝ бе станал по-тих. Наведох се напред, за да не пропусна нито дума.

— Щом им се насити, Браян изчезна и отнесе невинността, достойнството и самоуважението им.

— Защо не се обади в полицията?

— Докладвах случая, но когато Боб ми сподели, вече бе изминало много време. А полицията не се интересуваше кой знае колко от моето училище за безпризорни. Минаха години, преди Кийт да започне да се усмихва отново — продължи Кароли. — А Боб беше още по-уязвим. Когато си преряза вените, вече трябваше да взема мерки.

Кароли си играеше с верижката на часовника си, изящен женствен жест, но чертите ѝ бяха изкривени от гняв, който, изглежда, не се беше уталожил цяло десетилетие.

— Продължавай. Слушам те, Кароли.

— Открих, че Браян живее временно в един хотел в „Тендърлойн“. Продаваше тялото си. Поканих го на ресторант и го нахраних богато. Поляхме обилно яденето с вино. Отпуснах се в спомени колко много съм го харесвала навремето и той ми повярва. Беше убеден, че продължавам да съм му приятелка. Помолих го приятелски да ми обясни. Според разказа му излезе, че било „романтична любов“. Представяш ли си?

Кароли се изсмя и изтръска пепелта в пепелника от алуминиево фолио.

— Върнах се в хотела заедно с него — продължи. — Бях му донесла някои негови вещи: тениска, книга и няколко други вещи. Когато се обърна с гръб, го хванах. Прерязах му гърлото с неговия собствен нож. Той не можеше да повярва какво правя. Опита се да извика, но му бях прерязала гласните струни, нали разбираш? След това го нашибах с колана си, както беше проснат и умираше. Беше хубаво, Линдси. Последното лице, което Браян видя, беше моето. Последния глас, който чу, беше моят.

След разказа на Кароли си представих образа на Джон Доу като жив човек. Дори и да бе такъв, какъвто го описваше тя, пак си оставаше жертва, осъдена и екзекутирана без съд.

Последното съвпадение, което ме уби, беше, че Кароли бе надраскала върху хотелската стена „На никой не му пука“. Надписът се появи по всички вестникарски страници. Десет години по-късно изрезките от вестниците бяха открити в странната колекция от статии за реални убийства на Сара Кабът. Тя и брат ѝ бяха откраднали фразата.

Метнах към Кароли един бележник и ѝ подадох химикалка. Започна да пише с трепереща ръка. След малко вдигна красивата си глава:

— Ще напиша, че всичко, което съм извършила, е било заради децата. Че съм го направила само заради тях.

— Добре, Кароли. Хубаво. Това е твоята версия.

— Но все пак разбираш ли, Линдси? Някой трябваше да ги спаси. Аз бях тази. Аз съм добра майка.

Около нас кръжеше дим, а тя ме гледаше в упор.

— Мога да разбера какво е да мразиш хора, причинили ужасни неща на невинни деца — казах. — Но не и убийство. Това не мога да го разбера. Нито как можа да причиниш това на Алисън.

ГЛАВА 145

Вървах по тясната неприветлива уличка „Голд“, докато стигнах неоновия надпис „Бикс“ с грамадните сини букви. Влязох през облицования с тухли вход и меланхоличните звуци на малкия роял ме изпълниха с трепет.

Високите тавани, цигареният дим, носещ се над дългия махагонов бар, мебелите и украсата в стил ардеко ми напомниха холивудската версия на питейни заведения от двайсетте години на миналия век.

Приблжих се до шефа на заведението, който ме осведоми, че съм първата пристигнала.

Последвах го по стълбите на втория етаж и седнах в богато тапицирано сепаре с форма на подкова, от което се виждаше оживената сцена на бара под нас.

Поръчах си ром „Гослингс“ черен етикет и джинджифилова лимонада, от които отпихах, когато най-добрата ми приятелка се приближи.

— Ей, познавам те — рече Клеър, вмъкна се в сепарето и ме притисна в силна прегръдка. — Ти си ченгето, дето отиде далеч и спипа цяла банда убийци без помощта на дружките си.

— И остана живо, та да разказва — допълних.

— Само в общи линии.

— Почакайте — обади се Синди, шмугвайки се в сепарето от другата ми страна. — И аз искам да чуя. Нали ще се записва в историята, ако не възразяваш, Линдси. Май предстои кратка характеристика на нашия ас по убийствата.

Мляснах я по бузата.

— Трябва да искаш разрешение от пиара ми — закачих я.

— Ей, с теб не се говори — отвърна тя и също ме целуна.

Клеър и Синди си поръчаха по едно от екзотичните питиета, с които барът се славеше, когато пристигна и Юки направо от офиса. Беше в строгия си адвокатски костюм, но в черната ѝ лъскава коса имаше закачлив червен кичур.

Донесоха стридите и скаридите фламбе, а на масичката до нас келнерът гарнира пържолата тартар. Докато ни сервираха храната и напитките, разказах на момичетата за залавянето в бялата къща на хълма.

— Фатално беше, че я мислех за приятелка — говорех за Кароли, — а всъщност изобщо не съм я познавала.

— В такива случаи човек престава да слуша интуицията си — обади се Синди.

— Така е. Беше подвела и сестра ми.

— Значи мислиш, че не те е изпускала от очи, защото си разследвала онова убийство на Браян Милър? — попита Клеър.

— Да. Тя дебнеше „приятелката“, но още повече врага.

— Да прием за Джон Доу номер двадесет и четири. Неговият случай е приключен.

— Приключен — повторихме и чукнахме чаши.

Поръчахме и прясна риба, морска лисица с аспержи, раци със спагети по френски, черен шотландски стек по нюйоркски и някак си, докато нагъвахме специалитетите и говорехме една през друга, всяка от нас успя да запознае другите със своите работи.

Синди пишеше очерк за един банков обирджия, когото хванали, защото написал „Давай парите!“ на гърба на собствената си заемна разписка.

— Оставил разписката и си заминал с плячката — разказваше Синди. — Ченгетата го чакали, когато се прибрал вкъщи. Тоя води класацията в рубриката ми „Гъпи мошеници“.

— Давам ти още един! — подхвърли Юки. — Моят клиент (ще го оставя анонимен) е доведен син на един от партньорите ми и се наложи да го защитавам — каза и отметна червения кичур. — Две ченгета позвънили на вратата му, защото търсели заподозрян в кражба. А моят човек ги поканил „Заповядайте“, спокоен, че няма нищо общо с никаква кражба. После им казал „Търсете навсякъде, но без тавана“.

— И какво станало? — нямахме търпение ние. Юки отпи от ликьора „Жермен Робен Сидекар“ и огледа масата.

— Съдията издал заповед за обиск и какво открили ченгетата на тавана на клиента ми? Отглеждал си човекът марихуана в изкуствена почва на изкуствено осветление. Присъдата ще бъде произнесена следващата седмица — съобщи тя сред шумния ни смях.

Разговорът на масата не спираше и аз бях щастлива, че съм отново с тайфата. На всички ни беше хубаво заедно, споделяхме си толкова неща, дори с новата ни приятелка Юки, която приехме единодушно в групата, защото ми спаси задника, а и живота, ако питат мен.

Канехме се да поръчаме десерт, когато видях така добре познатия ми побелял и леко накуцващ мъж да се приближава към нас.

— Боксър — каза Джейкъби, без дори да погледне останалите, — трябваш ми веднага. Оставил съм колата на включен двигател.

Обгърнах замислено с ръка вече празната си чаша. Пулсът ми отскочи и пред очите ми пробягаха гонитбата с колата и престрелката.

— Какво има? — попитах.

Той наведе глава към мен, но вместо да ми прошепне в ухото, ме целуна по бузата.

— Няма нищо. Искях да изскоча от една торта, но тия твои момичета ме разубедиха.

— Благодаря ти. Джейкъби — казах, превивайки се от смях. Сложих ръка върху неговата — Хайде, включи се за десерта.

— Май добре ще ми дойде.

Джейкъби се вмъкна в сепарето и всички се сгъстихме, за да му направим място. Келнерът донесе изстудено шампанско „Дом Периньон“ от Джейкъби и когато напълнихме чашите си, моите стари и нови приятели вдигнаха тост за завръщането ми.

— За Линдси. Добре дошла у дома!

ЕПИЛОГ

ГЛАВА 146

Първата ми седмица в службата ни завихри като ураган пета степен. Телефонът не спираше да звъни, всяка минута в стаята ми влизаха ченгета и спешно търсеха съдействие за десетки нови случаи. Всичко живо беше на бойна нога.

Но най-належащият проблем ми стана по-ясен от всякога. Управлението постигаше към петдесет процента разкриваемост, което ни запрящаше на дъното в класацията на поделенията за тежки престъпления на големите градове.

Не че не бяхме добри; просто ни липсваха кадри, а случаите ни засипваха и бяхме на прага на силите си. Всъщност през цялата седмица ни звъняха отчаяни хора.

Сутринта на онзи петък Джейкъби почука на стъклената ми врата и аз го поканих да влезе.

— Лейтенант, на „Оушън Бийч“ е имало престрелка, двама са убити. Една кола е на местопрестъплението, друга е на път, а колегите продължават да искат подкрепление. Свидетелите са се паникьосали и започват да се разпиляват.

— Къде ти е партньорът?

— Ползва компенсация.

През стъклената врата на стаята си виждах всеки служител в поделението. Единственото ченге без купчина пресни случаи върху бюрото си бях аз. Грабнах якето си от облегалката на стола.

— Ще ги догоним — казах на бившия си партньор. — Какво знаеш?

— Две банди от Дали Сити и Оукланд са се сбили на паркинга до плажа.

Изтърчахме по стълбите, излязохме на „Макалистър“, Джейкъби отключи колата и седна зад волана.

— Започнало е с ножове, после се появили пищови. Двама мъртви на местопрестъплението, един е ранен. Двама извършители са в ареста. Другият влязъл в морето със сърфа и заровил патлака в пясъка.

Вече си представях сцената на престъплението и се опитвах да подредя мозайката.

— Ще ни трябват гмуркачи — казах, стискайки таблото, докато вземахме завоя към „Полк“.

Джейкъби ме дари с една от редките си усмивки.

— Защо се усмихваш, бе, Джейкъби?

— Извинявай, лейтенант — рече, надвиквайки шума на сирената.

— Мислех си.

— Какво?

— Харесва ми да работя с теб, Боксър. Радвам се, че отново си на седлото.

Издание:

Автор: Джеймс Патерсън; Максин Петро

Заглавие: 4-ти юли

Преводач: Валерия Панайотова

Език, от който е преведено: английски

Издател: ИК „Колибри“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2006

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Уникорп“ ООД

Излязла от печат: 11.09.2006

Редактор: Рада Шарланджиева

Художник: Стефан Касъров

ISBN: 954-529-455-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8354>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.